

ESAS

ZORA DAYALI DEVRİMİN ESAS OLAYI SİLAHLI MÜCADELEDİR!

*"... İlk kavganız kendinizle,
ilk zaferiniz kendinize karşıdır!"*

DOSYA KONUSU
KADRO

İÇİNDEKİLER

RAHATLIK

Y. Gün

1

ZOR KAVRAMI VE TEORİSİ-3

Nidal Kanafani

8

SUIKAST TAKTİĞİNE DAİR-3 SUIKASTÇİNİN ÖZELLİKLERİ

Sinan Ateş Suikast Birimi

18

“YIKICI BEN” İLE “YAPICI BİZ” ÇELİŞKİSİ

Raperin Sinan

24

KİŞİSEL HIRSIN PANZEHİRİ; TUTKULU DEVRİMCİLİK!

Güneş Kaya

28

BİRGÜN BİLE YAŞAMAK

D. Destan Belay

32

DENİZ FIRTINASI

Aynur Ateş

37

EĞİTİM RAPORU-1

40

EĞİTİM RAPORU-2

46

TELİN ARDI

Rozerin Delal

54

BİKSİLİ KADINLAR VARDIR-3

Arjin Sarya

62

3. SAYI
EKİM 2023

www.leninist.net @Lenger1993

Merhaba,

Taylan yoldaş, Sinan'ımızın ölümsüzler kervanına katılmasının ardından yazdığı yazısında: "...Bu öyle bir yolculuk ki ilk kavganız kendinizle, ilk zaferiniz kendinize karşıdır..." demişti. Taylan yoldaşımızın bu sözünü ESAS olarak bu sayıda öne çıkarmayı düşündük. Çünkü devrimci olmak hele ki gerilla sahasında faaliyet yürütmek; düşmanla Türkiye ve Kürdistan kentlerinde, kırlarında savaşmak ancak yüksek bir feda bilincinin, cüretin, komünizm davasına sonsuz inancın ürünü olabilirdi. Kendini bu savaşta aşamayan ve "Ben"i yenemeyen bir insanın bir gerilla ya da devrim savaşçısı olması, savaşı sonuna kadar taşıması zordur.

ESAS, bu sayısında bu bilinçle tüm Leninist kitleye, devrimci güçlere Leninist Gerilla'nın devrimci kadro ve savaşçılık üzerine düşüncelerini aktarmayı; bu temel konuda birleşik devrime mütevazı bir katkıda bulunmayı; devrimci güçlerin konuya ilişkin dikkatini çekmeyi amaçlamıştır.

Dosya konumuz olarak belirlediğimiz kadro sorununa ilişkin sayfalarımızda, dergimiz için hazırlanmış çeşitli yazıları, Leninist Gerilla'nın askeri-politik eğitimi sonrasında hazırladığı raporlardan kesitleri ve okunan bazı kitapların tanıtımlarını bir seçki halinde okuyabileceksiniz.

Faşizme karşı savaş tüm şiddetiyle sürüyor. Dünya üzerinde emperyalist-kapitalist sistem darbe üstüne darbe alıyor. Dünya halkları kapitalist vahşete, zulme karşı ayağa kalkıyor. Kapitalizmden komünizme geçiş çağının bu yeni evresi, insanlığın özgürlüğe ve kurtuluşa varacağı komünizmin ilk adımlarıdır. Yeni Evre kavranmadan güncel sınıf mücadelesinin, kitlelerin isyan ve ayaklanmalarının kavranması mümkün değildir. Yeni Evre teorisinin güncel öneminden dolayı, bu sayımızda zor üzerine hazırlanan yazı dizimizde bu kez Yeni Evre ele alındı.

Askeri çalışmanın önemli bir branşı olarak Suikast Taktiği'ne dair Sinan Ateş Suikast Birimi'nin hazırladığı yazı dizimizin yeni makalesini de dergimiz sayfalarında bulacaksınız.

Son olarak Leninist Gerilla'nın edebi üretimlerini paylaşıyor, beğeninize sunuyoruz.

Türkiye ve Bakure Kürdistan bir devrime gebe. Leninist Gerilla, kitlelerin öfkесinin tavan yaptığı bu günlerde tüm enerjisini devrimci savaş geliştirme görevine harcamakta. Bu alçak düzenin yıkılması, hepimizin görevinden öte artık yükümlülüğündedir. Bu temelde tüm gençliği, kadınları ve işçi sınıfını Leninist Gerilla'ya katılmaya, faşizmi yıkmaya mücadelesinin etkin bir savaşçısı olmaya çağırıyoruz.

**Ya Devrim Ya Ölüm!
Faşizme Karşı Silah Başına!**

RAHATLIK

..... Y. GÜN

“En doğru politikalar bile eğer onları yaymak için yeterli cesur inisiyatif gösterilmezse, kendi kabuğunda sönmümlenir, etkili olmaz ve bir müddet sonra unutulur.”*

Bir mücadele pratiğinin içinde ya da bütün olarak devrimci yaşamda rahatlık iki anlama gelebilir. İkincisine geleceğiz ama ilk önce birincisinden başlayalım. Bu rahatlık, anın veya sürecin gerektirdiği; yapılması gerekenleri yerine getirmek için tez canlılık ve panikten uzak, hedefe kilitlenmiş bir soğukkanlılık ve huzur halini anlatır. Bir çatışmanın ortasında telaş ve kargaşadan uzak, sanki her günkü rutin işlerini yapıyormuşçasına, sadece hedefe ve yapılması gerekenlere odaklanmak gibi... O an bizi sonuç almaktan alıkoyacak her şeyden uzaklaştıran; amacın haklılığının, yolun doğruluğunun ve birlikte yürüdüklerimize güvenin doğurduğu içimizdeki huzurun dışa yansımaları olan “rahatlık”.

Kendini hedefe doğru yönlendirmiş ve bunda ısrar ederek tecrübeyi biriktirmiş devrimcinin ama ancak o devrimcinin yaşamında görebileceğimiz bir olgudur bu anlamıyla. Ama unutulmamalıdır ki bütün sıkıntıları dert ederek, bize değen veya değmeyen bütün problemleri sahiplenerek, onlara karşı amansız bir mücadelede ısrar ederek yaratılmış ve ancak zamanında ortaya çıkınca bir değer ifade eden bir olgudur bu ra-

hatlık. Büyük bir çabanın, istikrarlı ve hep ileriye doğru bir gelişim çizgisinin, bilginin sadakat ve kararlılıkla birleşmesinin, BEN’in BİZ’e dönüşmesinin ve yine o BEN’in attığı her adımda BİZ’i yansıtacak kadar onunla bütünleşmesinin sonucudur. Bu bir zafer anı da olabilir, büyük bir yenilgiden sonra attığınız ilk adımda. Omuz omuza yürürken de olabilir, sıra sıra düşerken de. Yani büyük bir emeğin finalidir. Ancak bu finali ifade ettiğinde değerlidir.

Tarihimizin en yiğitlerinden üçü, 13 Mart Savaşçıları... 1 Mayıs’a denk gelen duruşmalarında faşizmin kendini en güçlü hissettiği yerlerden birinde, mahkeme salonundalar. İdamla yargılanıyorlar. Heyetin huzursuzluğu her hallerinden belli oluyor. Mahkeme onlara idam cezası verme hazırlığı içerisinde. Onlar ise başka bir hazırlığı tamamlamış yargılandıkları “ceza”ya tezat bir rahatlığın içerisinde. Mahkeme başlıyor ve Komünistler söz alıyor. “Bugün 1 Mayıs...” diye başlıyorlar söze ve bütün mahkeme salonunu 1 Mayıslar’da ölümsüzleşenler için saygı duruşuna davet ediyorlar. Karşılarında mahkeme heyeti, etrafları jandarma, polis vs... Envaiçeşit devlet gücü ile

KEP-L 13 MART 1982

sarıllı. Ama onlar çok rahatlar. Öylesine rahatlar ki bu rahatlık karşısında şaşkına dönen mahkeme heyeti bile bir ara saygı duruşu için ayağa kalkıyor.

İdamla yargılanırken büyük bir rahatlık, bunun doğurduğu cüretle saygı duruşu çağrısı yapmak ve mahkeme heyetini bile ayağa kaldırmak!.. Güya Komünistler'i yargılayacaklar, karşılarında titretecekler ve onları idama göndererek inandıkları davanın yarınsızlığını ortaya koyacaklar! Ama bakın görün ki o iş öyle olmuyor! Kim kimi yargılayabilir, kimin yarını yoktur ispat ediyor 13 Mart Savaşçıları! Faşizmin elinde, elleri kolları bağlıyken bile, burjuvazinin temsilcilerini etkileri altına alıp dize getiriyorlar. Tam da gösterilecek yerde, bu rahatlığı göstererek devrimin yenilmezliğini ispat ediyorlar.

19 Aralık 2000. Zindanlardaki katliam operasyonlarının en kanlı cephesi, Bayrampaşa Zindanı. Düşman vahşi bir kinle saldırıyor. Bir avuç tutsağa karşı bir ordu. Her taraf kan revan içinde. Devrimci tutsaklar dar bir alana sıkışmış durumdalar. Zehirli gaz, bomba, kurşun, kimyasal sular... Düşman, köşeye sıkıştırdığını düşündüğü tutsaklara karşı elinde ne varsa onunla saldırıyor. Amaç irade kırmak, devrimci tutsakları ellerihavada teslim almak. Yoğun saldırının

içindeki bir sessizlik anında, düşman havaya kalkmış eller, aman dileyen sözler beklerken tutsak kitlesinin içinden çok rahat ama cüretli bir ses yükseliyor: "TC ordusu etrafınız sarıldı! Teslim olun!"

İnanılmaz bir rahatlıkla söylenen bu sözlerin, bu meydan okuyuşun sahibi Murat Yoldaş. Yaşamı bir ana sıkıştırıp devrime karşı zafer ilan edeceğini düşünenlerin iştahını kursağında bırakan, bu cehennem ortamda her şey yanıp tutuşurken, belki de bir kaç dakika sonra ölümsüzlüğü kucaklayacakken, zafere inancın rahatlığıyla meydan okuyan ses... Murat Yoldaş'ın sesi. Görevini son ana son nefese kadar yapma sadakati ve sonrası için devrime, partiyeye, yoldaşlara olan güveni.

Yine aynı dönem... Ölüm oruçları... Sibel Sürücü Yoldaş Ölüm Orucu eyleminin ilerleyen günlerinde bir rüya görür. Rüyasında ölümsüzleşmiştir ve üzerine toprak atılıyordur. Oysa hayattadır ve üzerine toprak atanlara bunu anlatmak için bağır-maya hareket etmeye çalışır ama başaramaz. Bir süre sonra bu çabasından tam vazgeçtiği anda uyanır. O sabah büyük bir iç huzuru ve rahatlığıyla hepimizin bildiği o şiiri yazar:

"Bırak yüzün şiirle örtülsün... / Bırak

dünyanın yükünü ve zaferin türküsünü / yaşıyanlara / yoldaşlarına...”

İşte bu bir doruktur. Parti'ye, Devrim'e, yoldaşlarına olan inancın ve güvenin ulaştığı bir doruk. Ölümüne yürürken bir bütünün parçası olduğunu bilmek, ben'ini BİZ'e katmanın mutluluğunu hissetmek ve bunların rahatlığıyla “bırak yüzün şiirle örtülsün” diyebilmek... O an bu rahatlığı gösterebilmek, bu kavganın en yüce doruğuna daha sona varmadan ulaşmış olmanın işaretidir.

Verdiğimiz örneklerin her biri ve yarattıkları örneklerle tarihimizde mücadele doruklarına ulaşan yoldaşlar, bize devrimcinin nerede rahatlık gösterebileceğini ya da göstermesi gerektiğini anlatıyor. Ve aslında bugün için de, bu kavganın ve bu kavga içinde 'BİZ'in, ne kadar güçlü örnekler çıkarabilecek kudrette olduğunu gösteriyor. Anlıyoruz ki, devrimcinin rahatlığı o ana kadar biriktirdiği güç ve oluşturduğu özgüvenin niteliği derecesinde ortaya çıkıyor. Yani kendiliğinden bir süreçle olmuyor, ulaşıyor. Bu bir süreç ve süreç hiç de öyle rahat bir süreç değil. Geçilmesi gereken yollar, edinilmesi gereken dertler ve duyulması gereken rahatsızlıklar barındırıyor. Yürünmesi gereken yollar yürünmeden, dert edinilmesi gereken dertlerin tümü dert edinilmeden, devrimciyi rahatsız etmesi gerekenlerden rahatsızlık duyulmadan, yani “dünyanın yükü” yüklenilmeden, ulaşılmıyor o bahsettiğimiz rahatlığa. Peki ya ulaşıldığı sanılırsa? Kısa ama çıkmaz yollara sapılırsa? Zor olanın (ilerlemenin), zorlayanın (ilerletenin) etrafından dolanmaya kalkılırsa? İşte o zaman bambaşka bir 'rahatlık' çıkıyor orta-

ya ki, yukarda anlattığımızla ilgisi alakası yok!

“Bazıları, zaferin kendi kendine, yani diyelim ki kendiliğinden gelmesi için doğru bir parti çizgisi hazırlayıp geliştirmek, bunu yüksek sesle ilan etmek, onu tezler biçiminde, genel kararlar biçiminde sergilemek ve onu oy birliğiyle benimsemek yeter diye düşünüyorlar. Besbelli ki bu yanlıştır. Yalnız iflah olmaz bürokratlar ve kırtasiyeciler böyle düşünebilirler. Gerçekte bu başarılar ve zaferler kendiliklerinden kazanılmamışlardır, parti çizgisinin uygulanması uğruna yürütülen amansız bir mücadele içinde kazanılmışlardır.” (Stalin)

“Bana öyle geliyor ki yaşam dair ihtişamlı reçeteler bulmak zor değildir, zor olan yaşamaktır.” diyor Gramsci. Her şey yaşanılanlardan, bir bütün halinde var olan yaşamdan çıkar. Ve yol yaşanmışlıkların yarattığı aydınlıkla görünür olabilir ancak. Kuramsal doğrular ancak ve ancak yaşananlarla canlı bağı yakalayabildiği ölçüde, yaşamda bir yer edinebilir kendine. Yaşam için, yaşaması için üretilmeyen; yine yaşamda canlı bir olgu biçiminde ortaya çıkartılamayan teori hiçbir işe, hiçbir işimize yaramaz. Hatta son tahlilde yok etmeye çalıştığımız sistemin kendini yeniden üretmesine yarayan bir aparat olma durumuna düşer. Aslolan yaşamaktır. Aslolan yürümehtir. Aslolan harekettir. Sürekli hareket ve sebatla ileriye doğru yürüme çabası olmaksızın devrimci yaşam olmaz!

“90’lı yılların ortalarıydı; o dönem öğrenci gençlik için yakıcı bir problem olan harçlar ve harçlara karşı mücadele yoğun olarak gündemdediydi. Gittikçe yaygınlaşan eylemler kitleleşmiş ve gittikçe radikalleşen biçimlere bürünüyordu. Merkezi ve kitlesel bir yürüyüşe katılmıştık. Bir çok grubun ortak düzenlediği bu yürüyüşün bitimiyle birlikte bitiş noktasındaki bir okul işgal edilecekti. Öyle de oldu. Yürüyüşün bitimiyle birlikte okulun kampüsüne girilerek fakülte binalarından biri işgal edildi. Yürüyüşe katılan öğrenci kitlesinin çok büyük bir bölümü, son anda hedefi anlayan polisin şiddetli saldırısı sonucu işgale katılmayı başaramasa da yaklaşık 300 kişilik bir öğrenci kitlesi işgal edilecek binaya girmeyi başarmıştı. Ama polis, neredeyse binaya girer girmez bunun uzun süreli bir işgal eylemine dönüşmesini engellemek için acımasızca saldırmaya başladı. Beş katlı binanın daha girişinde göğüs göğüse bir çarpışma yaşanmaya başladı. Polis öylesine şiddetli saldırıyordu ki barikat dahi kuramadan birinci ve ikinci katları kaybedip yukarı çekilmek durumunda kaldık. Bu katta kelimenin tam anlamıyla bir savaş vardı. Sağda solda bulduğumuz defter kitaplardan sıra ve sandalyelere, oradan buradan topladığımız demir ve taş parçalarından söktüğümüz kapılara, hatta söktüğümüz klozetlere kadar elimize ne geçerse barikat kurmaya çalışıyor ya da polisin üzerine atıyorduk. Zaman zaman yakın temas kurulduğunda onlar cop ve çengellerle, biz ise elimize geçen sopalarla birbirimize giriyorduk. Daha en başından itibaren iki tarafta yaralılar vermişti.

...İki tarafta kararlıydı. Deyim yerindeyse ölümüne giriyorduk birbirimize. Ama biz sürekli gerilemek durumunda kalıyorduk. Bu işte bir terslik vardı! Çatışma mı durakladı yoksa ben mi nefes almak için durdum bilmiyorum ama bir ara çevreme bakınma fırsatı buldum ve çok şaşırdım. Çok azdık! Polisle direk çatışan topu topu 20-25 kişiydik. Oysa bunun en az on katı insan katılmıştı işgale. Geriye doğru yöneldim ve küçük bir koridorun sonunda büyük bir dersliğe açılan kapıyı açtım. Gördüğüm manzara karşısında dumura uğradım! İçerdeki

Örgütsüz değiller, korkak değiller öyleyse bu rahatlığın sebebi ne?

manzara muhteşemdi! Hemen birkaç metre ileride bir savaş yaşanırken işgalci kitlenin büyük kısmı burada sıralara oturmuş ya da yerlere yayılmış biçimde koyu sohbetlere dalmıştı. Bir şeyler içer ya da atıştırırken hararetli tartışmalar yapıyorlar, şiir okuyorlar ya da daha şaşırtıcısı gitar çalıp türkü söylüyorlardı...

Sanki ilk muharebe kazanılmış, işgal alanının her yanına barikatlar kurulmuş, olası saldırılar için tüm önlemler alınmıştı da kitle biraz dinlenmeye çekilmişti. Halbuki ortada böyle bir durum yoktu. Aksine, çatışan grubun tüm çabalarına rağmen polis durdurulamıyor ve ilerliyordu. Zaman zaman çatışanlardan birileri geliyor, yardım istiyor ya da çatışmaya, desteğe çağırıyordu. Bu çağrılar ufak tefek kıpırdanmalar yaratsa da, bir süre sonra eski duruma dönülüyordu. Öylece bekliyorlardı yalnızca... Ama düşman hiç de onların beklediği gibi beklemedi. Bir iki saat içerisinde son kat olan beşinci kata kadar geri çekilindi ve polisin müthiş yoğun gaz saldırısı ile beraber yaptığı son hücumla birlikte işgal kırıldı. Çıkılan 5 kat vahşi bir dayak ve işkence eşliğinde geri inilirken eylem sona erdirilmiş oldu..."

Çok çarpıcı olduğuna ve meseleyi çok açık olarak ortaya koyduğuna inandığımız bir örnek olduğu için seneler öncesinin bu işgal deneyimini örnek verdik. Yoksa dün de tarihsel bir yolculuk ya da dünü yad etme gibi bir derdimiz yok. Aksine derdimiz, tasamız ve kavgamız bugünde, bugünle.

Çatışan 20-25 kişi ve olayın içinde olan ama onları seyir dahi etmeden bekleyen neredeyse on katı bir kitle. Çok uçuk bir örnek gibi, değil mi? Bu nasıl bir rehavet, bu nasıl bir rahatlık? Korku mu yoksa? Öyle gibi gözüküyor... Bu çaycı, kahveci, muhabbetçi topluluk işgalin yani eylemin içindeydi. Bu anlamıyla örgütlüydüler. Belki son anlarda olmasa da eylemin başında bırakıp gitme şansları vardı ama bunu yapmadılar. Yani öyle tırsak, korkak da değillerdi. "Ee, bir şeylere karşı çıkmış rengimizi belli etmişiz ya işte... Daha ne!"ye teslim olmuş bir topluluk da değillerdi. Öyle olsa bu durumda beklentiler ve yapılacakların sınırı baştan belli olurdu. Ama öyle de değildi, bunun ötesindeydiler ama daha ötesi için ne dedikleri belli değildi!

Örgütsüz değiller, korkak değiller öyleyse bu rahatlığın sebebi ne? Göz göre göre gelen bu sona gözlerini kapatmanın, yapılacak bir şeyler yaratmayı bir yere bırakın, yapılanların ucundan tutmaktan bile kaçınan bu rahatlığın anlamı ne? "Nasılsa birileri (ya da daha tanıdık bir söylemle 'Bizimkiler') bir şeyler yapar" diyerek ortaya çıkan ve kendini her türlü yükümlülüğün dışına çıkartan bu rahatlığın adı ne? Aslında örnek bize, bir eylemin içinde yer almanın ama sadece yer almanın her zaman hareket etme, ileri gitme anlamına gelmeyeceğini çarpıcı bir biçimde gösteriyor. Hareketin içine saklanmış bir hareketsizliği, müdahalenin içine gizlenmiş edilgenliği ve sonuç olarak örgütlülüğün perdelemesinde bir örgütsüzlüğü... Dışında kalmaya razı değil ama içinde olmanın ne demek olduğu konusunda da öyle

dişer dokunur bir fikri de yok. Ya da fikir ve zikir ayrı makamlardan çalıyorsa! Hangisi olursa olsun iki durumda da ortaya çıkan şey bir örgütlülük ve hele ki 'örgütlü' için büyük sorun anlamına gelen, edilgenlik(rahatlık) durumu.

Devrim hareket demektir. Devrimci konumda olmak/kalmak için de hareket halinde olmak gerekir. Bunu reddeden, yadsıyan ya da savsaklayan hiçbir düşünce; edilgenliği normalleştiren hiçbir tarz devrimci sonuçlar yaratamaz. Ama başka sonuçlar ortaya çıkar. İster politik arenada olsun ister kadronun bireysel gelişiminde olsun her iki durumda da sonuç aynıdır. Yürümeyen çürür. Nerede olursa olsun, hangi konumda olursa olsun devrim bir hareket anlatır. Devrimci ise bu hareketin içinde yer alan değil onunla bütünleşendir.

"... eğer kavgasız, alt-üst oluşsuz, rutin bir barışçıl mücadele döneminden geçiyor olsaydık ve devrimin tüm olanaklarını önümüze seren devrimci koşullar henüz daha ufukta görünmüyor olsaydı, elbette 'sabır' kavgalı günlere özlemin adı olarak, yüce bir erdem olacaktı. Ama şimdi sabırsızlıktır asıl erdem."**

Devrimci durum ve iç savaş her geçen gün daha keskin sonuçlarla varlığını tüm toplumsal yaşamda ortaya koyuyor. Ortaya çıkan her yeni olgu toplumsal bir değişimin zorunluluğunu ve güncelliğini gösterirken, egemenlerin toplumsal ilerleme karşısındaki gerici direnişleri 'insanlık' sınırlarının çok ötesine geçen bir vahşilikle boyutlanıyor. Bütün olay ve gelişmeler düşmanın egemenliğini kaybetmemek için her şeyi yaptı-

ğını, yapacağını ve artık bunun için göze alamayacağı hiçbir şey olmadığını gösteriyor. Her alanda irili ufaklı bir çok kapışma yaşanıyor. İşçi sınıfı, Kürt halkı, emekçiler, kadınlar, gençler, tüm ezilenler her fırsatta ve her alanda sert kapışmalarla kendilerine yol açmaya çalışıyorlar. Ezilenlerin tüm yaşamsal sorunlarının bu düzen içerisindeki çözümsüzlüğü, tüm toplumu köklü bir toplumsal değişim isteğinde birleştiriyor. Düzen direnmiyor, çatışma yoğunlaşıyor, en üst boyutlara evriliyor. Birleşik devrim ve onun tüm bileşenleri düşmanla kıyasıya bir savaşa tutuşmuş durumda. Her cephede kıyasıya bir savaş sürüyor.

Yukarıda anlattığımız toplumsal sürecin bir devrim kadrosu için anlamı, yapılacak çok iş ve bunları yapmak için sınırlı zaman olduğudur. Dur durak bilmeden koşturulacak, işten işe geçerek yaşanabilecek bir süreç içerisindeyiz. Gözlerimizin önünde boy veren her şey bize devrimin güncelliğini ve mümkün olduğunu anlatıyor. Diğer yanı sıra da devrime ulaşamadığımız her an bize eksikliklerimizin çok fazla olduğunu, üstüne katmamız, hatta yeniden başlamamız gereken çok şey olduğunu da anlatıyor. Yaşamda ortaya çıkan olgular, eksik olanın özne olduğunu; eksik olanın devrimci öncülük olduğunu gösteriyor. Ve bu uzun bir süreçtir böyle. Biz bu devrimin öncüleriyiz. İddiamız budur. Bu iddiayı pratik bir gerçekliğe dönüştürmek ancak bu yolda irili ufaklı sonuçlar almak, mesafe katetmekle olur. Pratiğimiz, devrimin sorunlarını dert ettiğini ve sonuç almak istediğini göstermelidir. Pratik öncülük konumunu kazanmanın başka yolu yoktur. Ve bu yola an-

cak, bu yolda yürümeyi ve yürüyüşün sorunlarını dert ederek çıkabiliriz.

Belirsiz tarihlere göre belirlenmiş öznesi belli olmayan planlar... Karşısına çıkan beklenmedik her olay ve zorlukta kolayca bilinmez bir tarihe ertelenen hedefler... Sorumluluk hatta yükümlülük olarak ele alınması gerekirken lütuf olarak yarım yamalak gerçekleşen pratikler... “Ben”e sürekli acıyan ama “Biz”e (‘bizimkiler’e) gaddarca yöneltilen, sorumluluk almayan eleştiriler... İlk zorlukta vazgeçilen, çaba gösterilmeyen, sebat edilmeyen çalışmalar... Öne atılmayan, risk almayan, ‘korunaklı’ alanlardan çıkmayı aklına dahi getirmeyen, bunlara göre sınır çizerek oluşturulan ‘tarz’lar... Hiçbir şey söylemeyecek ya da sadece söylenerek, sadece bekleyerek, oluşturulan ‘tertemiz’ çizgiler... Yani birileri barikat başında dövüşürken arkada gitar çalıp muhabbet ederek yapılan dertsiz tasasız, mutlu mesut, ‘tertemiz’ bir ‘devrimcilik’!

Hareket, ilerleme ancak köklü bir değişimi, köklü bir değişim için atılan adımları ifade ettiğinde anlamlıdır. Süregiden, etkileyen ve etkilenen yani yaşayan bir olgudur. Yaşayan bir olgu olarak devrim ise, büyük bir değişim, dönüşüm hareketinin paralelinde gelişen bir sorunlar yumağıdır. Ve bu yolda atılan her adım başlı başına bir savaştır. Doğaldır ki yürünen her adımda ‘dert’ler (sürtünme) açığa çıkar. Bu kaçınılmazdır. Devasa yetmezlikler, aşılama-yan hedefler vs. yani dert etmemiz gereken yeni durumlar olgular ortaya çıkar. Eski ‘dert’lerimiz de çoğu zaman yeni bir boyutta karşımıza gelir. İşte burada ilerlemenin devam etmesinin, sorunları çözebilmemenin ilk koşulu onları sahiplenmektir. Dert etmektir ama gerçekten dert etmektir.

Devrimin kadrosu, devrimin kendisidir! Devrimin tüm sorunları, dertleri, ilk önce onun sorunudur; onun derdidir. Pratiği buna göre şekillenmelidir. Devrimci için ‘rahata ermenin’ başka yolu yoktur!

* Zor Zamanların Devrimcisi s.37

** Zor Zamanların Devrimcisi s.72

ZOR KAVRAMI VE TEORİSİ-3

..... NİDAL KANAFANI

Kapitalizmin tarihi, sonlu bir tarihtir. Kesintisiz, bitimsiz ve değişmez değildir. Ölüme yazgılı tüm sınıflı toplumsal sistemler gibi kendi sonuna doğru koşar adım ilerler. Burjuvazi, feodalizme karşı henüz savaşını bitirememiş, kapitalizmin dünya egemenliğini kuramamıştı ki proletarya, burjuvaziye karşı sınıf savaşını başlattı. Kapitalizm, kendi mezar kazıcısını kendi eliyle birleştirdi, eğitti ve harekete geçmesinin koşullarını hazırladı.

Daha iktidar uğruna savaşının tozu dumanı dinmemişken proleter devrim tehdidi ile yüzleşen burjuva sınıf attığı her adımda proleter sınıf savaşını güçlendirdi. Kendi mezar kazıcısını, kendi sonunu zafer türkülerini söylediği sırada gören bir sınıfın dehşeti ve korkusu iliklerine dek işler. Yapabileceği ve yapacağı ancak vahşete başvurmaktır. Doğrusu, tarihin ileriye dönen tekerleğini yavaşlatabilmenin, sonunu geciktirebilmenin öncellerinden farklı, başka hangi yolunu bulabilirdi ki?

Kapitalizmin tarihi, daha baştan vahşetin ve zulmün tarihi olarak kayıtlara geçti. Bu vahşet ve zulüm halen devam ediyor. Artarak, katlanarak ve dayanılmaz biçimde.

Kapitalizm, bugünlere gelinceye değin pek çok aşamadan geçti. Nasıl bir doğuş ve yükseliş aşaması

yaşadı ise, gerileme ve çöküş aşamasını da yaşamak zorundaydı. Ve bugün o çöküş aşaması sıçramalı bir biçimde kapitalizmi dört başı mamur bir yıkıma doğru, doludizgin sürüklüyor. Emperyalist-kapitalist dünya tarihsel yokoluşuna ilerlerken diğer bir yanda proletarya da sosyalizm uğruna dövüşüyor. Yeni bir dünyayı inşa etmek için ayağa kalkıyor. Sadece çevre-bağımlı kapitalist ülkelerde değil, bizzat kapitalizmin kalbinde. Başta ABD emperyalizmi, tüm emperyalist devletler proleter-emekçi ayaklanmaları ile yüzleşmek zorunda. Sonun başlangıcı değil, doğrudan sonun ta kendisi emperyalist-kapitalist hegemonyayı sarsıyor.

Bu sayımızda, kapitalizmin sonu olarak da tarifleyebileceğimiz; kapitalizmin sıçramalı çöküşünü ve yeni bir dünyanın, sosyalizmin proletarya tarafından inşası sürecini-Yeni Evre'yi ve Yeni Evre'de zoru işleyeceğiz.

YENİ EVRE

Girişte belirttiğimiz gibi kapitalizmin tarihi sürekli aynı doğrultuda ilerlememiştir. Proleter devrimle daha doğuşunda karşı karşıya kalmış olsa da, kapitalizmin tarihinde -insanlık açısından değil fakat kapitalist sistem için- çeşitli gelişmeler ve ilerlemeler yaşanmıştır. Kapitalizm, feodalizmin egemenliğine son vermiş, kapitalizmi bir dünya sistemi

haline getirmiş ve en sonunda da dünyanın tamamında kapitalist üretim ilişkilerini hakim kılmıştır.

Kapitalizmin tarihi boyunca burjuvazinin egemenliği sarsıntı, çatışma, ayaklanma ve devrimlerle dolu bir yol izlemiştir. Sayısız ekonomik kriz, buhran yaşamıştır. İkisi dünya çapında yürütülen yüzlerce savaş, işgal vs. gerçekleşmiştir. Proleter-emekçi sınıflarla, ezilen uluslarla kesintisiz biçimde kanlı bir kavga yürütürken, Ekim Devrimi'nin ve bir dizi devrimin kapitalizmin egemenliğine saldırdığı on yıllar yaşamıştır. Sosyalizmin bir dünya sistemi olmasıyla kapitalizm, dünya sistemi olma özelliğini yitirip sosyalizme karşı şiddetle direnişe geçmiştir. SSCB başta olmak üzere sosyalist sisteme ve devrimci güçlere karşı sert, kanlı ve vahşi bir sınıf savaşı olan Soğuk Savaş on yıllar boyunca sürdürmüştür. En sonunda 90'lı yılların başında sosyalist sistemin geçici geri düşüşü ve SSCB'nin dağılmasını; hayallerinin -sosyalizmin ve devrimin yok olduğu düşünö- gerçekleşmesi varsayıp bu gelişmeleri, "Tarihin Sonu" ilan etmiştir. Fakat, kapitalizmin sonsuz egemenliğinin başladığını haykırdığı sırada bu kez de doğrudan emperyalist metropollerde devrimci kitlelerin isyan ve ayaklanmaları ile sarsılmış; devasa dalgalar halinde ilerleyen, sonraki yıllarda on milyonlarca kitlenin akacağı devrimlerin ilk adımları atılmıştır emekçilerce bu "zafer günlerinde".

Kapitalizmin çok kısa bir özeti. Bu konuda yazılmış sayısız kitap, makale, yayın mevcut. Bizim burada vurgulamak istediğimiz kapitalizmin tarihinin çok çeşitli aşamalardan ve

evrelerden geçtiğidir. Kapitalizmin evrimini etkileyen, tarihini değiştiren sayısız olaylar dizisi. Ve artık tüm bu evrelerin, aşamaların sonunda; emperyalist- kapitalist dünya yeni bir durumda bulunuyor. Eski durumdan farklı koşulları içeren, kapitalist ilişkilerin ve toplumsal sisteminin artık sıçramalı bir biçimde çöküş yaşadığı, kitlelerin kapitalist tarzda yaşamının yerine yepyeni bir bilinçle daha ileri toplumsal sistemin zorunluluğunu bilincine çıkarıyorlar. Kitlelerin kapitalist tarzda yaşamın yerine yeni bir yaşamın -insani ve özgür bir yaşamın- geçmesi uğruna dünya çapında harekete geçtiği ve "Yeni Evre" olarak tariflediğimiz bir evredir bundan böyle söz konusu olan. Emekçilerin toplumsal hareketi ve siyasi bilinci ileriye doğru büyük adımlarla ilerliyor, bir sıçrama yaşanıyor. Kitleler burjuva ölçülerinden farklı ölçülerle; daha ileri, gelişkin toplumsal ölçülerle yaşamak istiyorlar. Yani sosyalizmin geçici geri düşüşü sonrasında ortaya çıkan bu yeni evre, emperyalist-kapitalist sistemin çöküşünün sıçramalı olarak yaşandığı ve komünist devrimin -komünizmin- koşullarının dünya çapında olgunlaştığı bir dönemdir.

Yeni Evre kapitalizmin içerdiği farklı ardışık evrelerinin sonuncusudur. Kapitalist üretim ilişkilerine, proletaryanın toplumsal devrimler yoluyla son vereceği bu evre, kapitalizmden komünizme geçişin küresel ölçekte ve pratik olarak başlaması ile diğer evrelerden ayrılmaktadır. Kapitalizm, emperyalizm aşamasına geçerek toplumsal devrim çağını başlattı. Daha önceki devrimler tek tek ülkelerde gerçekleşen savaş, ekonomik kriz ve buhran, köklü top-

lumsal sorunlar vb. gibi temellere dayanıyordu. Bugün ise emperyalizmin genel koşullarından kaynaklanan nesnel bir ortam var. Devrimin dünya çapındaki objektif koşulları yeryüzünü mücadele alanı haline getirmiştir. Yüzyılımızdaki toplumsal devrim, bütün dünya halklarını kapsayacaktır. Yeni Evre, kapitalizmin son döneminin -çürüme ve çöküş aşamasından kendisini patlamalar halinde gösteren sıçramalarla sınıfsız topluma geçişin dönemi olacaktır.

Yeni Evre'yi açıklarken ilk ele alınması gereken olgu, emperyalist-kapitalist sistemin ekonomik, siyasi ve toplumsal kriz halidir. Bu kriz hali atlatılmayacak, ertelenemeyecek, yok sayılıp ötelenemeyecek sürekli bir kriz halidir. Kapitalist üretim ilişkileri uzun zamandır daha ileriye gitmeyi bırakalım varlığını dahi sürdüremeyecek bir durumda. Kapitalist özel mülkiyet üretici güçlerin gelişiminin, insanlığın ilerlemesinin, insanlık tarihinin önünde bir engel. Mülk edinmenin özel biçimi ile üretici güçlerin giderek artan toplumsallaşması arasındaki çelişki daha fazla taşınamayacak bir yüke dönüşmüş durumda. Sermayenin birikimi, gitgide daha az elde toplanmakta oluşu -merkezileşme olgusu- çok ciddi büyüklüklere denk düşmekte. Bilimsel-tek-nik gelişim kapitalist üretim biçiminin asla gereğini yerine getiremeyeceği ve getirmeyeceği düzeyde ilerledi. Sermayenin organik bileşiminde, değişmeyen sermayenin oranı, değişen sermayenin -yani emek-gücünün- oranının aleyhine büyümeye devam ediyor. Bilimsel teknik gelişmelerin emekçilerin aleyhinde kullanıldığını emekçi insanlar görüyor, deneyimliyor. Her gün daha çok işçi işten atılıyor, çalışabilen "şanslı" işçilerin ücretleri de kısıntıya uğruyor. Açlık ve sefalet içerisinde yaşamını sürdürmeye çalışan işçi-emekçi kitlelerin yanı başında tekelci burjuvazi inanılmaz bir zenginlik, sefahat içinde, lüks ve asalak bir yaşam sürdürüyor. Küçük burjuvazi de bu süreçte hızla mülksüzleşerek proleter saflara akıyor. Özcesi bugüne değin milyonlarca insan ya yaşamdan kovuldu, kovulmaya da devam ediyor ya da geçim koşulları ciddi anlamda kısıtlanmış durumda. Büyük bilimsel teknik gelişmelere, insan yaşamını kolaylaştıracak ilerlemelere rağmen insanlık daha iyi koşullarda yaşamak ve kendini tam bir gelişim ve insanlaşma sürecinde ilerletmek yerine burjuva egemenliği ortadan kaldıramadığı için

temel insani ihtiyaçlarını bile karşılayamıyor. Yanı sıra kapitalist toplum yabancılaşma, çürüme, akli yozlaşmanın etkisiyle adeta cinnet geçiriyor. Bu gelişmeler dünya halklarını bir seçime doğru götürüyor: Ya burjuva egemenliğin ortadan kaldırılması ve komünizm ya tür-cins olarak insanlığın yok oluşu. Tür-cins olarak insanlık bir ölüm-kalım savaşı vermekte diyen Leninistler ne haklı. Ya Devrim Ya Ölüm sloganı bu sürecin temel şiarlarından biridir bu yüzden.

Bu koşulların zorunlu sonucu olarak emek-sermaye çelişkisi derinleşiyor. Sınıf savaşımı da dolaysız olarak etkileniyor. Bu çelişkiler derinleştikçe; kapitalizme içkin çelişkiler, kendi hareket yasalarının da etkisiyle derinleşiyor, sertleşiyor ve şiddetleniyor. Bu noktada insanlığı bir yıkıma doğru sürükleyen kapitalizm, doğal olarak dünden farklı olarak bu çelişki ve çatışmaları, tek tek ülkeler bazında yaşamıyor. Bu çelişki ve çatışmalar küresel ölçeğe yükselmiş durumda. Emperyalist ülkelerde bile -örnek Fransa (son üç-dört yılda ülkeyi sarsan en az üç büyük eylem ve ayaklanma dalgası yaşandı) ve ABD (Occupy Wall Street eylemleri, George Floyd Ayaklanması)- proletarya ve emekçiler giderek keskinleşen bir sınıf savaşımı yürütmekte.

Tek Tekele Doğru: Ekonomik İlhak

Lenin'in deyimiyle, "...dünya kapitalist sisteminin gidişi tek tekele doğrudur..." Kapitalist tekelleşme, sermayenin daha az elde toplanması, üretimin her seferinde daha büyük ölçeklerde gerçekleştirilmesi ve aynı zamanda toplumsallaşmasının daha da derinleşmesi, yoğunlaşması

kapitalist üretim biçiminin zorunlu sonuçlarıdır. Kapitalizm tek tekele doğru ilerlerken gerek proleter-emekçi sınıfların gerek küçük burjuvazinin yaşam ve geçim olanaklarını elinden alır. İşsizliğin yedeklik yapısının çökmesiyle işsizlik kalıcı hale gelir. Sefalet artar, yaygınlaşır ve derinleşir. Küçük burjuva sınıf da hızla mülksüzleşerek proleterleşir, tasfiye olur. Tüm bu sonuçlar ile eşzamanlı yürüyen aşırı üretim ve aşırı üretim krizleri kapitalizmin hareket yasasıdır. Tekelci burjuvazi kendi içinde de keskin bir mücadele yürütür. Pek çok burjuva da bu süreçte yıkıma uğrar. Kapitalist üretim biçimi için pazarın yıkıma uğraması sonucuna yol açan bu gelişmeler, kapitalist üretim biçiminin krizinin süreklileşmesine yol açar. Ahlaki çöküş, soysuzlaşma, siyasi krizler, kitlelerin açlığı, derinleşen ve yaygınlaşan sefalet... Emperyalist ülkeler de kapitalist üretim biçiminin tarihsel sınırına vardığı bu noktada, bu krizlerin bir parçası ve merkezi olmak zorundaydılar artık. Daha önceden bir biçimde çözülen ve ertelenen sorunlar ne yeni bir birikim modeliyle ne yeni bir paylaşım savaşıyla çözülemez. Çünkü hem kapitalizm artık çöküş aşamasına varmıştır hem de artık paylaşılacak yeni bir yer de yoktur. Tekeller ulusal sınırları aşarak çok uluslu şirketler haline gelmiş, devlet-tekelleşmesi sağlanmışken kapitalist üretim biçiminin bu krizinin süreklileşmesi de eşyanın tabiatına uygun olanıdır. Sertleşen proleter sınıf savaşını da göz önünde tutarsak, Gordion Düğümü haline gelen ve proletaryanın toplumsal devrim yoluyla kesip atmasından başka çözüm yolu kalmamış olan krize, emperyalistler yine de bir çare aradılar, ki bir şeyler de

bulmak zorundaydılar. Enselerinde boza pişiren sınıf savaşımının yakıcı ateşi altında başka ne yapabilirlerdi ki? "Tarihin Sonu"nu ilan edip kapitalizmin sonsuzluğunu hayal ettikleri bu "geleceğe güven dolu günler" in hemen ardından yaşanan bu "dram" ne acı ne büyük bir felakettir, öyle değil mi? Emperyalistler daha sonra kapsamlı ele alacağımız kapitalizmin çöküşü ile beraber yürüyen Amerikan hegemonyasının gerileyişi ve çöküşü sorununu da çözmek için bir "çare" buldular. Emekçi-ezilen halklara karşı küresel burjuva iç savaşı ilan edip Amerikan hegemonyasının ve kapitalizmin egemenliğinin yeniden tesisi için 3. Dünya Savaşı'nı başlatmak. Bunun bir de ekonomik planı vardı. Onu anlatalım.

Emperyalist ülkeler, bizzat kendilerinin yaşadığı, kapitalist üretim biçiminin sonucu olarak ortaya çıkan bu süreklileşmiş krize çözüm olarak bağımlı ülkelerin ekonomik tam ilhakını buldular. Bağımlı ülkelere, işbirlikçi tekellere dayatılan ekonomik tam ilhak bu ülkelerde işbirlikçi tekellere deyim yerindeyse emperyalist devletlerin bir şubesi olma misyonundan başka bir rol biçmiyordu. Her ülkenin kendine özgü biçimde yaşadığı tam ilhak derinleşerek devam ediyor. Ekonomik tam ilhakin derinleştirilmesi ve sonuna kadar vardırılması süreci işbirlikçi tekellerin konumunda da sarsıntılara, yıkımlara yol açıyor. Bağımlı ülkelerin tamamı alt üst oluş yaşıyor. Türkiye kapitalizminin yaşadığı tam ilhak ile sayısız tekel el değiştirdi, tekellerin malvarlığına devletler tarafından el konuldu, bu malvarlıkları diğer tekellerin yağmasına açıldı. İç pazar yıkıma uğratıldı, yeniden oluşturuldu.

Dünya pazarları tamamen birbirine bağlandı. Eski tarz işbirlikçiliğin yerine yeni bir tarz işbirlikçilik geçirildi. Bütün bağımlı kapitalist ülkeleri içeren tam ilhak politikaları, Türkiye kapitalizmi özelinde 12 Eylül Askeri Faşist Darbesi ile uygulanmaya başlandı. Tam ilhakin sonuna kadar vardırılması, bağımlı ülke halklarının yaşam koşullarına ağır bir darbedir. Bu nedenle bu politikayı emperyalizmin bağımlı ülke halklarına yönelik en şiddetli ve öldürücü saldırısı olarak açıklamak yerinde olacaktır. Sınırlı yaşam koşullarına sahip halklara ekonomik yıkım; sefaletin derinleşmesi, yaygınlaşması ve burjuva devlet terörü dayatıldı. Bu saldırılar hiçbir yerde karşılıksız kalmadı. 1990'lı yıllardan itibaren önce anti-emperyalist, anti-kapitalist eylem ve gösterilerle başlayan küresel hareket, Seattle ile birlikte isyan ve ayaklanma boyutuna sıçradı. Çok geçmeden Tunus ile başlayan Yeni Evrenin Devrimleri yaşandı. Afrika'da yaşanan son gelişmeleri bu konudaki yeni gelişmeler olarak değerlendirebiliriz. Konuyla ilgilenenlere gerek güncel politika açısından değerlendirmelerde bulunan eserleri gerekse de ekonomi-politik açısından değerlendirmelerde bulunan eserleri kapsayan Leninist yazını incelemelerini öneririz.

Özetle konumuz bağlamında, bağımlı ülke üzerinde emperyalist ülkelerin yürüttükleri tam ilhak politikaları bu ülkelerde emperyalistlerin ekonomik ve politik hegemonyasını güçlendirdi. Fakat aynı zamanda tam ilhakin yol açtığı yıkıma karşı mücadeleden halkların mücadele zeminini de güçlendirdi. Bu mücadele sayesinde işbirlikçi tekeller ve devletler eliyle uygulanmaya çalışılan

emperyalist politik hegemonya tam olarak sağlamlaştıramadı. Böylece tüm bu süreçle beraber bağımlı ülkelerde de toplumsal devrimin yeni bir hücum borusu çalmıştır artık. Küresel iç savaşa karşı proleter iç savaş. Dünyanın her yeri yangın yeri. Sınıf savaşmaları küresel boyutta ilerliyor. Savaşan halklar birbirini etkiliyor, yaşanan ardışık devrimler birbirini esinliyor, emekçilerin mücadelesi harekete geçmek için birbirine itilim veriyor.

Amerikan Hegemonyasının Çöküşü

Amerikan emperyalizmi, hegemonik bir güç olarak dünya kapitalizminin merkezi ve efendisi konumunda. NATO'yu sürükleyen bir askeri güç, dünya ekonomisini belirleyen rezerv-para doların sahibi, üretim ve sanayisi ile bir zamanların bir numarası. Politik arenada bağımlı ülkelerde sayısız karşı-devrimci eylemin, politikanın, darbenin örgütleyicisi. Fakat son yıllarda açıkça ortaya çıkmıştır ki ABD emperyalizmi gerek ekonomik gerek siyasi anlamda ciddi bir hegemonya krizi yaşıyor. Amerikan hegemonyası, en son Amerikan güçlerinin Afganistan'dan adeta kaçışı ya da Rusya karşısında NATO'nun ve faşist Ukrayna'nın yenilgiye doğru gidişi göstermiştir ki bu hegemonik durum artık eskisi gibi değildir.

Amerikan hegemonyasının çöküşünün bir yanı ekonomik diğer yanı ise siyasidir. Kapitalist üretimin küresel düzeyde içine girmiş olduğu ekonomik kriz ve buhran hali geçici ve ertelenemeyecek bir sürekli kriz halidir, demiştik. Tekellerin sahip olduğu milyar dolarları barındıran servetlerle Amerikan emekçileri arasındaki derin yoksulluk yan yana ilerliyor. Milyonlarca işsiz, milyonlarla sayılan sosyal yardıma muhtaç insan Amerikan emperyalizminin nasıl bir buhran halinde olduğunu gösteriyor. Rantiye gelirleriyle yaşayan sermaye sınıfı, sanayi üretiminde gerileyen Amerikan gerçekliği işin başka bir yanını gösteriyor.

Siyasal yönden Amerikan hegemonyasının çöküşü, örneğin NATO'daki çatlak gibi emperyalistler arası derin çelişkilerle görünmekte. Daha önceden her istediğini gerçekleştirebilen ABD emperyalizmi, artık en has işbirlikçilerinden Suudi Arabistan'a bile söz geçiremiyor. BRICS'in genişlemesi, doların konumundaki gerileme, Avrupalı emperyalistlerin Amerikan halefine çalışmaları, Çin'in dünya çapında etkinliğini arttırması vb gelişmeler; hegemonya çöküşünün diğer görünümleridir.

Bu konuda eklenecek bir önemli olgu da şu: Amerikan hegemonyası çökerken yerine yeni bir emperyalist efendi gelmiyor. Kapitalizmin sıçramalı çöküşü ile Amerikan hegemonyasının çöküşü birlikte ilerliyor. Dünya halklarına karşı başlattıkları 3. Dünya Savaşı, bu iki önlenemez gerçekliğin sonucudur.

Kapitalizmin Sıçramalı Çöküşü

Yeni Evre'nin bir diğer özelliği, üzerinde durduğumuz kapitalizmin çöküşünün evrimci, yavaş bir şekilde değil aksine sıçramalı bir şekilde gerçekleştiğidir. Kapitalizm, uzun süren birikime dayanan nitelik sıçramaları ile çöküyor. Tarihsel sınırlarına varan kapitalizmin kendi karşısına dönüşmesi, en olgun koşullara ulaşmıştır. Daha önceki dönemlerde tek tek ülkelerde yaşanan, daha çok o ülke veya ülkeleri ilgilendiren durum artık tüm dünyada olgunlaşmıştır. Dünyanın tamamında bir devrim yangını başlatmıştır. Kapitalist-emperyalizm tek tek sınıfların, çeşitli toplumsal katmanların sorunlarını, proleterleşmesini ileri düzeye taşımış durumda. Çelişki ve sorunları en ileri düzeye varan bütün devrimci, yıkıcı güçler enerjilerini kapitalizmi yıkmaya yöneltirler.

Sosyalizmin maddi koşulları kapitalizm altında gelişmiştir. Sosyalizm, her yanda zorunluluğunu ve kaçınılmazlığını gözler önüne sermiştir. Kitlelerin gerçek yaşam koşullarını yeni bir anlayışla ele alması, yeni bir dünya bilinci, burjuva ölçülerin dışında ölçülerle yaşama isteği insanlardaki bilinç sıçramasına işaret eder.

Yeni Evre daha önceki evreler-

den farklı bir evredir. Ardışık evreler olmasına rağmen eskinin devamı değil, eskiden bir kopuştur. İnsanların özgürleşmesinin maddi koşulları, önceki tüm evrelerden farklı olarak son derece olgun ve koşullar yeni toplum için hazırdır.

Tüm bunlar bize sürecin sıçramalı karakterini verir. Sürecin bu sıçramalı karakteri kavranabilirse, yaşamakta olduğumuz yoğun tarihi süreç bütünüyle anlaşılabilir hale gelebilir. Yoksa kitlelerin mücadelesi, isyan ve ayaklanmaları; kapitalist sistemin derin, yoğun çelişki ve çatışmaları doğru temelde ele alınmaz.

YENİ EVRE VE ZOR

Burjuvazi, dün nasıl karşı-devrimci zor ile tarihin akışına, ekonomik evrime karşı koymaya çalıştıysa; devrimci zor da nasıl tarihin akışına ve insanlığın gelişimine uygun, ekonomik evrim ile aynı yönde kullanıldı ve burjuva egemenliğini havaya uçurmak için esas araçlarımızdan birisi olduysa Yeni Evre'de de zorun bu konumu değiştirmemiştir. Devrimci zor, burjuva egemenliğinin yıkılmasında; burjuvazinin nihai yenilgisinde bir kaldıraçtır.

Yeni Evre teorisi, sınıflar savaşımını küresel ölçekte ele alır. Kapitalizmin çöküşünün sıçramalı bir biçimde gerçekleştiğini, kapitalizmin sonunu işçi sınıfına açıklar. Yeryüzünün bir mücadele alanı haline gelişini, küresel devrimci durumu ve burjuvazi ile işçi - emekçi sınıflar arasında iç savaş ortaya serer. Yaşanan gelişmeleri ele alırken belirgin bir biçimde toplumsal devrimin, komünizmin zaferinin zorunluluğunu, kaçınılmazlığını ve kesinliğini tanıtlar. Burjuvazi

ile yürütülen bu keskin ve ağır savaşın ancak zora dayanarak kazanılabileceğini gösterir.

Emek- sermaye arasındaki çelişkinin son derece olgun olması, kapitalizmin yerini alacak üretici güçlerin hazır olması, kapitalizmin sıçramalı çöküşü, küresel devrimci durum ve küresel iç savaş kapitalizmin tarihini kısa tarih haline getirmiştir. Yıllar aylara, aylar günlere sığıyor. Kısacık sürelerde büyük gelişmeler yaşanıyor.

Burjuva egemenliği ya ortadan kaldırılacak ya da insanlık kapitalizm tarafından ortadan kaldırılacak. Sefalet, ahlaki çöküş, soysuzlaşma toplumu derinden etkiliyor. Doğanın yıkımı o noktaya geldi ki eğer kapitalizm yok edilmezse insanların yaşayabilecekleri bir Dünya'ları bile olmayacak.

İşte tam da bu nedenle dünden farklı olarak yıkımını ve sonunu gören, kurtuluş umudu olmadığını bilen burjuvazinin bu sona teslim olmasını beklemek olası değildir. Cennetini bırakmak istemeyen burjuvazinin savaş azminin artacağı, proleter sınıfın devrimci saldırısına karşı şiddetle ve cansiparane bir direniş göstereceği açıktır. Bugüne kadar ezen sınıfların hiçbirisi, kendi yıkımlarına karşı sert ve yoğun bir direniş sergilemeden çekip gitmemiştir. Bugün de böyle olacaktır. Burjuvazinin direnişini, zorunu bin kat arttırması bir somut gerçeklik ise devrimci zorun da öneminin bin kat artacağı diğer bir gerçekliktir.

Toplumsal Devrimler Pratik Olarak Başlamıştır!

Yeni Evre'yi ele alırken devrimin maddi koşullarının son derece olgun olduğunu açıklamıştık. Üretici güçlerin toplumsal niteliği artık kapitalist kabuğuna sığmıyor. Kapitalizmin sosyalizme dönüşme zorunluluğu her yerde kendisini gösteriyor. Devrim artık tarihsel, nesnel bir zorunluluktur. Kapitalist üretim ilişkilerinin çelişkilerinin olgunluğu daha önce hiç olmadığı kadar gelişkindir. Bu gerçeklik, kapitalist toplumu dağılıp çözülme aşamasına getirmiştir. Yeni toplumsal öz, eski kabuğu kırılma aşamasına getirmiştir. Bu kabuk kırılmak zorundadır, kırılacaktır da.

Burjuvazi proletaryanın dünya ayaklanmasıyla karşı karşıyadır. Çünkü toplumsal devrimlerin maddi olduğu kadar politik koşulları da devrime uygundur. Devrimci güçlerin hareketi ve mücadelesi yeni bir topluma geçişin zorunluluğunu yansıtan nesnel koşulların da göstergesidir. Dünya, devrimci dönüşüm sürecine, sosyal ayaklanmalar ve sosyal devrimler yüzyılına girmiştir. Bu ayaklanma ve devrimler herhangi bir bölgede sıkışıp kalmadan dalgalar halinde yayılıyor. Latin Amerika'dan Asya'ya, Afrika'dan Avrupa'ya dünya, topyekün mücadele alanıdır.

Çelişki ve çatışmalar son derece keskin, sert ve derindir. Sınıf savaşımında dünya çapında tayin edici mücadele aşamasına gelinmiştir. 90'lı yılların ortasında başlayan hareket, 2010'lu yıllarda sıçrama yaparak devrimlere dönüştü. Tunus, Mısır, Yemen'de burjuva diktatörleri devrimle yıkıldı. İspanya'dan Türkiye ve Kürdistan'a, ABD'den Yunanistan'a sayısız ayaklanma gerçekleşti. Sonraki on yıl içinde duraksamayan

devrimler dalgası başta emperyalist ABD, Fransa, İngiltere olmak üzere dünyanın pek çok yerine yayıldı. Herhangi bir ülkedeki eylem, isyan veya ayaklanma dünya üzerinde her ülkeyi sarsıyor, etkisi altına alıyor, harekete geçmek için itilim sağlıyor. Artık eskinin devrimlerindeki gibi en zayıf halkanın harekete geçtiği koşullar yerini bütün emperyalist-kapitalist sistemin adeta zayıf halka haline gelmesine bırakmıştır. Dünya üzerindeki devrimci koşullar süreklilik kazanmıştır. Proletarya ve emekçi halklar saldırgan konumdadır ve inisiyatif devrimci güçlerdedir.

Küresel Devrimci Durum- Küresel İç Savaş

Burjuvazinin üretici güçleri elinden kaçırmaması; kapitalist kabuğun kırılmaya başlaması; eski burjuva toplumun çürümesi, dağılıp çözülme aşamasına gelmiş olması, burjuvazinin bunu denetleyemez haline gelmesi; "en demokratik" kapitalist devletlerin bile artık açık teröre, iç savaş araçlarına başvuruyor olması egemenlerin eskisi gibi yönetemesi anlamına gelir.

Emekçi kitlelerin yaşam koşullarının belirgin kötüleşmesi; ekonomik yıkım ve açlık dolayısıyla proleter sınıfın küresel ölçekte harekete geçmesi; emekçiler dışında kalan pek çok toplumsal sınıf ve katmanın mücadeleye atılması yönetilenlerin eskisi gibi yönetilmek istememesi anlamına gelir. Kitlelerde kapitalizme karşı çok büyük bir öfke var. Bu öfkenin uzun birikime dayanan köklü ekonomik ve tarihsel koşulları vardır. Kapitalist sistem, bu öfkeyi yok edecek araçlara ve imkanlara sahip değil.

Kapitalist sistemin topyekün çöküşü, ABD emperyalizminin hegemonya çöküşü emekçilerde kazanabilecekleri sezgisini, bilincini açığa çıkarıyor. Bütün bunlar küresel devrimci durumun göstergeleridir.

Burjuvazi ile proletarya arasındaki sınıf savaşımının keskin, sert, kapsamlı bir biçim almasıyla beraber sınıf savaşı da iç savaş aşamasına ulaşmıştır. Sınıf savaşımı zorunlu olarak İÇ SAVAŞ AŞAMASINA varır. ABD hegemonyasının, kapitalizmin çöküşü ile kitlelerin mücadelesinin yükselmesi, yaygınlaşması ve derinleşmesi ters orantılı şekilde yürüyor. Biri gelişirken biri geriye doğru çöküyor. ABD hegemonyasının çöküşünün kitlelerin mücadelesine güç, etkinlik ve itilim vermesi gerçeğini gören emperyalistler de ABD hegemonyasının tesisini birinci hedef belirlediler. Kapitalist sistemin kaderi ile ABD emperyalizminin kaderi bir ve aynı olmuştu artık zira. Üretici güçleri kontrol etmek, toplumu tekrardan denetim altına almak için harekete geçilmeliydi. Bu nedenle tekelci sermaye, dünya halklarına karşı küresel bir savaş ilan etti. 11 Eylül saldırısı da bunun işaret fişeğiydi. Bu savaş 3. Dünya Savaşı idi. Fakat onu önceliklerden ayıran temel özelliği bu savaşın küresel ölçekte işçi sınıfı ve emekçilere, devrimci güçlere karşı ilan edilmiş bir savaş olmasıdır. Yani emperyalistler arası bir **paylaşım savaşı değildir**. Bu savaş küresel (dünya) iç savaş biçimleriyle sürüyor. Tekelci sermaye, dünya proleter ayaklanmasını gerici burjuva iç savaşını ilan ederek durdurmaya, baskılamaya ve mümkünse yok etmeye çalıştı. Burjuva iç savaşın ilanına proleter iç savaşın ilanıyla karşılık

verilmesi de çok sürmedi. Dünyanın her yeri proleter-emekçi isyan ve ayaklanmalarına sahne oldu. Yeni Evre'nin devrimleri burjuvazinin savaşı kaybetmekte oluşuna dair bir kanıt niteliğinde.

Daha önce ifade ettiğimiz gibi, burjuvazi ile proletarya arasında en kapsamlı, en şiddetli, en sancılı ve en bütünlüklü kapişma sürecine girilmiştir. Burjuvaziye karşı bu keskin iç savaşı bilince çıkaramayan hiçbir komünist hareketin devrimci konumunu, varlığını sürdürmeyeceği açıktır. Emperyalistlerin ekonomik, toplumsal, politik ve askeri açıdan büyük bir güç olduğu unutulmamalıdır. Büyük bir yıkıcı gücü elinde tutan emperyalizme karşı toplumsal devrimler yoluyla devrimci zora başvurmadan zafer yüzü görülemez. Bu yüzden en şiddetli sınıf savaşına - uzun süreli iç savaşa hazırlanmak devrimci güçlerin en acil, öncelikli görevidir. Burjuva sınıfın tüm hareketlerini ve eylemlerini boydan boya kesen ve belirleyen kendi sonunu görmesidir. Bu nedenle olabilecek en zalim ve vahşi yollara başvuracaktır. Üretici güçlerin yaşadığı sorunları tek çözme yolu ise sosyalizmdir, sosyalizme de zora dayalı devrimle varılacaktır.

"Tepeden tırnağa kan ve irin" (Marx) olarak doğan burjuvazinin devrimci zor ile yok edilmesi insanlık için artık bir **"ölüm-kalım sorunu"** haline gelmiştir. **"Ya Devrim Ya Ölüm"** şiarı bu noktada nesnel temelini kazanıyor; devrimci savaşın kaçınılmazlığına, devrimci zorun etkin şekilde uygulanmasının nesnel temeline vurgu yapıyor. Sadece teorik temelde değil, güncel politikada da silahlı savaşım zorunludur ve kaçınılmazdır. Yeni Evre devrimci zoru ve silahlı savaşımı geliştirme görevini bizlere yükümlemektedir.

SUIKAST TAKTİĞİNE DAİR-3

SUIKASTÇİNİN ÖZELLİKLERİ

..... SİNAN ATEŞ SUIKAST BİRİMİ

Suikast taktiğinin kullanılmaya başlandığı savaşları, bu konudaki tarihi örnekleri göz önüne alırsak, suikastçide olması beklenen bazı özellikler belirgin biçimde ortaya çıkar. Nedir bunlar?

Kurnazlık, cesaretli olmak, duygularını eğitmiş olmak, soğukkanlılık, kuvvetli sezgi, yüksek bir analiz gücü, güçlü bir hafıza, disiplin, kararlılık, sessizlik, illegalite, beklemeyi bilmek, gözlemcilik, sabır, dayanıklılık sayabileceğimiz, en başta gelen özelliklerdir. Bu özelliklerin bir ya da birkaçı başarılı bir suikast eyleminin gerçekleşmesinde mutlaka rol alır. Şimdi bunları kısaca inceleyelim.

1) Disiplin:

***“Başarının sırrı, ateş etme anının seçilmesi dışında, disiplindir.”
Moskova Önlerinde***

Suikastçinin en belirgin özelliklerinden biridir. Bütün davranış ve yaşayışına nüfuz etmiştir. Burada bahsedilen disiplin özellikle öz disiplindir. Suikastçi disiplini bütün yaşamında var edemezse kolaylıkla hata yapar ve düşmanın ağına düşer. Sadece eylem anında gösterilen disiplin bir Leninist Gerilla için asla yeterli değildir. Zira düşmanın her türlü olanaklarının olduğu alanlarda uzun süre varlığını korumak, başarılı bir savaş yürütmek savaşçının göstereceği disipline bağlıdır. Bir suikastçi açısından ise bu karakteristik bir özelliktir.

Komünist anlayış ve kültür, disiplini kurallar sarmalıyla açıklayıp ona bel bağlamaz. Komünist disiplin, komünist bir bilinçle birlikte ele alınır. Komünist bir kültür ve sorumluluk anlayışıyla birlikte düşünülür. Bu nedenle suikastçilerimiz disiplin anlayışlarıyla komünist bir savaşçının örneğini de sergilemiş olurlar.

2) Kurnazlık, Uyanıklık:

Savaşın Asyalı ustaları savaşı her zaman bir aldatma sanatı olarak anlatırlar. Düşmanını aldatıcı hamleler ve bu hamlelerin sonunda gelen zaferler her zaman Asyalı savaş ustalarının ilk tavsiyesi olmuştur. Suikastçi açısından ise hemen her eylem için tek bir şansı olduğu düşünülürse kurnazca

davranmak ve en uygun ana kadar düşmanını oyalayıp yanıltmak son derece önemli olacaktır. Bir hedefi yok etmek için kurnazca planlar yapmak, uyanık davranmak hedefin etrafındaki savunma kalkanını aşmak için de, suikastçinin güvenliği için de gereklidir.

Savaş planlarında böylesi aldatıcı planlara sahip olmayan komutanların zafer yüzü gördüğü çok görülmemiştir. Çok daha sistematik ve düzenli çalışmaya alışkan düşman güçlerini alt edebilmek için kurnazlık büyük bir avantaj sağlayacaktır.

3) Cesaretli Olmak:

Suikast denilince günümüzde akla ilk gelen uzak mesafelerden atışlardır. Düşmanla bire bir karşılaşma neredeyse çok az olur. Bu cep helerin belli olduğu bir savaşta böyle olabilir. Ama bizim gibi gerilla savaşı yürütenler için durum aynı değildir. Çünkü burada düşmanın devasa askeri- teknik ve haberleşme ağının içerisinde faaliyet yürütürsün ve bu cesaret gerektiren bir iştir. Bazen düşman hatlarının içine sızman, bazen de saatlerce bu konumda beklemen gerekir. Cesaretli olmayan biri bunu yapamaz.

Bazen yakın mesafeden suikasti gerçekleştirmek gerekir. Yine cesaretli olmayan, yüreğini korkuya teslim etmiş biri düşmanın gözünün içine dahi bakamaz. Evet, korkusuz hiç kimse yoktur. Suikastçilerimizden beklediğimiz korkusuz olmaları değildir. Bu doğaya aykırı bir istemdir. Beklediğimiz korkularının üstüne gitmeleri, ona teslim olmamalarıdır.

Cesaret gerçek anlamda da korkularınızla yüzleşmek demektir.

4) Kararlılık:

Hedefine odaklanmış bir dağcı misali önüne çıkan engelleri bir bir aşmak, en sonunda doruğa varmak yalnızca kararlılığın göstergesi olabilir. Bir çok yol denenebilir, bir çok engelle karşılaşılabilir ama kararlı bir suikastçi kendisine yeni bir yol bulacak ve hedefini yok edebilecek nitelikte olmalıdır. Yani eylemi sonuna kadar götürme kararlılığı gösterebilmelidir. Aksi takdirde bir suikastçinin kararsızlığa düşmesi eylemin başarısız olmasıyla hatta kendisinin imha edilmesi ile sonuçlanabilir. Çünkü savaşın doğal akışı budur; suikatçinin önüne engeller çıkacak ve suikastçi de bunu aşmaya çalışacaktır. Engelleri aşarsa başarılı olabilir ama aşamazsa hiçbir zaman başarılı olma şansını yakalayamaz. Bu da kararlılıkla mümkündür. Bu, suikastçi açısından karakteristik bir özelliktir.

5) Sabır:

“Suikastçi sabırlı bir avcıdır. Sadece tek atış yapar, kaçırır- sa bunu hayatıyla ödeyebilir.”
Lyudmila Pavlicenko

Suikastçileri anlatan pek çok filmde göze ilk çarpan konumunu almış, kamuflajı içerisinde gizlenmiş suikastçinin hedefini saatlerce, belki de günlerce beklemesidir. Tek bir atış için bu kadar uzun süre beklemek hiç de anormal bir durum değildir. Eğer o atış savaşın gidişatını değiştirecekse, size üstünlük sağlayacaksa doğal bir durum olarak kabul edilir. Ayrıca

suikastçinin yaşamında sabır belki de yaşamının yarısını kapsar.

Acelecî davranmak ve bir an önce hedefi yok etme isteği çoğu zaman size hatalı bir atış yaptıracahtır. Ama sabır mutlaka istediğiniz olanağın doğmasına ve uygun bir atış imkanını yakalamanızı sağlayacak böylece başarılı biçimde hedefinizi yok edebileceksiniz.

Planını yap ve sabırlı davran. Düşmanın hata yapacak ve sen onu yok edeceksin. Ama acele edersen belki de düşmanını uyarmış olacak ve çok daha uzun bir süre bu imkanı yakalayamayacaksın. Sabır, başarılı suikastçilerin en belirgin özelliğidir.

6) Beklemeyi Bilmek:

Sabırlı olmaya çok benziyor. Ama buradadaha çok bilinçli bir plan ve tercih söz konusudur. Doğru zamanda doğru hedefi yok etmek, düşmanı istediğimiz konuma gelene kadar izlemek ve yok etmek yalnızca beklemeyi bilmekle mümkündür. Bu son derece zordur. Çoğu zaman zafer şehveti bizi cezbetmeye çalışır ama buna aldanmak acı yenilgileri de beraberinde getirebilir. Bu nedenle beklemeyi öğrenmek gerekir.

7) Sessizlik, İlegalite:

“Konuşmayı bir yılda öğrendim; kırk yıldır susmayı öğreniyorum.” Sokrates

Suikast büyük bir gizliliği ve sessizliği içerir. Burada sessizlikten anlaşılması gereken suikastçi açısından yaptıklarını, yaptığı şeyi ve yapacaklarını dile getirmemesidir. Böbürlenme ya da beğenilme duygusu üzerinden başardığı işleri anlatması bir suçtur. Bu davranış sadece kendisine değil birlikte dövüştüğü yoldaşlarına da zarar verir. Onun için önemli olan tek şey hayatını adadığı davası ve partisidir. Bu yüzden olması gerektiğinde suikastçi olmalıdır. Sıradan biri gibi görünmesi gerektiğinde ise bulunduğu ortam koşullarına uygun kamuflaj kurallarına göre farklı rollere girebilmelidir.

İlegalitenin özünü ise doğallık oluşturur. Bu kural yaptığın işin doğasında var, esnetilemez ve değiştirilemez.

SÜİKAST

8) Duygularını Eğitmiş Olmak:

Savaş insanlar üzerinde, benliklerini ele geçirebilecek bir çok duygu ortaya çıkarır. Korku, fke, sınıf kini, intikam vb. tüm bunlar insanlar üzerinde son derece etkilidir ve savaşçıları bir arada tutan en güçlü harçlardan biri de, belki bu duygulardır.

Bizler insanız ve tüm bu duyguları içimizde taşırız. Bir suikastçi de öncelikle insandır. Fakat bu yanlarını mutlaka eğitmiş ve kontrol altına almış olmalıdır. Bu son derece zor bir iştir. Bunu kimse inkar edemez. Ama suikastiden beklenen budur. Senden en sevdiğin yoldaşlarından birini katleden bir işkenceciyi bulmanı ve izlemeni isteyebilirler. Hatta onunla el sıkışıp, aynı masada oturup glebilirsin bile. Ama beklemelisin ve duygularını eğitmemiş biri bunu yapamaz. Doğru zaman gelene kadar beklemek, bir işkence gibi gelse de, başarmaya çalışırız. Suikastçi ise bunu başarır. Çünkü bu görevinin en önemli parçalarından biridir.

9) Soğukkanlılık:

Suikastçi hedefi için kendi mayın tarlasını hazırlar, ama aynı zamanda düşmanın mayın tarlasında hareket eder. İşte byleli anlarda ilk ve en büyük düşmanımız kendi korkumuz, öfkemiz, heyecanımız, kaygılarımızdır. Burada düşmanı yenmek için ilk önce kendimizi yenmemiz gerekir.

Bu en büyük zaferimizdir. Zira bu zaferin ardından düşman hedeflerini yok etmek çok daha kolay olacaktır.

Suikastçiden beklenen ilkin kendisini yenmesidir. Bu ise soğukkanlılık ile mümkündür. Hiçbir şey planladığın gibi gitmez ve hedefin beklenenin dışında hareket ederse paniğe kapılmamak için soğukkanlı olmak ve hızla çözüm üretmek gerekir. Ya da arazide kamufle olmuş halde bekliyorsun ve düşmanlar yanı başında belirdi, bu durumda soğukkanlı olunmazsa düşman yerini fark eder ve ölebilirsin. Bu yüzden soğukkanlılık bizim en büyük güvencelerimizdendir.

10) Canlı Sezgi:

Buna arkeolog sezgisi de denir. Elinde çok az bilgi olabilir ve doğru kararı vermene canlı sezgin son derece yardımcı olur. Çünkü parçaları birleştirip bir sonuca gitmek için somut kanıtların yanı sıra, canlı sezgi de çok önemli rol oynar. Burada akla gelenin hemen yapılması söylenmiyor. Ama kendisini gizlemek isteyen bir düşmanımız var ve ona dair elimizde az bilgi var. Gerek geçmiş tecrübelerden gerekse de korku içerisindeki bir insanın davranış özelliklerinden ve elimizdeki bilgiyi, defalarca kafamızın içinde süzgeçten geçirdikten sonra geriye sadece sezgimizin bize ne söylediği kalıyor.

Moltke sezginin önemi konusunda şöyle yazıyordu: **“Kaybettilmiş dumanlı belirsizlikler durumunda ayrı ayrı olaylar içerisinde bazı önemli ayrıntıları (durumları) belirlemek gereki-**

yor. Sonra sağlam bir düşünce ile gördüğünü değerlendirmek, görmediğini ise sezmek önem teşkil etmektedir. Bundan sonra, hızla karar vermek, tempolu ve tereddütsüz bir şekilde harekete geçmek gelecek.”

11) Yüksek Bir Analiz Gücü:

Suikastçi hem karşısına çıkan olanakları, hem de elde ettiği bilgileri gerçekçi biçimde değerlendirerek bir sonuca gitmeye çalışır. Burada en büyük yöntemimiz diyalektiktik düşünmedir. Parça parça bir şey ifade etmeyen bilgilerin bir araya getirilmesi ve bütün içerisinde nasıl yer kapladığının ortaya konması sağlam, gerçekçi bir analizle mümkündür. Çünkü masa başında yapılan planlar çoğu zaman yaşamla uyuşmaz; bu yüzden suikastçi somut verilerden, gözlemlerden yola çıkarak yapılan değerlendirmeye güvenir ve öyle hareket eder. Herkesin gözünde önemsiz olan bir şey, bir bilgi suikastçinin gözünde düğümü çözen anahtar olabilir.

12) Güçlü Bir Hafıza:

Şehir gerillası görünenden çok daha fazla düşmanla savaşır. O, düşmana kendisini bulmaya yarayacak hemen hiçbir bilgi bırakmama-ya çalışır. Bu onun ve yoldaşlarının güvenliği için gereklidir. Suikastçi için ise ayrı bir önemi daha vardır. Peşinde olduğu, araştırma yaptığı kişi ve kurumları saklı tutmak için de olabildiğince az yazılı ve görsel materyal elinde tutmalı, var olanlar ise şifreli olmalıdır. Bu nedenle güçlü bir hafıza bizi her şeyi yazmaktan ya da not almaktan alıkoyduğu gibi,

çevremizde gördüğümüz kişileri de daha hızlı hatırlamaya ve tanımaya yarar. Böylece tehlikeyi önceden fark edebiliriz. Bu konuda sürekli çalışma yaparak hafızamızı güçlendirmemiz lazım.

Örneğin arazideyiz. Daha önceden belirlediğimiz eylem alanında ne olduğunu, nasıl olduğunu bilmez ya da hatırlamazsak düşmanın daha önce oraya gelip gelmediğini, yerimizin deşifre olup olmadığını anlayamayız.

13) Gözlemcilik:

Suikastçinin özellikleri içerisinde en önemlilerinden biridir ama bir özellikten çok, alışkanlık haline gelmelidir. Suikastçinin en güçlü yanlarından biridir. Çevremizi, sokağımızı, yürüdüğümüz yolları ve araziye sürekli gözleriz. Bu yanımızı geliştirmek için sürekli çalışmak zorundayız. Çünkü gözlem yeteneği zayıf olan bir suikastçinin başarı şansı çok azdır. Özellikle şehirlerde düşmanlarla iç içe olunan bir alanda mücadeleyi sürdürmek zordur. Gözlerimizin ve kulaklarımızın tıpkı bir kurt gibi avına

kilitlenmesi ve onu yakalamak için uygun şartları bulmaya odaklı olması gerekir. İnsanların hareketleri, konuşmaları, oturuşları çoğu zaman ruh hallerini ele verir. Eğer bir tehlike varsa bizim için bunu en iyi insanların gözlerinden ve davranışlarından anlayabiliriz.

İyi bir gözlem bize çok büyük avantajlar sağlar. İşimizi kolaylaştırır ama tersi kolaylıkla av olmamızı sağlar.

14) Dayanıklılık:

Zor şartlar suikastçinin yaşamında olmazsa olmazdır. Dayanıklı değilsen, zorlukla mücadeleyi sevmiyorsan, suikastçi de olamazsın. Gerek eğitim aşamasında gerekse de savaşta son derece zorlu şartların sınavından geçecek ve ayakta kalmak için dayanıklı olman gerekecek. Bu sadece fiziksel şartlara karşı koymakla ilgili değil, çoğu zaman bilincini, iradeni zorlayacak durumlarla karşı karşıya kalacaksın ve başarılı olman için dayanıklı olman gerek.

Devam Edecek...

“YIKICI BEN” İLE “YAPICI BİZ” ÇELİŞKİSİ

..... RAPERİN SİNAN

Kapitalizmde azami kar yasa- sı egemendir, özünü rekabete da- yandırır. Üretim araçlarının kapitalist özel mülkiyetine sahip bu düzende; özel mülk anlayışının, “benim”in her şeyin üstünde olması doğaldır. Ne pahasına olursa olsun rakiplerini bastırma, ezme anlayışı zorunludur. Kapitalizmde insan buna göre şekil- lenir. Kapitalist koşullarda yetişen bi- rey de çevresiyle olan ilişkilerini bu acımasız rekabet anlayışıyla ele alır; herkesi ezerek üste çıkmaya çalışır. Ve her şeye sahip olma isteği “yıkıcı ben”in en güçlü silahını, öğrenilmiş (öğretilmiş) duygu olan kişisel hırsı yaratır.

Neden öğrenilmiş duygudur hırs? Nedir hırs? Birinci soruya biri- cık “ben”lerimiz itiraz edecek: “Olur mu öyle şey?”, “Hırs, içgüdüsel bir duygudur...” cevaplarını verecektir. İkinci soruda ise biricik “ben”lerimiz farklı farklı cevaplar yaratacaktır. Öyle ki cevapların çeşitliliği ve çok- luğu “ben”imizi bile şaşırtabilir. Çün- kü “En doğru cevap ‘bana’ ait”tir , “Ben öyle düşünüyorum.”dur. “Hırs, bir şeye olan aşırı, sonu gelmeyen istektir.”, “Hırs, salt bir şeyi ihtiras- lı olarak isteme güdüsüdür.”, “Hırs, kabına sığmayan duygudur.”, “Hırs, herhangi bir somut veya soyut ola- ya, kişiye veya nesneye duyduğumuz güçlü bir avantaj kazanma ve

başarma isteğidir.”, “Hırs, rekabeti tetikleyen güçlü bir olgudur.”, “Hırs, insanı ayakta tutan ve onu güçlü kı- lan bir özelliktir.”, “Hırs, başarı için temel koşuldur.” vb... Bu tanımla- maların hepsi “ben”lerin dünyasının yapay sözlük tanımlamalarıdır. Kar- şımıza çıkan sonuç ise körleşmiş is- tek... Aşırılık... İhtiras...

Hırs, genetik kodlamalarımızla kuşaktan kuşağa aktarılan içgüdüsel bir özellik değildir. Bir bebekte ya da çocukta bu özelliklerle karşılaşmaz- sınız. Büyüdüğü koşulları anlamaya çalışırken çevresinde bulunan insana- ları taklit etmeye başlar. O da artık içine doğduğu dünyaya ayak uydur- mak için öğrendiklerini davranışları- na yansıtır, yaşamsallaştırır. Zaman- la büyür ve büyürken ona öğretilen bütün özellikleri de kendi “ben”inde büyütür. Çünkü hayatta kalmak için güçlü olmak, güçlü olmak için de acı- masız olmak zorundadır. “Büyük ba- lık küçük balığı yer.” “Ben”liği ise ok- yanusta küçük balık olma niyetinde değildir, zaten başka da şansı yoktur. Ona öğretilen budur. O ise öğrenmiş- tir. Artık kapitalizmin çarklarındaki yerini alır.

Ve böylelikle “ben” yıkıcı faali- yetlerine başlar.

Ailesine göre çocuğun en bü-

yük görevi sınıfın en çalışkanı olma-
sıdır. “En” olgusu burada çok önem-
li. Yani tek olmalıdır, “ben” olmalı-
dır. Çocuk, henüz o gözle bakmadığı
için yaşama, söylenenleri ve baskı-
yı kavrayamaz. Ama ona söylene-
ni yapmazsa evdeki kimse ona iyi
davranmayacaktır. Sürekli olarak ya
komşunun çocuğu ya da kuzeni ör-
nek verilecektir. Bir süre sonra bu
çelişkiyi büyüten çocukta da kendi
“ben”ini ortaya koyma çabası geli-
şecektir. İlgı ve övgü onun da hak-
kıdır. Ama onu elde edebilmenin tek
yolu vardır. Söylenenı yapmak... Ça-
resiz öğretı... Öğrenılmış duyu...
Hırs bütün “ben”liğini ele geçirecek-
tir. Bütün sosyal yaşamdan koparak
ders çalışması gerekir. Arkadaşla-
rının önüne geçebilmek için onların
eksikliklerinin peşine düşer. Bu ek-
siklikleri, öğretmenine daha yakın
olabilmek için kullanır. Artık yalnız
kalmıştır. Ve böylelikle kendine dö-
ner, içine kapanır... Bütün dünyaya
karşı tek başınadır, tek kişilik ordu-
sundaki komutandır... Arkadaşlarının
yerini rakipleri almıştır. Rakipleri ise
düşman kuvvetleridir...

Çalıştığı şirkette, uzun zaman-
dır terfi alamayan bir eleman, terfi
almak için patronunun gözüne gir-
mek ister. Başvurduğu yalabalık
yöntemleri işe yaramayınca başka
yöntemlere yönelir. Şirket için çok
önemli olan bir anlaşmanın üzerinde
çalışan arkadaşının hazırladığı dos-
yayı çalacaktır. Çaldığı dosyayı bulan
kişi olursa eğer, günü kurtaran kişi
imajı çizeceğine inanır. Ve böylelikle
çoktan hak ettiği terfiyi alacaktır. Ar-
kadaşının zorda kalması, hatta işten
atılması onun meselesi değildir. So-
nuçta, “Her koyun kendi bacağından
asilir.”

Aşık olduğuna inandığı kadını,
onunla aynı duyguları taşıyor diye,
sokak ortasında öldüren adam tutuk-
lanmak üzere mahkemeye sevk edi-
lir. Hakim sorar “Kadını neden öldür-
dün?”, adam cevap verir: “Ben onu
seviyordum.” Hakim tekrar sorar:
“O da seni seviyor muydu?”, adam
tekrar cevap verir: “Ben onu sevi-
yordum.”, “Ben seviyorum, yetmez
mi?” Çünkü aslolan benim duygula-
rım, benim hissettiklerim, benim ka-
rarlarım, benim mutluluğum demek
bu... Reddedilince biricik “ben”liği
incinir. Sonuçta “Ben varsam her şey
var. Ben varsam her şey anlamlı.”

Verdiğimiz bu örneklerden de
görüldüğu gibi “ben” olgusu insana
neler yaptırmıyor ki? “Ben” kapita-
lizmin ta kendisidir. Özünde kişisel
hırsı barındırır. Ve kişisel hırs yıkıcı-
dır...

Bir tarafta “ben”lerin savaşı de-
vam ederken diğer tarafta da “ben”-
lere karşı savaş açanlar var. İçinde
bulunduğu koşulları kabul etmeyen-
ler, insanı insana kırdıran ve yaban-
cılaşmayı derinleştiren bu düzene
karşı insanlığın kurtuluğu için “ben”i-
ni öldürmeye kalkışanlar var. İnsana,
topluma ve doğaya yabancı olan;
kendisi ile beraber her şeyi yozlaştır-
maya ve çürümeye mahkum bırakan
kapitalist sistemin bağrında, yeni
dünya inşası için yola çıkan “biz”ler
var. Fakat “ben”in “biz”e dönüşmesi
de tıpkı kapitalist sistemin yok edil-
mesi ve daha ileri bir toplumsal sis-
tem olan sosyalizme geçilmesi süre-
ci gibi uzun ve meşakatli bir dönemi
kapsar.

Komünist Manifesto’da “Tarih
sınıflar savaşınının tarihidir.” der

Marx ve Engels. Bugün de bu savaşım burjuvazi ve proletarya arasında sürekli olarak devam etmektedir. Savaşın yasalarından birisi olan, "Savaş taraflardan birinin mutlak üstünlüğü kazanmasına kadar devam eder." anlayışı bugün burjuvazi ve proletarya arasında verilen savaşım için de geçerlidir. Eğer proletarya bu savaştan mutlak zaferle çıkmak istiyorsa, burjuvazinin onu mahkum ettiği ve etkisi altına aldığı her türlü "ben"i öldürmesi gerekmektedir. Çünkü burjuvazinin ezilen sınıfı yani proletaryayı boyunduruğu altında tutmak için yarattığı araçların en tehlikelisi "ben"lik... "Ben"i bırakıp kendi aracını yani "biz"i yaratmalıdır. "Ben" gerçek anlamını "biz"e ulaştığında bulacaktır. "Biz"e ulaşma çabası bir tercih değil, insan kalmanın bir zorunluluğudur artık. Dönüşüm sürecinin zeminini bizzat kapitalizm örgütlemektedir. Üretici güçler ile üretim araçlarının ilişkileri, üretimdeki tutukları yer ve üretim yapma biçimlerinden dolayı proletarya doğal olarak, "bizi" yaratır. Çelişki, "biz" olarak üretilen metaların, "ben"in cebine biçim değiştirmiş meta olarak girmesidir. Ve bu çelişki; proletaryanın, burjuvaziye karşı kendi sınıf çıkarlarını koruyabilmek adına birlikte mücadele etmesini dayatır. Proletaryanın zaferi için savaşa katılan her savaşçının da bu gerçekliği bilince çıkarması gerekmektedir.

Düzen içerisindeki "ben"e mahkum muyuz? "Ben" sınırlarımızı belirler mi? Elbette hayır. Kapitalizm "ben"i, "bencillik"i bir içgüdü olarak tanımlarken amacı "ben"in mutlak olduğuna inandırmaktır. Bilir ki biricik "ben"likler öldüğünde, kendisi de ölecektir. "Ben"in çevresinde kurduğu sınırların yıkılmaz olduğuna inandırır. Bu bir demagojidir. Sınırlar da, düzen içerisinde karşımıza çıkan birçok olgu gibi "özel mülk" anlayışının sonucudur. Ne zaman ki "ben", bunun farkına varır; o zaman yanılısamalardan ibaret olan sınırları, sınırlılıkları ortadan kaldırır. Ve "ben"in kırılma noktası... Artık "biz"e dönüşümün kaçınılmaz başlangıcını yaratır.

Kapitalist sistemin bağırından kopup saflarımıza gelen savaşçıların kişiliklerinde ve yaşamlarında da "ben" olgusu karşımıza çıkar. Hatta bunu olağan bir süreç olarak ele alırız, almamız da. Bizzat bu sistemin içerisinde yetişirken, sistemin baskı yöntemleri ve araçlarıyla şekillenmek kaçınılmaz bir sonuçtur. Fakat bu şekilleniş mutlak değildir. Savaşçı kişilikler için "ben" olgusu kendi içerisinde açacağı bütün cephelerde kesintisiz bir çatışma sürdürmeyi ifade eder. Meselenin esası da tam olarak burasıdır. Devrimci savaşa katılan her savaşçı, kendisi ile beraber getirdiği "ben"ine karşı sürekli bir savaşıma girer. Savaşçı kişiliğinde "ben"in son kırıntısını da ortadan kaldırmaya kadar da bu savaşımı devam eder. Ve böylelikle kişisel hırsı tutkulu devrimciliğe dönüştürerek zaferi örgütler.

"Ben", nasıl "biz"e dönüşür? Bu soruya cevap verebilmek için öncelikle başka bir soruya cevap bulmak gerekir. "Ben" olgusunun karşıtı olan "biz" olgusu ne demektir? "Biz" olgusu, sözcük olarak kısa; anlam olarak uzun olmalıdır. "Ulaşılabilecek olan özgürlüğün kendisidir, 'biz'in varlığı.", " 'Biz', 'ben'liklerimizde gerçekleştireceğimiz devrimci dönüşümün garantisidir.",

“Biz”e varmanın yoğunlaşmış çabasının açığa çıkmasıdır,

tutkulu devrimcilik...

Mantığın ötesinde bir eylemin ifadesi...

Eylemden sonuç çıkarmayı amaçlar.

“Biz”e olan bağlılığı onu sonuna kadar götürür.

“Biz, kolektivizmdir.”, “Biz, üretici güçlerdir.”, “Azın değil, çoğunluğun dünyasıdır.”, “Biz, devrimci özdür.”, “Biz, tutkulu devrimciliktir...” Bütün bu tanımlamalar “biz” olgusunu açıklamaya yeter mi? Yetmez... Kimilerinin “Ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Gücümüz birliğimizden gelir!”, “Birleşe birleşe kazanacağız!” sloganları olur “biz”. “Biz” kendini açıklamaya çalışırken bile bir arayışı ifade eder. Bu arayış çabasının karşımıza çıkardığı sonuç ise tutkulu devrimcilik... Kolektivizm... Partileşmek... “Biz”, bireysel çıkarların yerine toplumsal çıkarları koymaktır. Bu, özel mülkiyetin toplumsal mülkiyete dönüşümüdür. Üretim araçlarının bir avuç asalak “ben”liklerin elinden alınıp “biz”in eline geçmesidir. Ve böylelikle “biz” olgusu komünizmin özünü yaratır ve nihai “biz”i var eder. Cevabını aradığımız ilk soruya dönecek olursak, “ben” olgusuna karşı savaş açarak ve nihai “biz”e varana kadar devam ettirebilme iradesini, ısrarını ve istikrarını sağlamakla dönüşecektir. Ve bu savaş içinde tutkulu devrimciliği barındırdığı koşulda süreklilik kazanacaktır.

“Biz”e varmanın yoğunlaşmış çabasının açığa çıkmasıdır, tutkulu devrimcilik... Mantığın ötesinde bir eylemin ifadesi... Eylemden sonuç çıkarmayı amaçlar. “Biz”e olan bağlılığı onu sonuna kadar götürür. Hangi koşulla karşılaşırsa karşılaşılsın yürümeye devam etmesidir.

Ve “ben” tutkuyu, devrimciliğinde örgütlediğinde; yapıcı “biz”in faaliyeti başlar.

KİŞİSEL HIRSIN PANZEHİRİ; TUTKULU DEVRİMCİLİK!

..... GÜNEŞ KAYA

“Zafer hiçbir zaman kendiliğinden gelmez; her zaman sökülüp alınır.” diyor Stalin. Zaferi söküp alabilmemiz hiç de öyle kolay değildir. Bunun için ilk önce kendi bencilliğimizi, geri duygularımızı ruhumuzdan söküp atmamız gerekir. Bu öylesine sancılı bir süreçtir ki bazen diretir, ısrar ederiz; içimizden söküp atmak istemeyiz. Çünkü o kadar alışmıştır ki ruhumuz birileri tarafından okşanmaya, geri yanlarımız suratımıza tokat gibi çarptığında, şaşkına döneriz. Gururumuz incinir. O utanmaz bencilliğimiz bu sefer kazanamıyordur. Çünkü nasıl olur da okşamazlar, nasıl olur da bu sefer benliğimiz öne çıkamamıştır? Bu yüzden incinir gururumuz. O övgüler yağdırılmadığında hevesimiz de azalır, gururumuz okşandığında ateşlenen ruhumuz da saman alevi gibi söner. Belki de **“devrimi ruhumuzda hissedebilmek için gururumuzun incinmesi gerekiyordur.”**

Varsın kimse o benliğimizi okşamasın, övgüler yağdırmasın yani kişisel hırsımızı besleyecek, tatmin edecek bir davranış sergilemesin. Biz bunlara rağmen: “Benim partim var, partimin devrim iddiası, benim en büyük coşku kaynağımdır.” diyerek elimizi taşın altına koyabilme cesaretini gösterebilir miyiz? Yani bütün kişisel hırslarımızı, bahanelerimizi,

güçlü bir dönüşüme uğratacak, partimize tutkuyla bağlılık gösterebilecek kadar cesarete sahip miyiz?

Örneğin; yoldaşımızın başarısını ya da başarısızlığını ne kadar sahiplenebiliyoruz? En çok da başarısını kendi başarımız, partinin başarısı olarak görüp kucaklayabiliyor muyuz? Ya da ortada duran başarısızlığı, kendi başarısızlığımız olarak görebiliyor muyuz? Yoksa bu sorumluluktan içten içe kaçıyor, rahatsızlık mı duyuyoruz?

Bu sorulara cevap bulmaktan kaçınıyorsak, kişisel hırsımız bizi öyle bir noktaya getirir ki parti içindeki her şeyi ve herkesi eleştirir ama çubuk kendimize döndüğünde başımızdan aşağı güller saçılmasını ister duruma geliriz. Çünkü en birinci hep biz olmak zorundayızdır. Böyle düşünürken gözden kaçırdığımız çok önemli bir detayı hatırlatmakta fayda var. **“Son tahlilde en birinci sen ol diye değil, parti en ileriye ulaşabilsin diye mücadele ediliyor.”** Bu perspektif ile bakarsak kişisel hırsımız anlamsızlaşır ve en öne partimizi, hedeflerimizi koyarız. Fakat yüzümüzü tam tersi yöne çevirirsek, kendimizi partinin üstünde görmeye başlar. **“Ben olmazsam parti bir hiç”**e kadar varan küstahlığımızla kalakalırız. İşte bu yüzden

biz bunu burjuva kültürün bir silahı aynı zamanda komünist bir partinin içerisinde vücut bulduğunda en tehlikeli alışkanlıklardan biri olarak görebiliriz.

Burjuvazi, “Gemisini kurtaran kaptandır.” anlayışıyla insanlara “kişisel çıkarıcılığı” enjekte ediyor. Bu yüzyıllardır süregelen bir alışkanlık olarak karşımıza çıkıyor. Bu zehir saçan kişilikler, konu kendi gemisine geldiğinde; gemisini kurtarmak için diğer kaptanların gemilerini batırmakta hiç tereddüt etmiyor.

Burjuvazi bu tarz “insanla insanı” düşmanlaştıran davranış biçimlerini gerek küçük işletmeler arası rekabet gerek kariyerizm gerekse **“kişisel hırs”** olarak önümüze koyuyor. Fabrikalarda, mahallelerde ve okullarda insanların yaşam alanlarına sokuyor. Örneğin; fabrikada bir işçi yanındaki işçi daha fazla para alıyorsa ona düşman kesiliyor. Ya da bir öğrenci kendisinden daha iyi notları olan bir öğrenci gördüğünde ona hırslanıyor. Ya da mahallelerde, “Mehmetgil Toki’den daire almış yine de gelip bu gecekondu da kalıyorlar, ne cimri adamlar!” diyerek o ne yapıyorsa daha fazlasını yapmak için hırslanıyor. Hırsını, dönüp dolaşıp Ahmet’e, Mehmet’e, Fatma’ya yöneltiyor. Peki burjuvazi bunu neden yapıyor? Çünkü **“insanın insana düşmanlaşması burjuvazinin paslanmış çarklarını her zaman yağlıyor.”**

Burjuvazi bilinçli olarak kişisel hırsı hep diri tutmaya çalışır. Bizim amacımız bu geriletici ve köreltici alışkanlıklarımızın ne kadar köklü olduğunu göstermektir. Bu çelişkilerin

içinden geliyoruz. Yıllar boyu bu zehri solmuş bir kişi, doğal olarak zehrini kolayca atamayacaktır. Fakat bu zehrin panzehiri yok mudur?

Tabii ki vardır. Kolektifimiz, partimiz ve yoldaşlarımız, devrime olan bağlılığımız ve onu gerçek kılmak için kendimizi yeniden ve yeniden yaratma savaşımız, bunun esas mı esas panzehiridir. Yani **“tutkulu devrimcilik”**, insanla insanı düşmanlaştıran, birbirlerini ezme pahasına gözünü karartan kişisel hırsın panzehiridir.

Tutkulu devrimcilik; **“Her Şey Parti İçin, Her Şey Devrimin Zaferi İçin!”** şiarını kendine kılavuz edinmek ve bu uğurda partisi için “ateşten gömleği” giyinmeyi göze almaktır. Dolayısıyla bencilliğini üzerinden atıp onun yerine partiyi ve partinin hedeflerini koymaktır. Çünkü partinin hedefleri aynı zamanda kendi hedefleridir. Nereye giderse gitsin, nerede bulunursa bulunsun, gittiği her yere parti olarak gider. Bunu büyük bir istek ve coşku ile yapar. Parti’nin sönmeyen ateşidir tutkulu devrimcilik...

Devrimde ısrarcıdır, inatçıdır. Hedefe öylesine kilitlenmiştir ki ondan başka hiçbir şey görmez gözleri. Yürüdüğü yola, tanıdığı insanlara, şans eseri gördüğü binaya “Bunları parti için nasıl değerlendirebilirim?” diye bakar. Attığı her adım eylemdir. Onu, o eylemden döndürmek, bir an olsun duraksatmak olanaksızdır. Çünkü onun için yaşam, partisiyle ve devrime inancıyla anlam bulmuştur. Yaşamın anlamı, kişisel hevesleri ve arzuları değildir. İçindeki bütün heveslerini, arzularını devrimle bu-

luşturmuş ve tek tutkusu devrim yapmak olmuştur.

“Yaşamın sona erse de devrime olan tutkun hala yaşamaya devam eder.”

Deniz Gezmiş, “Devrim yapmaktan geliyorum.” diyerek tutkulu devrimciliğin en yüce örneklerini yaşamıyla bize sundu. Ve hala onun devrime olan tutkusu dillerden dillere konuşulmaktadır.

Yoldaşlarımız, sosyalist ülkelerde “89-91” karşı-devrim dalgası baş veriyorken; sosyalizme sırtlarını dönenlere inat, “Sosyalizm kazanacak!” şiarını haykırmışlardı. O dönemde, “devrimin zaferi için gerekeni yapabilme cüretini” gösterenler, “kişisel yılgınlıkları” ile partiyi hedeften şaşırtmaya çalışanları ezip geçtiler. İşte burada, tek kişi dahi kalınsa devrime olan tutkulu bağlılığı görmek mümkün. Tutkulu devrimcilik işte böyledir. Denizlerdir, Leninist Parti’yi yaratanlardır. Biz de tutkulu devrimcinin gerektiğinde neleri feda ettiğini görmeliyiz. Devrime olan bağlılığımızı bu perspektif ile beslemeliyiz.

Birçok geri yönlerimiz olabilir; fakat bu süreçte, kolektifin bu yönlerimizi görmemizi sağlaması gerekir. Bizim de şap-kamızı önümüze çıkarıp hatamızın, ‘hata’ olduğunu kabullenmemiz gerekir. Kabul etmek de yetmez onu değiştirip dönüştürmeli, ileriye taşımak için büyük bir özveri ile gerekirse kendimizi ezmekten çekinmemeliyiz. İşte bu çaba ile kendimize karşı kazanacağımız ilk zaferimizden söz edebiliriz. Bunun bir süreç olduğunu da unutmamak gerekir. Bu süreç aynı zamanda kolektifin de, partinin de zaferi haline gelir.

Dönüşümün müthiş gücünü ancak onu gerçekleştirebilmek için çaba göster-

diğimizde hissedebiliriz. Duygularımızın devrimci dönüşümü, son tahlilde kolektifin dönüştürücülüğü ile ortaya çıkar. Kolektif seni alır yerine daha büyük ve yücesini yani 'bizi' koyar. Fakat bunu gelişim yolundaki gayretimizi ve yoldaşlarımıza, kolektifimize olan sonsuz bağlılığımızı yadsımadan söylüyoruz. Bu iki olgunun da orantılı bir biçimde birbirini beslemesi gerekiyor. Geri yanlarımızdan kopmak ve ilerleyişimizi sürdürmek, dönüşümün müthiş gücünü hissedebilmek için ilk önce onu istememiz gerekir. Ve kendimizle bir savaş vermemiz gerekir. Asla klişeleşmeyen o sözü anımsayabiliriz bu noktada: **“Bu öyle bir yolculuk ki; ilk kavganız kendinizle, ilk zaferiniz kendinize karşıdır. Orada kazanamayanların bu serüvende pek adı geçmez.”**

Bu yolculukta kendimize karşı kazandığımız zafer, damarlarımıza devrimi zafere götürme arzusuyla yanıp tutuşan **“tutkulu devrimciliği”** pompalamaya başlar. Zor olanı geçmişizdir. Fakat **“Asıl kavga zor olanı atlattığında başlar.”** Böylelikle; asıl kavgaya yüzümüz ak, başımız dik bir şekilde hazır olmanın coşkusu ve sevinci ile çıkarız yola:

**“Tan yerinin ortasında şaha kalkarız
uzun mu uzun toprak rengi yelelerimizi
dokundurarak göğe...
tan yerine sevdalı gözlerimiz
her gördüğünde ufuğu,
Kısraklar ateş püskürterek
şahlanır tozu dumana katar.
Rüzgar bile kıskanır asiliğimizi.
o ateş her kalktığında şaha
isyan olur gözlerimizi çevirdiğimiz
her şey...”**

**Ve yine bir gün gördüğümüzde ufuğu
toynaklarımızda taşıyarak isyanı koşarız.
bir eve, bir cana, bir de canana...
bir can biner, saçlarımızı okşayıp
canan olur.**

**Tan yerine sevdalı gözler çoğalır
İsyan olur toprak,
isyan olur dağ, taş, dört duvar.
İsyan olur yeryüzü...”**

BİRGÜN BİLE YAŞAMAK

..... D. DESTAN BELAY

"**Birgün Bile Yaşamak**", kadronun mutlaka okuması ve üzerine düşünmesi gereken bir kitap. Ekim Devrimi'ne giden sürecin en çıplak şekilde anlatımlarından birisi. Bu kitabın önemi, devrim gerçekliğinin içerisinde kadronun olaylara ve olgulara nasıl bakması gerektiği konusunda perspektifler çizmesi. Bu kitabı okurken mutlak gerçeklerden, tarihsel belgelerden, kesin ifadelerden özellikle kaçınmak gerekiyor. Yazar, tarihsel anlatı ile kurgunun iç içe geçirilmesi yöntemini kullanmış. Tartışmaya açık konuları da içerisinde barındırıyor. Bizlerin esas odaklanması gereken devrim sürecine tanıklık etmiş insanların, yaşanmışlıkları ve yaşananlara karşı sergiledikleri tutumdur. Bakış açımız, iktidar kavgasında her türlü zorlukla sınanan ve bu zorluklar karşısında her türlü yönetime başvuranları doğru anlamaya çalışmak olmalıdır.

Bütün zaferler savaşarak kazanılır! Bu kitapta da savaşın çok yönlü etkileri anlatılıyor. Ana karakter George'nin anlatımıyla koskoca bir devrim tarihinin bedeller ödenmeden gerçekleşmeyeceğini anlıyoruz. 1905 Devrimi ile birlikte Rus proletaryası, kitlesel öz eleştirilerini veriyor ve hatalarını gözden geçirmeye başlıyorlardı. Açlık muazzam boyutlara gelmiş, ekonomik kriz derinleşmişti. İnsanlar ekmek ve su bile bulmakta zorlanırken, sokaklarda yaşayanların sayısı artarken, açlıktan binek hayvanlarını bile yerken bu koşullarda çare arıyorlardı. 1905'i de yaratanlar Rus proletaryası ve topraksız köylüler değil miydi? Devrimi yaratanlarla yönetenler arasındaki çizgi giderek derinleşiyordu. **"1905'i boşuna mı yaşadık? Yenilgimizden hiç mi öğretti çıkarma yeteneğimiz yok. Yenilginiz belleğinize acıyla, kanla yazılmıyor mu sizin?"** İşçilerin örgütlü, bilinçli ve savaşkan bir birliğe ihtiyaç duymaları "Viborg İşçi Komiteleri"ni yaratmıştır. Ve işçiler 1917'de genel grev kararı alarak yine kanlı, yine acılarla dolu bir zamana açıyorlardı kapılarını...

"Lidya yitirdiği bir sevgiliye, yitirdiği bir nişanlıya ağlamıyor yalnızca. Lidya, Alyoşa ile birlikte yitirilen emeklerine de ağlıyor. Biz proleterlerin sevgisine bile, damıtıp bir emek gelip oturmuştur, tıpkı gemilerin ağırlığı gibi. Yeniden sevmek, yeniden nişanlanmak yeni baştan emek isteyen bir çabadır bizde. Ah Lidya seni nasıl, ama nasıl iyi anlıyorum bir bilsen." George'nin dediği gibi proleterlerin sevgisine bile damıtılmış bir emek gelip oturmuştur. Çünkü yıllarca "en küçüğünden, en büyüğüne", bir ekmeği, bir işi, bir aileyi ve bir sevgiyi tırnaklarıyla kazıyarak elde ediyorlardı. Yaşamlarında elde ettikleri her şey ancak

o zaman paha biçilmez olacaktı... 1905'ten 1917'ye kadar verilen savaşta, Rus proletaryası da Lidya ile birlikte kaybettiklerine ağlıyordu.

“Biz de çok iyi biliyoruz ki, kıvançla, coşkuyla, türkülerle gerçekleşmez özlediğimiz devrim.” diyordu Rus proletaryası. Kıvançla, coşkuyla, türkülerle gerçekleşmez; kanla, canla, ısrarla gerçekleşir. İşte bu kitapta, Rus proletaryasının devrime ulaşma sürecinin ne denli zorlu geçtiğine, devrimci mücadelenin bedeller istediğine, örgütlü bir “işçi sınıfını” hiçbir gücün alt edemeyeceğine şahit oluyoruz. Paris Komünü'nden ve 1905 Devrimi'nden çıkarılan derslerle daha da bilinçli bir hareket açığa çıkarılıyor. Her ne olursa olsun iktidar alınacaktır... Geç de olsa, güç de olsa alınacaktır... Bu savaş yılları Rus proletaryasının okulu olacaktır.

“Ekim grevinin yarım yamalak zaferi politik öneminden ayrı olarak benim için paha biçilmez teorik bir belirleme oldu. Anladım ki ne liberal burjuvazinin muhalefeti ne köylülerin kendiliğinden oluşan ayaklanmaları ne de aydınların terörist eylemleri çarlığı dize getirme gücünde değildir. Bunu bir tek güç yaptı: İşçilerin genel grevi. Proletaryanın devrimci ağırlığı tartışılmaz, su götürmez bir biçimde apaçık ortaya çıktı. (...) Hiç kuşkusuz devrim, siyasal iktidarın proletarya tarafından ele geçirilmesi gerçeğini saptıyordu.” diye değerlendirme yapıyordu biri. Ne liberal burjuvazinin muhalefeti ne köylülerin kendiliğinden oluşan ayaklanmaları ne de aydınların terörist eylemleri (Narodnaya Volya'nın eylemleri kas-

tediliyor.) tek başına bir gücü ifade etmiyor. Bu hareketler ancak ve ancak devrimin öncü sınıfı olan proletaryanın öncülüğünde anlam kazanabilirdi. Proletaryanın örgütlü gücü egemen olan gerici sistem için kesin bir tehdit oluşturabilirdi. Proletaryanın egemen olduğu yeni bir toplumsal sistem, ezilen tüm kesimlerin kurtuluşunu kazandırabilirdi. Rus proletaryası bunu savaşın içerisinde öğrenecekti. **“İşçi sınıfının, çar otokrasisini dize getirecek tek güç olduğu gerçeğini kavramaya başlamıştık ama hangi yöntemle, nasıl başaracağını henüz öğrenememiştik. İşin bir ölüm kalım savaşı olduğunu, sonuçta kim daha iyi silahlanmışsa onun kesin sonucu belirleyeceğini bilmiyorduk daha”** derken bile savaşın ulaşacağı boyutu da, hangi araçları kullanması gerektiğini de öğrenecekti.

Dünya proletaryasının, Paris Komünü dışında iktidarı alma (71 gün) ve yönetme deneyimi yoktu. Bu sebepten Rus proletaryasının iktidarı alma çabaları tüm dünya proletaryası için önemliydi. Kapitalist sistem ve burjuva iktidarları da bu gerçeğin farkındaydı. Rus proletaryası, kapitalizm için tehdit oluşturuyordu. Dünyanın en büyük yüz ölçümüne sahip topraklarında bir işçi iktidarının kurulması tüm sistemi değiştirecek bir güç odağı yaratabilirdi. İşçi sınıfının mücadele geçmişi iktidarı alma deneyimi ve birikimi yaratmış olsa da hala yetersizlikler söz konusuydu. Karşısında ise daha örgütlü, daha bilinçli bir düşman sınıf vardı: burjuvazi... Burjuvazi yüzyılı aşkın süredir egemen sınıf olarak çok şey öğrenmişti. Egemenliğini sürdürmek adına

daha bilinçli eylemlerde bulunuyordu. Rus proletaryası yalnızca Rus monarşisi ve Rus burjuvazisi ile değil, tüm dünya burjuvazisi ile savaşıyordu. Önce Rus monarşisine, Rus monarşisinin yıkılışı ile birlikte Rus burjuvazisine, İngiliz ve Fransız burjuvazisinin ciddi destekleri söz konusuydu. Ülke içerisinde ve dışarısında her türlü destek ve imkanı sağlamaktan geri adım atmıyorlardı. Çünkü biliyorlardı ki, gelişmekte olan devrim kendi iktidarlarına hatta temelde kapitalist sisteme büyük yıkıntılar getirecekti.

Gerici iktidar, devrimci güçlere karşı savaşta her türlü aracı devreye sokmuştu. Resmi kolluk kuvvetlerinin yanı sıra en gerici, en şoven sivil kadrolarını da yaratmıştı. “Kara-Yüzler Örgütü” adıyla karşımıza çıkan bu örgütlülük iç savaşta işçi-köylü- Yahudi kırımlarıyla ün salacaktı. Kendisine karşı silahlanmış bir güce, karşılık verebilmek için Rus proletaryasının silahlanmaktan başka şansı kalmamıştı. Savaşın boyutu bu koşulu zorunlu kılmıştı. **“Yoldaşlar silahlarınızı teslim etmek yok...”** diyen işçiler kendi silahlı birliklerini oluşturmaya başladı, **“Kızıl Koruyucular”**ı.

Düşman aldığı önlemleri sertleştirdince, karşısındaki devrimci güçlerin de o kadar sert şekilde silahlara sarıldığını ve kitleleştiğini gördüğünde; başka (barışçıl) yöntemlere başvurmaya başladı. **“Kitle Ayaklanmalarını Bastırma Komisyonu”** oluşturdu. Bu komisyonun görevi varsayımlı bir halk ayaklanmasına karşı alınacak önlemleri saptamaktı. Komisyon en azılı halk düşmanı generallerle 1905 katliamının en acımasız uygulayıcılarıyla (Kara-Yüzler Örgütü vb.) proletarya örgütlerinin içine sızmış ajanlarla burjuva yanlısı üniversite öğretim üyelerinden oluşturulmuştu. Komisyonun burjuva yanlısı aydınlarında **“Barışçı Önlemler”** adı altında bir rapor hazırlanmıştı. Rapor, **“İnsan coşkusunun kitleleşmiş bilinci, yaşadığı koşulların değişebilirliğinin kolay olmadığı duvarına çarptırılıp yığıya dönüştürülmelidir.”** temel görüşü üzerine oturtulmuştur. Bu rapora göre özetlersek, **“...insanlar zaman zaman kendi yazgılarını değiştirebilecekleri varsayımına gelip takılabilirler. Kendi alın yazgısını değiştirebileceği kanısıyla kitleleşmiş insanların ilk eylemleri, başlangıç aşamasında, en azgın, en coşkun dönemi yaşar. Yöneticilere düşen görev, ilk görev, bu olayı son derece soğukkanlı bir biçimde yorumlayabilmektir. Kitleler girişimlerinde önce, olabildiğince taşkınlıklan denetimde tutulmaya çalışılarak, özgür bırakılmalıdırlar. Hemen bir girişimde bulunulmaktan kesin biçimde kaçınılmalıdır. Bendin duvarı yıkılmışsa**

sorun artık bendin başında değil, daha ilerilerdedir. Taşan suların akmasını, genişlemesine bir yayılma göstermesini beklemek gerekir. Yayılan suların ayrı ayrı kanallarla başka alanlara aktarılması her zaman daha kolaydır. Kitlelerde işin başında görülen kesin birlik bu yayılma sürecinde değişiklikler göstermeye, birbirinden ayrıcalıklar taşımaya başlar. Önceleri derin bir öfkenin pekiştirdiği sarsılmaz inancıyla yola çıkan kitle birey ikilisi ya da kitleleşmiş bireyle, bireyleşmiş bir kitle bilinci zaman kazanıldıkça kendi içinde çözülmeye başlar. İşte tam bu aşamada yöneticiler ‘Kitle Boşalması’ ya da ‘Kitle Bilincinin Saptınması’ olayını gündeme getirmelidirler.’” değerlendirmeleri yapılmıştır.

Burjuvazi hangi önlemi alırsa alsın çoktan başlamış bir devrimi durduracak güç olmaktan uzaklaşmıştı. Çünkü işçi sınıfı iktidarı almaya karar vermişti. Ayaklanan kitlelerin geriye dönüş yolu kalmamıştı. **“25 Şubat isyanı bir dönemeç oluşturmuştur. Genel grev demiyorum, ama isyan diyorum. 25’i Genel Grevi, gerçek dokusu, düşüncesi, içten içe bir nabız gibi atan kararlılığı ile bir isyandı, bir başkaldırıydı.”**

“Yürekliyiz. Bu sözcük bu saatin tüm politikasını içeriyordu.”

“Bizim topluluğumuzda üstler, şefler yoktur. Herkes neyi varsa onu alıp getirir; kimi zamanını, kimi eylemini, kimi özverisini. Herkes kendine ait neyi varsa onu getirirken çok getirenle az getiren arasında kesin bir eşitlik vardır.” diyordu Rus proletaryası... Savaşa neyi varsa veriyor, nasıl yapması gerekiyorsa yapıyordu. Ve bu dönemde Rus proletaryası ile Bolşevik Parti arasında kopmaz bir bağ oluşmuştu. Gerçek sınıf partisinin **“Leninist Parti”** olduğunu, onu asla yalnız bırakmadığını, neyi ve ne kadarı varsa savaşa dahil etmekten çekinmediğini anlamıştı. Kitleler, **“Bolşevikler ne söylüyorsa onu yapıyor. Bolşeviklere güveniyoruz.”** demekten çekinmiyorlardı. Partiye, geçici hükümet tarafından siyasi yasak getirildiğinde, kadroları idam ve zindan cezaları aldığı anda, **“Bolşevikler teröristlerdir, devrim düşmanlarıdır.”** dendiğinde bile çekinmediler.

Devrim öyle kolay kolay gerçekleşiveren bir olgu değildir. Bir sürü aşamalardan, bir sürü iç içerikli olayların ayrışmasından, en doğru devrimci teorinin rayına oturmaya çalışılmasıyla gerçekleşebilir. **“Devrimin kesin başarılı sonucu için yalnızca işçi sınıfı içinde yoğunlaşmanın yetmediğini, nesnel koşullara sırt çevrilemeyeceğini gittikçe kendi devrimci pratiğimizle daha iyi öğrenip kavriyorduk. Lenin yoldaş bu iki aşamayı bize açıkça gösteriyordu.”** Devrimin kesin sonuçlu başarısı için, **“İşçilerin büyük çoğunluğunun (ya da en azından bilinçli, bilgili, politik anlamda eylemci işçilerin büyük çoğunluğunun) artık devrimin gerekliliğini noksansız bir biçimde kavramaları ve bunun için ölmeye hazır olmaları...”** (Lenin) gerekiyordu. Ama bu koşul ancak

ikinci koşulla bütünleştğinde gerçek devrimci yapısına kavuşabilirdi. Buna karşıt bir girişim bir suçtu. **“Tüm işçi sınıfı , tüm halk yığınları bu öncü sınıfa doğrudan doğruya destek sağlama durumuna hazır olmadan, en azından onun girişimine karşı hoşgörülü tarafsızlığıyla işçi sınıfı düşmanlarına destek sağlamamış olması gerçekleştirilmeden bu öncü sınıfı kesin sonuçlu savaşın içine yapayalnız sürmek bir budalalıktır. Ağır bir suçtur.”** Tam olarak bu sebepten Bolşevikler iktidarı almanın en uygun anına kadar sabırla bekleyip, nesnel koşullar oluştuğunda ise **“Bütün İktidar Sovyetlere...”** demeyi bilmiştir.

“Birgün bile sağ kalışımızın yarını belirleyebileceğini hiçbir zaman unutmamalıydık.” diyordu bir Bolşevik. Birgün bile sağ kalmak, yarını belirlemek için birgün fazladan yaşamak, yapılacak görevlere birgün bile fazladan zaman sağlamak... Yeri geldiğinde ise ölümün kucağına, devrimin devam edeceğini bilerek gönül rahatlığıyla kendini bırakmak... Bir Bolşevik kadronun yaşamına dair birçok örnekleri gördüğümüz bu kitaptan çıkarılması gereken en net sonuç, olay ve olguları doğru değerlendirmek, devrimin ve partinin zaferi için göreve disiplinli yaklaşmak, tabiri yerindeyse en doğru hareketi esas kılabilmek için devrimci durumu tespit edebilmektir. Devrimin de, savaşın da düz bir çizgide ilerlemediğini, beklenmedik koşullarla ve yılgınlıklarla karşılaşabileceğini ve her zaman ileriye hareketi zorlamak gerektiğini, Bolşeviklerin pratiklerinden çıkarabiliyoruz. Bolşevikler, **“Devrim için her şey, her şey için her yer...”** diyen bir şekillenişin resmini çiziyor. Her şeyi, her yerde gerçek kılmak için savaşanların mutlak zaferi de kaçınılmaz oluyor.

“Birgün bile sağ kalışımızın yarını belirleyebileceğini hiçbir zaman unutmamalıydık.”

DENİZ FIRTINASI

..... AYNUR ATEŞ

"Devrime inanmanın yada inanmamanın örneklerini görüyoruz bu romanda, bu romanda gerçek bir devrimci olmanın bedellerini ve yaratımlarını görüyoruz. Devrimi gerçekleştirmeye and içenleri ve Denizlerle başlayan tarihin nasıl mücadeleler sonucu Leninist Parti'ye evrildiğini görüyoruz."

Bu roman zor dönemlerin devrimcilerinin partiye ve devrime sınımsız bağlılıklarının hikayesidir...

"Önceden hazırlanmış mükemmel planlar, tıkr tıkr işleyen projeler, gürültüyle kutlanan zafer dizisi, hatalara ve zaafllara karşı adeta efsunlanmış peygambervari kadrolar... Bunlar ancak devrimi bir çocuk oyunu sananların kurgusunda belirebilirdi. Oysa devrim, nice mayınlı tarladan geçmek, arkasını görmediğin nice tepeye tırmanmak, büyük ve acı kayıpların ıstırabına dayanarak yürümeye çabalamaktı."

"Mademki, kan istiyor bu iddia, en değerli kanımızı dökmüştük bile. Öyleyse gerisi gelmeliydi aynı bedeller ödense, aynı acılar yaşansa ne olacaktı? Aynı yaradan ikinci kez ölemezdi insan." diyerek, Sinanlarımızın ve Denizlerimizin ölümsüzleşmeleri ile birlikte ortamı saran o acı dolu zamanlara rağmen yürümekten asla vazgeçmediler. Yoldaşlarının devrettikleri iddiayı taşımanın ***"sonuna kadar yoldaş!"*** diyebilmenin bitimsiz kıvancı ile yürüdüler o yolu...

THKO'dan TKEP/L'ye kadar uzanan süreçte, devrime doğru bir ilerleyiş sağlamanın içlerindeki bitleri ayıklamadan, aynı zamanda kendini sürekli aşmadan gerçekleştiremeyeceğini biliyorlardı. Böylelikle yeni bir başlangıç yaparak yoldaşlarının bıraktığı yolu daha ileriye taşımak, marksist partinin koşullarını yaratmak için çalışmalara başlandı.

YENİ SÜRECE "THKO/MB" İLE BAŞLANIYOR!

Bu belki de biraz daha kolay olan ama ileriye sıçramanın ilk örneğiydi. Büyük bir coşku ve yapabileceklerine olan inançları ile ayrı bir rüzgar esiyordu. Her biri, bir militanlık örneği, partizanlık örneğiydiler. Örgütün ana hatlarını yoksul proleterler ve yoksul köylüler oluşturuyordu. Bu açıdan örgüte ayrı bir disiplin (proleter disiplin) katıyorlardı. Aynı zamanda örgütü küçük burjuva sapmalardan da uzak tutmak için özel bir gayret içerisindey-

diler. Örgüte o denli sımsıkı sarılıyor, o denli sahip çıkılıyordu ki bütün pratikleri bu yöndeydi. **“60’lı yılların örgütçü kadroları işte böylesine tarihi kişiliklerdi, ama onları ‘tarihi’ yapan, doğuştan gelen yetenekleri değil, tarihi misyonlarını yerine getiriyor olmanın taşkın inancı, çevrelerindeki herkese bulaşan iddia ve özgüvenleriydi.”**

Partimizin tarihi, sürekli olarak kendini sapmalardan ayıklayarak ve ileriye sıçrayışlar gerçekleştirerek sürüyordu. Bu süreçlerde pratik faaliyetleri hiç durmuyordu. Ne olursa olsun gerçek bir Leninist Parti perspektifi ile bakılıyor. İç tartışmalar yaşanırken de hareketi, hep ileri yöneltmekten geri adım atılmıyordu. Bunun tek bir sebebi vardı o da kuşkusuz, “Devrime olan inanç ve hedefe kilitlenmekti.” Katliamlarla dolu bir dönem, silahlı halk ayaklanmasına çevirilmiş, muazzam bir etki yaratılmıştı. İşte devrime tutku ile sarılanların sınır tanımazlıkları ve gözüpeklikleri...

Fakat artık yeni bir sürece girilirken, süreci yeni bir perspektif ile karşılamak gerekliliği zorunlu olmuştu. Yeniden ve yeniden ilerlemenin bir yüce örneği daha çıkacak karşımıza. Yeni bir atılım dönemi kuşkusuz...

İLERİ ATILIM “TKEP” İLE YAPILYOR

Bu atılım Denizlerin ve yoldaşlarının yolunu partileşmeye götürüyordu. Bu kararlar beraber ardı sıra, kesilmeyen eylemler dizisi gerçekleşiyor ve partinin, partizan kadroları

görev bilinciyle yeni atılımın karşılığını hakkıyla veriyorlardı.

Görev bilinci, **“Elindeki o şeyle, hayatta giremezsin İstanbul’a. En iyisi eylemi iptal etmek.”** diyen yoldaşına karşı çıkıp: **“Hop dedik!.. Bizim haddimize değil eylem iptali. Verilen görev yerine gelecek, o kadar.”** diyen Tiyo’ydu...

Ve uğursuz sonbahara açıldı gözleri... Bazı devrimcilerin oradan oraya kaçıştıkları, kışla önünde teslimiyetlerini açıkça ilan ettikleri o günler... İşte o günlerde, devrim mücadelesinin en zor zamanlarını insanüstü bir çabayla kimlerin göğüslediği apaçık ortaydı. Zorluğa karşı teslimiyeti reddedenler cuntaya karşı **“aktif savunma”** kararını alıp gözlerini karartarak savaştılar. Tabii ki bedelini ödemeye hazır olarak giriştikleri bu savaşta, içlerinden ayakları sırtlarına vurarak kaçanlar da, parti içinde kriz yaratarak çürümeye yüzünü dönenler de oldu.

“8 aydır cunta yönetiyor memleketi, yüklendikçe yükleniyor, yoksulluk ve sefaletin içinde üreyen yaban otları, yüreksizler, korkaklar, sadece güçlü olanın önünde eğilenler kendilerini henüz ortaya seremezlerdi o zaman. Ama şimdi alçaklıktı para eden, ihbarcılıktı ödül getiren. Ve ne kadar sefaletin dibindeyse, o kadar fazla umut vaat ediyordu ‘muhbir vatandaşlık’. Koşa koşa gitti çoban hiç vakit kaybetmedi. Yıllardır düşünüyü kurduğu kösele ayakkabıydı belki aklını çelen ya da belki güzel bir yemek, kursağından geçecek.” Düşünü kurduğu

ayakkabıyı alabilmiş miydi ya da güzel bir yemek yiyebilmiş miydi? Sistemin iliklerine kadar işlediği “Her koyun kendi bacağından asılır.” mantığı onu yüksek mertebelere getirmiş miydi?

Velhasıl, bu sayede silahlı parti grubunun en geniş kesimi tutsak düştü. Parti'nin devrimci ruhu da büyük bir yara aldı. Böylelikle partiyi adım adım reformizme çekmenin koşulları daha çok kolaylaşmıştı...

Bu sağ sapma eğilimlere karşı her ne kadar mücadele de verilse, her ne kadar bu eğilimler tasfiye de edilse, sağ sapma eğilimler dönem dönem ortaya çıkacak ve artık kalıcılaşıyordu... Hem de öyle bir kalıtsallaşacaktı ki:

“Faşizm iç başkalaşım geçiriyor!” tezi atılacaktı ortaya. Bunun doğru olmadığını en çıplak örneğini, içimizden biri işkence askısında yanıtıyor kendi iç konuşmasıyla:

“İç başkalaşım, yani çözülüyor mu? Ulan o zaman ne diye burada İsa baba misali zulüm çekiyoruz? Yok, faşizm buysa çözülen ne?”

Bu gerçekte yılgınlığın teorisi, devrime ihanetti... Deniz'imize ihanetti... İşte böyle bir yüzsüzlükle bu tezi ortaya atanların sesini duyacaktı Deniz. Ve gözlerini açması ile aynı anda ayağa kalkması bir olacaktı. Fısılda-yacaktı gerçek yoldaşlarının kulağına: “Zafere ulaşmak için ne gerekiyorsa yapın, kopartın fırtınayı...” ve fırtınalar esecekti. Hem de öncekilerinden daha sert, daha yıkıcı bir fırtına...

FIRTINA KOPTU, LENİNİST PARTİ “TKEP/L” İLE TARİHİ BİR SIÇRAYIŞ GERÇEKLEŞTİ!

“Komünist olmak, gözlerini uçurumlara alıştırmaktı, ona bakabilmekti ne korkuyla ne de başın dönerek.”

Bu sefer ki arınma değil, bu sefer ki tam olarak bir **“kopuş”**tu. Onca değer ve onca ilerleyişi önlerine katarak Deniz'in buyurduğu yerden yürümeleri gerekti ve yürüdüler...

Bu yürüyüşle beraber gerçek anlamda Leninist Parti'ye ilerleyerek bir sıçrama yarattılar. Tarihin akışı içerisinde sürüklenerek politika yapan değil, **“Tarihin akışına yön veren”** bir politika izleyerek yollarına devam ettiler. En zor ve sancılı dönemlerde bile, asla devrime olan inançlarını kaybetmeden, sürekli yenilenerek tarihe büyük puntolarla kazıdılar adlarını. Devrime inanmayanların, en zor dönemleri yılgınlıkla karşılayanların, tarih sahnesinde esamesi bile okunmuyor şimdi. Bugüne, Denizlerin gerçek yoldaşları olarak savaştan Leninist Parti'liler geldi ve kavgayı onlar büyütüyor...

Bu roman savaştan yazılmaya devam ediyor...

EĞİTİM RAPORU-1

... KOMİTESİ'NE,

Öncelikle hepinizi devrimci duygularıyla selamlıyorum. Raporumun konusu, aldığım kadro eğitimimin ve sonrasında yaptığımız okumalardan ne aldığım, neler öğrendiğimle alakalıdır.

Bu çalışma benim açımdan verimli ve öğretici oldu. Hem kendi geri yanlarımla yüzleştirdim hem de kadronun şekillenişinin aynı zamanda bir 'insanın' şekillenişinin tek düze olmadığını gördüm. Bu sebepten dolayı tek yanlı bakmamanın ne kadar önemli olduğunu kavrayabilmek açısından da katkı sağladı. Çalışma sırasında çoğu kez anlattıklarımızla pratikte ters düştüğümüz yerler de olmuştu. Bu durum aslında daha çarpıcı bir şekilde kendimizle yüzleşmemizi sağladı, diyebilirim. Örneğin; **“Burjuva Kültürle Burjuvaziye Karşı Savaş Kazanılmaz”** broşürünü tartışırken **“...alışkanlıkların gücüne yenilmemeliyiz.” (sf.5)**'in üzerinde durduk. Tartışmalarımız esnasında, bir taraftan da kendi benliklerimizin öne çıktığını gördüm. Bu anlamıyla alışkanlıklarımızın gücüne yenildiğimizin farkına vardım. Yani aslında broşürde yazan küçük burjuva alışkanlıklarımız, ara ara eğitimde de yakamızı bırakmıyordu.

Broşürde, **“Kişi bu noktada kendi ‘ben’ini koruma, savunma kaygısıyla hareket ederse, içindeki burjuva düzeni korumuş olur. Oysa gelişmenin önünü açacak olan şey kişinin kendisine yönelik sürekli bir çözümlerdir. Halen taşıdığımız ne kadar geri yönümüz, geri duygularımız, eskiye ait değer yargılarımız, davranış özelliklerimiz varsa bir bir açığa çıkarıp terk etmesini, onların yerine devrimci özellikler, devrimci duygular geliştirmesini bilmeliyiz.” (sf.12)** diye bir paragraf vardı. Bu paragraf tam olarak tartışmalarımızda kendimizi korumaya, savunmaya almamız ve kendi içimizdeki burjuva düzeni öldürmekte nasıl istemsizce refleks gösterdiğimizi hatırlatıyor. Evet belki de bu geri yanlarımızı içimizden söküp atmak ileriye doğru adım atmak istiyorduk ama yine de geri yanlarımız bu konuları tartışırken bile bizi buluyordu, neden? Aslında çok basit çenemize ve 'ben'imize gereken iradeyi koyup ezmiyorduk ya da ezmiyorduk. Buradan da anlaşılıyor ki mesele sadece istek değil onu gerçekliğe dönüştürecek iradeyi de ortaya koyabilmek. **“Hem devrimcileşmek isteyeceğim hem de geri duygularıma sarılıp bırakmayacağım; kendi içimizde devrim yapmayı göze alamadıktan sonra toplumu nasıl devrime taşıyabiliriz; kendimize ait sıradan bir geri duyguyu çöpe atma kararlılığını gösteremedikten sonra kapitalizmi tarihin çöplüğüne atma davasına baş koyma iddiamız ne kadar tutarlı olur?” (BKBKSK, sf.13)** Elbette bu iddiayı taşıyoruz fakat

son tahlilde devrimcileşmek, geri duygularımızı devrimcileştirmek zorlu bir süreçtir. **“Çoğunlukla duygular, devrimci düşüncelerle tanışmayla, devrimci düşünceleri edinmeyle aynı hızla değişmiyor, devrimcileşmiyor.”** (BKBK-SK, sf.12) Ki aynı hızla değişiyor olsaydı zaten, kadro eğitimi üzerine tonlarca yazı yazılmazdı. Ya da devrimden sonra toplumsal devrim gerçekleştirilmesi zorunluluğundan bahsetmezdi ustalarımız. Bu sebepten hiçbir olaya ya da olguya dogmatik ve tek yanlı bakmamamız gerekiyor. Olguları oluşturanın olaylar dizisi olduğunu unutmamalıyız. Bu perspektif ile baktığımızda kolektif yaşamımızda ortaya çıkan geriliklerimizin köklülüğünü; bu yüzden ancak ve ancak süreç içerisinde sökülüp atılabileceğini kavrayabiliriz. Aynı zamanda bu sürecin kendiliğinden ilerlemeyeceğinin bilincine varabiliriz.

Marx'ın dediği gibi: **“Mademki insanı biçimlendiren yaşadığı koşullar, [bu] koşullar en insanî şekilde biçimlenmelidir.”** (Zor Zamanların Devrimcisi sf.304) Marx'ın tabiri ile **“...koşulları en insani şekilde biçimlendirmek...”** için iki yönlü fakat bütünsel bir savaş veriyoruz. Bu açıdan baktığımızda, böylesi gerici koşullarda düzen tarafından eğilip bükülmeye çalışılırken, belli hasarlar alıyoruz. Buna rağmen geri duygularımızı atıp onların yerine daha ilerisini yani **“sağlam bilinç ve sağlıklı duyguları”** koymaya, duygularımızı güçlü bir hale getirip zenginleştirmeye çalışıyoruz. Verdiğimiz çaba sonucu dünyamız o denli genişliyor ve büyüyor. Bu birbiri ile uyumlu ilerleyen bir süreçtir ve yaşamı doğru kavrayabilmemizle ala-

kalıdır.

“Yaşamı belirleyen bilincimiz değil, bilincimizi belirleyen yaşamın kendisidir.” (Ekonomi Politiğin Eleştirisine Katkı, sf.9), **“Dünyayı değiştirecek olan istencimiz. Oysa gelecek olayları belirleyen çok kez bu istençtir. Çünkü bu istenç soyut bir istenç değil, nesnel koşulların oluşturduğu, yönlendirdiği, ete-kemiğe bürünmüş, düşünce ve duyguyla adanmış bir yöneliştir.”** (Birgün Bile Yaşamak, sf.282) Nihai hedefimiz olan komünizmi gerçekleştirebilmek için bugün içerisinde bulunduğumuz iç savaş koşullarında **“savaşçı yaşamı”** bilince çıkarabilirsek, yukarıda dediğimiz gibi **“düşünce ve duyguyla adanmış bir “yöneliş”**ten söz edebiliriz. Örneğin; Birgün Bile Yaşamak kitabında, Georgi şöyle diyordu Sedov için: **“Geçerli olan doğru teori ve doğru eylemin birliğidir. Yanlış teori ama doğru eylem koyan Sedov, bu ikisinin açmazında kaldı. Temelde diyebilirim ki, bu yol ayrımında yitirdi canını. Teorisinin yanlışlığını anlamak için yeterince zamanı olamadı. Eyleminin doğruluğu belki de artık yetiyordu kendisine. Ama bu açmazlık, bu çözümsüzlük Sedov'u ister istemez doğru olan eyleminin en can alıcı olduğu yerde yakaladı. Başka türlü de olması olanaksızdı. Sedov Bolşevik Partiye geçebilseydi, teorideki tıkanıklığını kendi kendinde aşabilseydi hiç kuşku yok gerek biz gerek Samara'lılar gerçekten çok şey kazanacaktık. Özellikle Samara'da iç savaş dönemlerinde Sedov'un bulunması nasıl etkin olurdu**

kimbilir..” (sf.255) Sedov devrimin nesneliği, somutluğunu, yaşamın hızla devrime akışını, bilince çıkaramamıştı. Bu yüzden bir dizi çelişki yaşamıştı, bunun sınıfsal yanlışlığını kavrayamadı. Kendi kuşağından süzerek getirdiği devrimci yalnızlığında kitlelerin kendisini aştığını bilince çıkaramadı. Dolayısıyla **“savaşçı yaşamı”** ete-ke-miğe büründürmekte geç kaldı.

Ama bunu söyleyen Georgi, **“Zaman zaman devrimci uğraşa ara vermeyişi bilmeyişimiz, belki de. Her gün devrim için uyanmak gerekmediğini anlamayışımız mı yanılığımız?” (Birgün Bile Yaşamak, sf.662)** diye sormaya başlamıştı. Bu örneklerden de anlaşılıyor aslında eskinin alışkanlıklarını söküp atmamız gerekiyor. Yeniye yarattığımızda belki de eskinin konforuna ulaşamayacak oluşum/uz korkutucu gelendi ya da devrimci savaşı/yaşamı yeterince bilince çıkaramayışımız ile alakalı da olabilir; çünkü, **“İnsanların çoğu kaybetmekten korktuğu için, sevmekten korkuyor. Sevilmekten korkuyor, kendisini sevilmeğe layık görmediği için. Düşünmekten korkuyor, sorumluluk getireceği için. Konuşmaktan korkuyor, eleştirilmekten korktuğu için. Duygularını ifade etmekten korkuyor, reddedilmekten korktuğu için. Yaşlanmaktan korkuyor, gençliğinin kıymetini bilmediği için. Unutulmaktan korkuyor, dünyaya iyi bir şey vermediği için.” (Yabancılaşmaya Karşı Beyin Egzersizleri, sf.73)**

Bu korku geri duygularımızı körükler fakat korkularımızı

cesarete dönüştürmek ise bizim ellerimizdedir. Nihai hedefimiz olan komünizmi gerçekleştirebilmek için geri duygularımızı ruhumuzdan söküp atabilme cesaretini kendimizde bulmamız gerekir. Fakat çoğu zaman geri duygularımızda diretir ve ısrar ederiz. Çünkü küçük burjuva alışkanlıklar ruhumuzun hep birileri tarafından okşanması üzerine şekillenir. Bu alışkanlıklarımız sura-tımıza tokat gibi çarptığında ise canımızı acıtır. İşte eğitimde de çoğu zaman **“acı ve duru gerçeklerle” (Deniz Fırtınası, sf.188)** yüzleşmem belki de beni daha çok şaşkına döndürüyordu. Sanki çok sevdiğim birinin ölüm haberini almışım ama o anın şok etkisiyle ölümünü kabul etmek istemiyormuşum gibi.

“Kırbaç gibi sözler, ama onları daha da acı hale getiren içerdiği suçlama ve kınamalar değildi, her zerresine kadar doğru olmasıydı. Kırbaç şiddeti yüzünden değil, inkar edilemeyen haklılığı insanın derisinin içine işlediği için, sırtlarına gömülüyordu.”(Deniz Fırtınası, sf.188) **“Tek bir hakaret, tek bir aşağılama, ima yollu dokundurma olmadan, dalga geçmeden, alay etmeden sadece acı ve duru gerçek.” (Deniz Fırtınası, sf.188)** Kadro eğitimimizi bence bu iki cümle çok açık özetleyebiliyor. Çünkü her çalışmamızda bir kadronun nasıl olmaması gerektiğini anlattığımızda sanki o olmaması gereken bendim ve sanki okuduğumuz kitaplardaki bütün eleştiriler etrafımda dolanıyor, sırtıma gömülüyor gibiydi. Ama bunu ne kadar hissettirdiğimi bilmiyorum. Aslında bu yüzden yoldaş her yazı yazmamızı istediğinde çok zorlandım.

“Yapılması gereken bu zorlamalara ödün vermemek, doğru olan neyse (zorlanacak da olsak) onu yapmaya girişmektir. Ama sadece bu değil, böylesi ileri adım atma dönemlerinde geri duygularımızın, savaşa uymayan yönlerimizin ortaya çıkması aslında bizim için bir fırsattır. Kendimizi aşmamız için bir fırsattır. Açığa çıkan geri duygulara ödün vermemekle birlikte, aynı zamanda üzerlerine gitmek gerekir.” (BKBKSK, sf.13) İşte bu fırsatı iyi değerlendirebilmek ve üzerine üzerine gitmek gerekir. Şairin dediği gibi, **“Ağzının kenarından damlayan acıyı/ acı olduğunu bilerek içtim.”** Yani bugün acı ve duru gerçeklerin üzerine üzerine gidebilme cüretini gösterirsek, yarın attığımız her adım daha sarsılmaz ve daha tutarlı olacaktır.

“Devrimci savaş, tıpkı bir ateş gibi her şeyi yakar, eritir ve bütün pisliklerden temizler. Her ileri atılışımızda, çoğu kez geri duygularımız açığa çıkacak, buna rağmen ileri yürüyüşümüzü sürdürmeliyiz.” (BKBKSK, sf.14) Komutan yoldaşım, **“Zorlanmak iyidir. Bir yerde zorlandığını hissediyorsan orada hareket vardır.”** derdi. Zorlanmaya rağmen ileriye gidebiliyorsak, önümüze çıkan engelleri çıplak ellerimizle tutup atabiliriz. Burjuvazinin yaydığı mikrobu kurutabiliriz.

Moskova Önlerinde Momiş Uli'nin dediği gibi: **“Savaşta insanda iki duygu çarpışır. Görev bilinci ve kendini savunma iç güdüsü. Üçüncü neden olarak da disiplin gelir. Bu olduğu zaman görev bilinci öne geçer.” (sf.39)** Kendi içimizde yürüttüğümüz yeniyi yaratma savaşında da böyledir. Orada ne kadar başarılı ve özverili savaş verirsek, burada da o şekilde var ederiz kendimizi. Bu alıntıda bir konuyu da önemli buluyorum. **“Kendini savunma içgüdü”, “Peki ama niçin? Kime karşı?”** demek gerekiyor. Yoldaşlarımıza karşı mı, partimi-

ze karşı mı? Bence kendini savunmaya geçen hiçbir insan tam olarak doğruyu söylemez, söyleyemez çünkü tek amacı kendini olduğu durumdan kurtarmaktır. Peki, partiye ve yoldaşlarımıza en yalın ve çıplak bir biçimde kendimizi teslim etmemiz gerekmez mi? Bir konuşmamızda eğitimci yoldaşım, **“Bırak seni yoldaşların ezsin, ne kaybedersin?”** demişti. O zaman ne demek istediğini anlamamıştım. Ama eğitimle beraber biraz daha kavrayabildiğimi düşünüyorum. Her ne kadar bazen pratikte kendime yenik düşsem de...

Kendimizi savunmaya geçmemiz, kusursuzluğun aksine kusurumuzu ne kadar görebildiğimizle alakalı, bu durum bence kusurumuzu gerçek ve yalın bir şekilde görmemize engel oluyor. Kusurumuzu perdeleyen, yapay yaratılmış kusursuzluğumuzu öne çıkarmamızı sağlıyor. Belki de buraya en güzel örnek olarak Deniz Fırtınası'nda Latif'in kendi iç tartışmasını verebiliriz. Şöyle diyordu Latif: **“E, tabi biraz gözükara olacaksın Latif'cim, en riskli işlere atlayacaksın ki, öyle gizemli gizemli, ‘Benim işim var’ lafını sen kullanasın. Ama yok. Yıllardır İstanbul'da işçilik yapıyorsun, şu mahallede girip çıkmadığın ev kalmadı, hoppa deyince çevrene düzinelerce insan toplarsın ama en kritik anlarda, hop bir bakarsın Latif yok... Disiplin yok oğlum sende disiplin... Yürüdüğün bir yolu da dümdüz ve sonuna kadar yürü. Habire yalpalarsın, kafana göre iş yaparsın. Sonra da senden çok daha sonra bu işlere giren emmioğlunu kıskanırsın.”** (sf.277) Tıpkı bu örnekteki gibi kusurlarımızı

görebilmek, onları tespit edebilmek gerekiyor. Peki ya kusurlarımızı gördükten sonrası? İşte asıl orada başlıyor sürecimiz, çoğu zaman iç sorgulamalarımız, onları değiştirebilmek için neler yapabildiğimizde bitiyor.

Kendimde de bazı kusurları görmeye başladığımda, çok saçma gelecek belki ama **“Kendimi öldürmem mi gerekiyor o zaman?”** gibi sorular geldi aklıma mesela. **“Yaşadığım bütün o güzel zamanlar, onlardan aldığım zevk?”** ya da yoldaşlarla yaşadığım tartışmalarda, **“Bazı konularda ısrarla hatamı kabullenmemem, sürekli bireysel olarak savunmaya geçmem, geçmemiz?”** vs. soruları da gelmişti. Bir diğer yanıla da derinlemesine bir baktığımda **“Güzel miydi gerçekten o zamanlar?”** ya da **“Kendimi savunmasam bir kere de yoldaşa hak verseydim ne kaybederdim veya yoldaş bana hak verseydi ne kaybederdi?”** diye sorgulamaya başlamıştım. Sanki yılların hücrelerime işlemiş alışkanlıkları **“ne yazık ki bugün ‘beni’ oluşturan alışkanlıkları”** yani kendimi öldürmenin kıyısındaymiş gibi hissetmiştim. Bilmiyorum... Ama belki de bu gerçek ürperti veriyordu.

“Kıyiyı kaybetmeyi göze alamayan ufku göremez.” (Zor Zamanların Devimcisi, sf.294), eğer ufku görmek istiyorsak. Yabancılaşmaya Karşı Beyin Egzersizleri”nde de söylediği gibi: **“ ‘Ben’ bu savaşta her saniye kendini dayatacak ve yönümüzü değiştirmeye çalışacaktır. Bazılarının söylediği gibi insanın özü bencil olduğu için değil, kapitalizm bunca yıl boyunca bizi böyle yetiştirdiği için.**

Kapitalizm içinde yaşamak bizi hep bu yola sürükleyeceği için. İçimizdeki kapitalizmi yıkabilecek miyiz? Karar 'biz'im" (sf.193) Eğer bu kararı "**yapıcı bir yıkım**" yönünde alıyorsak, ufkun yüce kapıları "**bize**" doğru açılmış demektir. İşte tam olarak ben de eğitimden çıkardığım bazı eleştirel (kendime dönük) bakışla birlikte, ufku görebilmek için "**ben**"imin (kapitalist sistem içerisindeki 'ben') yıkım çalışmalarına başlamamın zorunluluğunu kavradığımı düşünüyorum.

Zorunluluk... Evet aslında baktığımızda her şey bir zorunluluktan ibarettir. Örneğin; insanca yaşayabilmek için devrim mücadelesi vermenin bir zorunluluk olduğu gibi, devrimci mücadelenin içerisinde süreklilik ve ilerleyiş kazanabilmek için bizi hantallaştıran bütün geri noktalarımızı yıkma zorunluluğumuz gibi ya da özgürleşebilmek için bunları bilince çıkarmanın bir zorunluluk olması gibi... Evet her şey zorunluluktan ibarettir. Ama bu öyle bir zorunluluktur ki aslında zorunluluk değildir. Yaşamın her zerresine ne kadar yürekten gelen bir istek ve tutku ile bağlanışımızla alakalıdır.

Georgi'nin, "**Narodnaya Volya'nın ünlü gençleri Risakov, Sofya Perovskaya, Jelyabov, Kibalçiç, Mihaylov daha mı az tutkuluydular Julien Sorel'in duyduğu aşktan; yoksa daha mı az merhametliydiler Tolstoy'un Nehludov'undan; ya da daha mı az isyankardılar Hamlet'ten? (...)** Kiskanç kocaların, ihanete uğramış aşıkların, kendini paraya adayanların tutkularından, sevgilerinden, ihanetlerinden

daha az olmadı sevgilerimiz, uğradığımız ihanetler ve çektiğimiz acılar." (Birgün Bile Yaşamak, sf.356) dediği gibi daha az değil tutkularımız, daha az değil sevgilerimiz aksine daha yücesiyle bütünleştiririz biz bu duyguları; yoldaşlarımızla ve partimizle... Çünkü bu tarz duygular ancak ve ancak büyük bir iddia ile bütünleşirse anlamlı hale gelebilir.

"Bizim iddiamız, yoldaşlarımızdır. Bizim iddiamız, partimizdir. Bizim iddiamız, onları zafere taşıyabilmek için göze aldığımız her şeydir." Beni çoğu zaman esir almaya çalışan duygulardan bu şekilde çıkıyorum. İddiam, yoldaşlarım ve partim diyerek...

Yaşam, parti ve yoldaşlık arasındaki bağı kurabildiğimizde doğru kavranabilir diye düşünüyorum. Parti demek yoldaşlık demektir. Yoldaşlık demek parti demektir. Son tahlilde bunları iyi kavradığımız zaman hepsi yaşamımız anlamına gelir ve o zaman tıpkı bir zamanlar George'nin bu bağlılıkla dediği gibi: "**Ah Partim, Partim. Yokluğun nasıl yaman bir boşluk. Dünya yuvarlanıp gidiyor sanki. Nasıl her şey parçalanmış kendi bireyselliğinde."** (Birgün Bile Yaşamak, sf.355) sözünün ağırlığını derinden kavramış oluruz. İşte bu sözü derinden kavramış olanların Deniz Fırtınası'nda yarattıkları yüce örnekler geliyor aklıma, kitapta okuduğum bir paragrafta: "**Doğanın söylediği şarkılar eşliğinde, dans ediyordu yoldaşlık. Uzaktan görenler kah neşeli, kah hüzünlü ve sessiz, kah öfkeli bu topluluğa özenirdi mutlaka. Çıkarıcılığın, kişisel rekabetin sınırladığı ya-**

şamlar değil, koca bir ömrü kavganın en zorlusuna adanmış dört insanın hayatlarından damıttıkları nektarı birbirine sunmalarıydı söz konusu olan. O gün orada bir kaç kilometre ileride davullu zurnalı bir gürültünün ortasında Agit, Kaptan gibi nice genç işçiler ellerinde bildirilerle işçilerin arasında dolanıp, yaşamlarının en önemli sıçrama anını yaşarken, burada bu bahçede kavga basamaklarının en üstlerinde duran dört insan tüzük işletmiyorlardı. O gün birbirlerine yalnızca yüreklerinden geçeneri sundular. Sadece tüzük yoldaşlığı değildi aralarındaki ilişkinin derecesi. Yalnızca görevler, haklar, sorumluluklar değildi partili yaşam.” (sf.289) diyordu yazar. Çoğu zaman bu yüce örnekler karşısında eziliyor benliğim, bu noktada daha iyi kavrayabiliyor, önemini anlayabiliyorum.

“Yoldaşlık her şeydi, yaşamın tümüydü. Bazen bir görev, bazen bir hak, bazen bir tüzük bazen de doğanın söylediği şarkılar eşliğinde, dans etmekte...” ve belki de Birgün Bile Yaşamak kitabında George'nin dediği gibi “ ...Yaşamak, yalın tutkulu, kötü hiçbir şey demeden ve çalışarak onurlu bir aşkla sevilen kadının yücelten gülümseyişi altında... İşte böyle yaşamak...” (sf.96) tı...

Devrimci Selam ve Saygılar

**“Yoldaşlık her şeydi, yaşamın tümüydü.
Bazen bir görev, bazen bir hak, bazen bir
tüzük bazen de doğanın söylediği şarkılar
eşliğinde, dans etmekte...”**

EĞİTİM RAPORU-2

... KOMİTESİ'NE,

Kadro için eğitim, yaşamındaki her şey gibi, bütünlük ifade etmelidir. İdeolojik-politik ve pratik bütünlük. Öncelikli çabası da bu bütünlüğü sağlamak olmalıdır. İdeolojinin ve politikanın doğru temellere oturtulması ile beraber amaca dönük faaliyet (pratik) yeteneği kazanılabilir. Bu temelde her yoldaş için ideolojik-politik eğitimler önemli bir yer tutuyor. Tam olarak bu raporu yazma sebebim burada yatmaktadır. **“Kadro Eğitimi”**nin önemini ne kadar kavrayabildim? Kendi nezdimde bu bütünlüğü sağlayabildim mi? Çalışmalarımızdan sonuç çıkarabildim mi? Bu sonuçları bilince çıkarma konusunda ne kadar ısrarcıyım? Bu sorulara cevap aramaya çalışacağım. En azından net cevaplar bulamasam bile tartışmasını yürüteceğim.

Marx, **“Yaşamımızı belirleyen bilincimiz değil, bilincimizi belirleyen yaşamın kendisidir.” (Ekonomi Politikğin Eleştirisine Katkı, sf 9)** der. İnsan, hangi toplumsal sistemde, sınıfta, coğrafyada, etnik kökünde, ailede, cinsiyette vb. olacağının özelliklerini seçerek yaşama gözlerini açmaz. Her ne kadar başlangıçta seçim şansı bulamasa da, içerisine doğduğu toplumsal sistemin, üretim ilişkilerine bağlı olarak açığa çıkan çelişkilerinden seçim şansı doğar. Tam olarak bu nokta, insanın yaşamda fiili müdahalelerde bulunma yetisi kazanması anlamını taşır. **“Kim”** olduğuna karar verir. Bugün içerisinde yaşadığımız toplumsal sistem, kapitalizmdir. Bu toplumsal sistemde yaşayan her insan, kapitalizmin emek-sermaye çelişkisinin yarattığı koşullar çerçevesinde bilincini şekillendirir. Hiçbir şey var olan toplumsal sistemden bağımsız değildir. **“Şimdiye kadarki bütün toplumların tarihi, sınıf savaşmaları tarihidir.” (Komünist Manifesto, sf 22)**. İktisadi üretimin ve tarihsel dönemin içinden çıkan toplumsal yapı, o dönemin siyasal ve fikir tarihinin temellerini oluşturur. İlkel komünal mülkiyetin çözümlüşünden bu yana sınıflı toplumların ortaya çıkışı ile artık tüm tarihin sınıf savaşmaları tarihi olduğunu söyleyebiliriz. Sınıf, tarihin, belirli bir evresinde nasıl ortaya çıktıysa, ilerleyen evrelerinde de yok olup gidecektir. Sömüren ve sömürülen arasındaki savaşmaların şimdi toplumsal gelişmenin geldiği aşama ile toplumun tümünü sömüren, ezilmekten sonsuza dek kurtaracak olan yegane sınıf proletaryadır. **“Mademki insanı biçimlendiren yaşadığı koşullar, [bu] koşullar en insani şekilde biçimlenmelidir.” Karl Marx (Zor Zamanların Devrimcisi, sf 304)**. İnsan, bugünün egemen sisteminin (kapitalizmin) bir parçası olacak ya da yeni toplumsal sistem için savaşacaktır. Ya burjuvaziden yanadır ya da proletaryadan yana... Ya ezenden yanadır ya da ezilenden yana... Ya iktidarını korumak ve sürdürmek için savaşacak ya da iktidarını kurmak ve sürdürmek için savaşacak... Yaşama müdahale

mi edeceğiz yoksa kendi küçük dünyalarımızın yanılısamalarına mı kapılıp gideceğiz? **“Kim olduğumuz sorusunu samimiyetle cevaplandırabilmek için yaşam karşısında aldığımız tutumları gözden geçirmek, kısaca hangi tarafta yer aldığımızı ve davranışlarımızın hangi tarafın çıkarlarına hizmet ettiğini belirlemek zorundayız.”** (Yabancılaşmaya Karşı Beyin Egzersizleri , sf 29).

Bahsedilen taraf olma durumu **“örgütsüz taraf”** olma durumu değildir. Tam tersine ezilen sınıfın birleştirici gücü olan **“Parti”** çevresinde örgütlülük yaratabilmektir. Savaşlar tarihine baktığımızda sonucu doğrudan etkileyen iki görüntü ile karşılaşırız. Birincisi; bölünmüş, dağınık ve disiplinsiz güçlerin savaştan zaferle çıkamadığıdır. İkincisi; tüm savaş gücünü toplamış, bütünlüklü hareket eden, disiplinli güçlerin savaştan zaferle çıktığıdır. Bu tarihsel deneyim, sınıf savaşından zaferle çıkmak isteyen **“devrimci sınıf partisi”**ne bir sorumluluk getirir. Bu sorumluluk, işçi sınıfının tüm bölünmüş ve parçalı halde bulunan kesimini birleştirmek ve toplamak, savaştaki her eyleminin ideolojik-politik ve pratik bütünlüğünü kurmak ve savaş gücünün disiplinini sağlamaktır. Ve böylelikle, **“Toplumsal alt üst oluşu belli bir yönde kanalize edecek olan proletaryanın devrimci sınıf partisi, sonucu tayin edecektir.”** (Zor Zamanların Devrimcisi, sf 17). Bu parti, proletaryanın devrimci sınıf partisi, **“Leninist Parti”**dir.

Proletaryanın devrimci sınıf partisi saflarına, devrimci savaş saflarına katılan ve savaşanların, yeni bir savaşçı (kadro) şekillenmesi yaratmak gibi önemli bir sorumlulukları vardır. Neden **“yeni bir savaşçı (kadro) şekillenmesi”** diye vurguladım? Burada esas olan “yeni”nin kendisidir. Yeni savaşçı şekillenmesi özgürleşmenin yolunu açar. **“Özgürleşme önce savaşçının kendine müdahalesiyle başlar. Müdahale kolektif bilinçten özümsemenin bugünde yaşama geçirilme çabasıdır. Zordur... Ama zorladıkça geliştirir. Ancak büyük bir ısrar ve bu ısrarda bitmez tükenmez bir süreklilik yakalandığında ortaya gerçek sonuçlar çıkmaya başlar.”** (Savaşçı İçin Özgürlük Bugünün Sorunudur) Bir savaşçı (kadro) devrim sürecini kendisinde başlatır. Devrimci saflara gelene kadar verdiği savaşım, saflardaki yerini almasıyla birlikte nitelik değiştirir. Ve bu nitelik değişimi vereceği savaşımı da doğrudan etkiler. Düşman egemenliği (kapitalizm) altında şekillenmiş kişiliğini ve kültürünü yıkıp, yerine yeniyi yani savaşçı kişiliğini ve kendinde komünist kültürü yeniden yaratır. **“Bu öyle bir yolculuk ki; ilk kavganız kendinizle, ilk zaferiniz kendinize karşıdır. Orada kazanamayanların bu serüvende pek adı geçmez.”** diyordu Taylan Demircioğlu yoldaş. Kadronun bu yükümlülüğü uzun ve sancılı bir süreci kapsar. Ve bu süreç bir kadro için sürekli eğitim anlamını taşır. Sürekli eğitim, pratikle buluştuğunda ise açığa çıkan birikim kolektifi örgütler ve verilmekte olan devrimci savaş besler. Çok yönlü gelişimini sağlayamayan bir savaşçı yarım kalır. Savaşın içerisinde mekanik bir olgu olarak sınırlar kendisini. Hangi amaç uğruna hangi silahları kuşandığını bilince çıkaramazsa sonuca gidemez. Düşmana doğrulttuğumuz silahların hangi amaca hizmet

ettiğini kavramamız ve bilince çıkarmamız, biz Leninist Gerilla için bir zorunluluk olarak önümüzde duruyor. **“Eğitim kazandırır, eğitim örgütler, eğitim savaştırır, eğitim ayaklandırır.”** (*Halk Savaşında Militan Kişilik, sf 376*).

“Devrim değişimdir. Devrimci mücadele de öyle. Her şeyi ama her şeyi değiştirir. Zamanı ve anlamını, koşulları, ilişkileri ve en çok da devrimcinin yaşam akışını... Devrimin güncelliği hiçbir şeyin kısa süreli de olsa durağanlığına izin vermez. Normal zamanlarda belki de düzenli bir akış halinde sürebilen, öznel hareket, devrimci durumun yaşandığı, devrimin güncel bir olgu olarak ele alındığı koşullarda ileriye sıçrama ya da geriye savrulma biçiminde karşımıza çıkacaktır.” (*Devrimin Güncelliği ve... Dünün Değil Bugünün Devrimcisi*). Doğada her şey hareket halindedir. Ve hareket halinde olan her şey değişmeye mecburdur. Kadro, hareketin yani devrimci savaşımın içerisinde değişiyor, ilerliyor, deneyim kazanıyor. Ve bu değişimin, ilerlemenin ve deneyim kazanmanın en baştaki koşulu istemektir. Israrlı bir çabayla istemek... Kendisini harekete yön vermeye çalışan bir özne kılabiliyorsa eğer, daha da çarpıcı ve çıplak gerçekleşiyor bu değişim süreci. Hareketi doğru kavradığında ve doğada değişmeyen hiçbir şeyin olmadığını bilincine vardığında kendisi ile verdiği savaşımına da boyut kazandırıyor. Devrimci; yaşam akışında, devrimci saflara katıldığı ilk günkü kendisi olmak konusunda ısrar ettiğinde, ayak direttiğinde, gelişiminin önünü kesiyor. İlerlemeyen, fark

edilmeden geriye doğru bir hareket başlatmış oluyor. Nasıl ki ilerlemenin bir sonu yoksa gerilemenin de bir sonu olmuyor. Tam da bu noktada, devrimci savaşımımız içerisinde, **“Süreç burada sonlandı”, “Oldum ben”** anlayışına karşı sürekli bir savaş verilmesi gerektiğini kavriyor insan. Bu gelişim sürekli, sürekli ve sürekli devam eden uzun bir mücadeleye dönemini kapsıyor. Savaş; biçim değiştirirse de, araç değiştirirse de sürekli olarak devam ediyor. Tam da bu sebepten bir kadronun, parti militanının, Leninist Gerillanın durmaya ne imkanı var ne de imkanı olup olmadığını düşünmeye zamanı var. **“Düşünmek; durmadan, tüm ayrıntıları ile savaşı düşünmek...”** (*Moskova Önlende, sf 480*).

Bütün bu genel doğruları kavramak ve dile getirmek meselenin özünü ifade etmez. Bu söylediklerimizi devrimci savaşımımızda, partili yaşamımızda, kadro şekillenişimizde ne kadar bilince çıkarmış durumdayız? Söylemek kolay olan. (Konudan bağımsız olarak ifade edersek; zaman gelir ki, bir şeyi söylemek de büyük bir cüreti ve cesareti gerektirir.) Aslolan söylediklerimizi pratikte somutlaştırabilmektir. **“Bizim Marksizm’den öğrendiğimiz ilk derslerden biri, bir kişi hakkında değerlendirme yaparken onun kendi hakkında söylediklerinden çok, pratikte ne yaptığına bakmaktı; çünkü düşünce ve davranış asla birbirinden ayrılacak bir bütünün iki yarısıydı.”** (*Söylemek ve Yapmak*). Düşüncelerimizle davranışlarımızı birbirini tamamlıyor mu? Kendimden değerlendirmelerde bulunduğumda, işin en zor kısmının burası olduğunu dü-

şünüyorum. Yukarıdaki bölümlerde eğitimin neden önemli olduğuna değindim. Evet, eğitim önemlidir. Ama tek başına eğitim almak yetmez. Eğitim alan kişinin, öğrendiklerini yaşamsallaştırmak için çaba göstermesi gerekir. Dünyayı kökten bir değişimin eşiğine taşıyacak olan, bu çabanın kolektif bilincidir. Fakat bireyde görülmesi gereken değişimde ısrar etmekten kaçınırsak nasıl olur da toplumsal bir değişimden bahsedebiliriz? Yalnızca bahsetmek de yetmez. Yaşamımızdaki pratiğimiz bu değişim iddiası ile uyumsuzsa nasıl gerçekleşecek, devrim?

“Hatasız, kusursuz ve her şeyi en üstün bir insanı ararsanız, boşuna tüm zamanınızı harcamış olursunuz.” (Moskova Önerisinde, sf 371) diye bir cümle ile karşılaştım. Üzerine uzunca düşünme ihtiyacı duydum. Hatasız, kusursuz ve üstün insan... Hareket etmeye çalışan bir insanın hiç hata yapmaması mümkün mü? İtiraf etmeliyim ki örgütlendiğim ilk zamanlar **“hatasız”** olma düşüncesi içerisindeydim. **“Devrimci asla hata yapmaz.”** bile dediğim tartışmalarım olmuştu. Bir gün bir yoldaş, söylediğim söze karşılık olarak **“Neden, sen insan değil misin? Ya da hareket etmiyor musun?”** demişti. Ne cevap vereceğimi bilemedim, şaşkınlıktan mı yoksa düşünmekten mi sessiz kaldığımı anımsayamıyorum. O günden sonra çok düşündüm. Hareket etmeye çalışan insanı... Canlı bir olgu olan insan, yaşadığı sürece belli bir hareketin içerisinde, sürekli bir şeylere ulaşma çabasıdadır. Ulaşılmaya çalışılan ise insanların bilinç düzeyine göre değişkenlik gösterir. Kimi daha iyi bir eve, kimi daha iyi bir eşe, kimi

daha iyi bir işe, kimi hep daha iyiye... Devrim saflarına katılan devrimciler bu yaşamın dışındalar mı? Bu istek ve arzuları barındırmazlar mı? İdeolojik birikim ve pratik deneyimle birlikte gelişen, değişen, nitelik kazanan bilinçle beraber başka istekler açığa çıkmaz mı? Yaşamın dışında değiller, yaşamın dışında da kalamazlar. Yaşamın dışında kalmak demek **“ölüm”** anlamı taşır. Fiziki ölüm, ruhi ölüm... O koşulda devrimcinin yaşama müdahale koşulu kalır mı? Devrimcilerin de istek ve arzuları vardır. Fakat partili yaşama dahil olduğunda, mücadeleye saflarında yürümeye çalıştığında, savaşın içerisinde aktif bir rol kazandığında daha bilinçli, planlı ve disiplinli istekler açığa çıkar. Devrim partisinin öncülük etmesi gibi, işçi sınıfının iktidarının alınması gibi, sınıfsız topluma varılması gibi... Çıkardığım (çıkan) sonuç, hareket eden insan mutlaka hata yapar. Bilerek ya da isteyerek yapmasa bile hata yapar. Çünkü insan tek başına varlığını sürdüren bir olgu değildir. Yaşamdaki bütün nesnel olgularla doğrudan ilişkilidir. Kendisinden kaynaklı gelişen koşullardan çok kendisi dışında gelişen koşulların etkisi altında kalır.

Olgunun bir başka yanına değinmek gerekirse, **“hatasızlık”** ya da **“kusursuzluk”** durumu aslında olmamasından değil, kabul edilememesinden ortaya çıkıyor. Kabul edememenin sebebi nedir? Üretim araçlarının egemenliğini elinde tutan kapitalizmin yasaları **“özel mülk”** anlayışına dayanır. Kapitalizmde azami kar yasası egemendir, özünü rekabete dayandırır. Ne pahasına olursa olsun rakiplerini bastırma, ezme anlayışı zorunludur. Kapitalizmde insan buna göre şekillenir. Ve bu şekil-

leniş **“ben”**i yaratır. **“Ben”** her şeyin üstünde, her şeyden üstündür. Hatasızdır, kusursuzdur, üstün insandır... **“Ben”** gerçek dışı bir yanılsama ile kendini gerçeğe kapatır. Gerçekle yüzleşmekten kaçır. **“Ben”**’ini koruma içgüdüğü geliştirmezse eğer rahatının bozulacağını bilir. **“Kişi bu noktada kendi ‘ben’ini koruma, savunma kaygısıyla hareket ederse, içindeki burjuva düzeni korumuş olur. Oysa gelişmenin önünü açacak olan şey kişinin kendisine yönelik sürekli bir çözümlemedir.”** (*Burjuva Kültürle Burjuvaziye Karşı Savaş Kazanılmaz, sf 12*). Rahatını bozmaya karar verdiğinde ise hatalı olduğunun, kusurlu olduğunun farkına varacaktır. En önemlisi ise ileriye dönük hareketi başlatmış olmasıdır. **“Bu mücadele üç beş günlük bir olay değil, sürekli bir mücadeledir. Zira, on yıllardır içimize işlemiş olan alışkanlıkların gücüne karşı yürütülmektedir ve yine, burjuva kültürün egemen olduğu ve hepimizin tüm yaşamını kuşatma altına aldığı burjuva egemenlik koşullarında sürdürülmektedir.”** (*Burjuva Kültürle Burjuvaziye Karşı Savaş Kazanılmaz, sf 5*). İleriye dönük bu hareket, uzun ve sancılı bir süreci kapsayacaktır. Hatta öyle ki can yakacaktır, acıtacaktır.

Uzağa gitmeye gerek yok. Kendi pratiğime baktığımda can yakan, acı veren bu mücadeleden payıma düşeni alıyorum. Öğrenme-kavrama biçimleri ve hızları her insana göre değişkenlik gösteriyor. Bunu teorik olarak bilsem de kendimle ilgili yaptığım değerlendirmeler ile çevremdeki yoldaşlara karşı yaptığım değerlendirmelerde ne kadar acımasız olduğumun farkına varıyorum. Aynı sonuca ulaşmış olmamıza rağmen, ben yapınca kolaylıkla **“Hatadır.”** deyip geçerken, yoldaşlar yapınca **“Nasıl olabilir? Nasıl böyle yaparsın!”** diyebiliyorum. Kendimin anlaşılmasını bekliyorum da, karşımda-

kinin anlamamak için ayak mı diretiyorum? Kendime acıyorum da, yanımda kine acımıyor muyum? Kendimde normalleştirdiğimi yoldaşımda abartıyor muyum? İşte bu sorularla sınıdığımda kendimi, amansız bir savaş başlıyor içimde. Sebepler belki de bahaneler yaratıyorum cevaplarımda. Çünkü yoldaşımın eksiklikleri olamaz... Çünkü yoldaşımın daha iyisini yapmasını istiyorum... Çünkü onun zaaflarını düşman bilsin, görsün istemiyorum... Çünkü insan yoldaşlarına karşı çıplak ve sade olmalıdır... Çünkü ne düşünüyorsa onu söylemelidir... Çünkü şöyle... Çünkü böyle... Bu böyle uzayıp gidiyor. Sonra yanlışımın farkına varıyorum. Söylenmemesi gerekenleri söyledikten sonra. İşte o zaman canım çok yanıyor, acım katmerleşiyor. Neden mi? Geri yanlarımı, duygularımı, eskiye ait değer yargılarımı, davranış özelliklerimi açığa çıkarıp, onları mahkum etmeye başlıyorum. Bir kabulleniyorum, bir reddediyorum. Yeni ile eski arasında gidip geliyorum. Savaşıyorum. **“Halten taşıdığımız ne kadar geri yönümüz, geri duygularımız, eskiye ait değer yargılarımız, davranış özelliklerimiz varsa bir bir açığa çıkarıp terk etmesini, onların yerine devrimci özellikler, devrimci duygular geliştirmesini bilmeliyiz.” (Burjuva Kültürle Burjuvaziye Karşı Savaş Kazanılmaz, sf 12)**. Bıçak kesiği gibi gelmiyor çözüm, kolay terk edilmiyor bu alışkanlıklar. Çok zorlandığımda ise partiye ve yoldaşlara sığınıyorum. Açık bir gerçek var ki o da; partim ve yoldaşlarım var.

Yoldaşlarım var! Bir kadro (savaşçı) için **“yoldaşlık”** devrimci savaşımımızdaki en önemli silahlarımızdan birisidir. Gücümüzü örgütlülüğümüzden, yoldaşlarımızdan alıyoruz. Ve ben buna inanıyorum. Düşmandan en net ayırımımız tam olarak burada başlıyor. **“Ben”**in **“Biz”**e evrimi burada başlıyor... Bugüne kadar yoldaşlık üzerine çok yazı yazıldı, çok şey söylendi. Yoldaşlığın, mutlak bir tanımlaması olduğuna inanmıyorum. Birbirinden farklı, birbirinden nitelikli, birbirinden derin tanımlamalar mevcut. O sebepten, mutlak bir cevap aramak ya da verme çabasına girmek yersiz olur. **“Yoldaşlık, birlikte emek vermek, birlikte üretmek, birlikte paylaşmak; Şeyh Bedrettin’in dediği gibi ‘yarin yanağından gayri/ her şeyde hep beraber’ diyebilmektir. ‘Ben’ değil, ‘biz’ olabilmektir. Kolektif olarak düşünebilmek, kolektif olarak davranabilmek, kolektif olarak alınan kararları kolektif olarak hayata geçirebilmektir.” (Zor Zamanların Devrimcisi, sf 280)**. Kapitalizmin yüzeysel, kısa ve çıkar ilişkilerinin reddidir. Yoldaşlık, bir devrimcinin yaşamındaki her şey gibi, uzun ve derin bir emek sürecine dayanır. **“Birbirimizi yarım sözcüklerle bile anlamalıyız...” (Moskova Önlerinde, sf 436)** Hatta yeri geldiğinde konuşmadan bile anlamalıyız. Bu öyle bir anda kazanılan bir özellik değil. Yaşamını tamamlayan, eksiklerini düzelden, tökezlediğinde elini tutup ileri taşıyan, düştüğünde kaldıran birinin varlığını kazanmak; durup dururken başımıza gelen bir mucize de değil. Ancak ve ancak savaşın içerisinde, savaşarak elde edilebilir. Ve yalnızca yeni dünya düşü kuranların, o dünya için savaşanların, yarını yaratanların kazanabileceği bir özelliktir, konuşmadan anlaşmak... Yoldaşlık gerçektir. Yaşamak kadar, nefes almak kadar, kalbimizin damarlarımıza kan pompalaması kadar gerçek...

Bazen bazı zamanlarda, yoldaşlarla birbirimizi yarım sözcüklerle hatta konuşmadan bile anladığımız pratikler yaşadık. Ve o zamanlar, anın içerisinde yaşadığım mutluluğu tarif etmeye kelimelerim yetersiz kalır. Tabii ki bu ilişkide kazanılan özellik karşılıklı çabayı, isteği ve emeği kapsar. Olumlu bir örnek bu iken olumsuzu da yoldaşın tarafından, sürekli olarak anlaşıl-mamak... Ben olumsuz tarafa girip tartışmayacağım. Söyleyecek şeyleri-min olmadığından değil. Bu tür ilişkilerde açığa çıkan biçim ve olgular iki tarafın da sorumluluğundadır. Ve ben kendi üzerime düşen kısmı konusun-da tartışma yürütüyorum. Daha fazla tartışma yürütmeye ihtiyacım var. (Bu noktada en büyük geri alışkanlıklarımdan birisi olan **“düşünmeden konuşmak”** alışkanlığıma fiili müdahalede bulunuyorum. Bulunmam ge-rekiyor. Ve bu benim için çok zor...) Üniversitede gençlik çalışması yürütür-ken başıma gelen bir olaydan bahsetmek istiyorum. Bir kadın yoldaşla aynı evde kalıyor, aynı okula gidiyorduk. Bulduğumuz şehir küçüktü. Üniver-sitesi de büyük sayılmazdı. Herkes birbirini tanırdı. Kim benden bahsetse mutlaka yoldaşı da anardı, kim yoldaştan bahsetse mutlaka beni de anardı. Bunun sebebi bir bütünün parçasını oluşturuyor olmamızdı. Öyle ki başka bir siyasetten arkadaş, **“Size bakınca hangi siyasetten olduğunuzu yürüyüşünüzden bile söyledim.”** demişti. Önemsemiştik bu söylemi. Bir gün okuldan çıktım. Arkamda birileri olduğunu, polisler tarafından takip edildiğimi anladım. Gençlik çalışması yürütüyordum. Ne olabilir ki takibin sebebi diye düşünmedim bile. Okulun kenarında uzayan kaldırımdan yürü-meye devam ettim. Öğrencilerin kalabalık olduğu bir sokağa girdim. Karşı-dan da yoldaş geliyordu. Bir anda onu koruma içgüdüğü geliştirdim. Yanıma gelmemeliydi. Bir şekilde **“gelme”** demeliydim. Sahi tanışık olduğumuzu herkes biliyordu. Yine de **“gelme”** demenin biçimini bulmalıyım. Kafamı kaldırıp ona baktım. Tek kelime etmeden geçti, gitti. Akşam görüştüğümüz-de sordum, **“Neden, gelmedin yanıma, bir şey mi gördün?”** diye. **“Bir şey görmedim. Ama bakışından yolunda gitmeyen bir şey olduğ-u nu anladım. Çok ciddi bakıyordun. Yanıma gelme der gibiydin. Ben de geçtim gittim. Biraz ileride bekledim ters bir durum olursa ih-timaline karşı.”** dedi. Şaşırmıştım. **“Nasıl yani?”** dediğimi hatırlıyorum. Biz bunun gibi birçok olay yaşadık yoldaşla. Benim için bu yoldaşlık anlayışı bir yol kılavuzu oldu. Ne kadar başarılıyım, ne kadar başarısızım değeren-dirmesini yapmak bana düşmez. Ama son noktada sığındığım tek liman, burasıdır.

“Romanlardan okuduğumuz, yoldaşlarımızdan öğrendiğimiz; ‘Son kişi kalsak da savaşmaya devam etme’ kararlılığıyla gelecek güzel günleri yaratmak için didiniyorduk. ‘Bugün az kişi olabiliriz ama yarın milyonlar bizimle olacak’, biliyorduk. Hiç kolay değildi. Bize yolumuzu açacak, deneyimleriyle aydınlatacak deneyimli yol-daşlar yoktu yanımızda. Her şeyi deneyerek, yaparak, karşımıza çıkan sorunları birer birer aşarak ilerliyorduk. Kimi zaman endişe çöküyordu yüreğimize ‘Ya yapamazsak!’ Kimi zaman diyorduk ‘Çok azız’, kimi zaman da ‘Bunu yapabilir miyiz, nasıl yapacağız!’ Karar-

sızlıklar, anlaşmazlıklar, tereddütler..” (Zor Zamanların Devrimcisi, sf 9). Kadro (Savaşçı)’nın yaşamında sürekli sorunların çıkması ve o sorunların üzerinde kafa yorması olağan olan. Devrimci yaşamda kolay olan hiçbir şey yok. Olmayacak da. Kadro (Savaşçı) için koşullar ne olursa olsun her zaman ileriye hareketi esas alarak atılımlarda bulunmayı alışkanlık haline getirebilmelidir. **“Partim her şeyim oldu. Partimin verdiği görevi kendi kendim de hiç eleştirmeden, hiç şikayet etmeden -gücümün yettiğince demek istemiyorum, yetmeseydi zaten Partim vermezdi- tüm titizliğimle yerine getirdim. Bu titizlik yaşamımın tek vesvesesi oldu.” (Birgün Bile Yaşamak, sf 665).** Sorunlar karşısında söylenen ama çözüm aramayan, sürekli şikayet eden kişi değildir, kadro. Parti, kadrosuna yapamayacağı işi, başaramayacağı görevi, kaldıramayacağı sorumluluğu vermez. Bu gerçeği bilince çıkarmam gerekiyor. Bazı zamanlar deneyimli yoldaşlara fazla güvenmekten kaynaklı, zaten o yapar, zaten o düzeltir, zaten o görür anlayışları geliştiriyorum. Ve o deneyimli yoldaş yanımda olmadığında ise **“O olsa nasıl yapardı acaba?”** diye sürekli soruyorum. Ki bu soruyu sormayı yanlış görmüyorum. Burada asıl mesele her şeyi deneyimli yoldaşlardan beklemek... O olmadığında ise sorunları kafamda büyütüyor, içerisinde boğulacak duruma geliyorum. Ve buna **“kendi içine dönmek”** tanımını yapıyor, yine bir deneyimli yoldaş. Ağaca bakmaktan, bütün ormanı kaçırıyorum. Detaylarda boğuluyor, bütünü kavramaktan uzaklaşıyorum. Oysaki ormanı görsem, bütünü kavrasam o an, o sorun aşılacak, sorun olma niteliğini kaybedecek. Bir de üstüne yardımcı olmaya çalışan yoldaşın eleştirilerine fazlası ile kırılıyor, inciniyorum. Tabii, bunun da sebepleri var. **“Çok değer verdiğim birisi nasıl olur da hakkımda böyle düşünür?”** diyorum. Söylediklerinin gerçekliğini reddettiğim için değil, onun bu gerçekliği ortaya koymasına tavır geliştiriyorum. Üzülüyorum. Bir yandan, **“Geri yanlarımı ezilecekse düşman değil, yoldaşım ezsin.”** diyorum. Diğer yandan da ezilince de ne yapacağımı, ne düşüneceğimi şaşırıyorum. Nasıl bir çelişki? Mutlaka kavrayacağım fakat kavramakta geç kalmak istemiyorum. Bu konu üzerinde durmam gerekiyor aksi halde daha çok canım yanacak, acıyacak...

“Savaşta her şey konuştuğumuz gibi yürümeyebilir. Savaşanlar kalem ve harita değil, insanlardır.” (Moskova Önlerinde, sf 117). Biz ne söylersek söyleyelim, ne kadar söylersek söyleyelim yaşamda hep başka koşullarla sınanırız. Hiçbir şey kitabi söylemlerden, mükemmel planlamalardan, mutlak gerçeklerden ibaret değildir. Savaş olgusunu da böyle ele almak gerekiyor. Savaşan güçlerin öznesi olan kadroyu (savaşçıyı) da böyle değerlendirmek gerekiyor. Açığa çıkacak bütün zorlanmalar yarınki zaferimizi örgütleyecektir. Ve bu bir kadronun (savaşçının), savaşı kendinde başlatmasıyla başlar, savaşımını toplumsallaştırması (komünizm) ile sonlandırır.

Son söz: **“Kolay zafer, susayan kalpleri serinletmez.” (Moskova Önlerinde, sf 230).**

Devrimci Selam ve Saygılar

TELİN ARDI

..... ROZERİN DELAL

Kafasının içini kemiren düşünceler, yerinde duramamasına sebep oluyordu. O kadar sancılı, o kadar hızlı geçiyordu ki zaman; kafasındaki düşüncelere bile yetişemiyordu. O hep karmaşık düşünürdü zaten, birçok konuya kafasında aynı anda cevap bulmaya çalışır ve sonunda ya bir kaç işi hallederken diğerini eksik bırakır ya da hepsine birden girişirdi. Ama sonuç istediği gibi olmazdı. Bu durum onun ya genelde çok stresli ya da panik anını iyi kontrol edemesine sebep olurdu. Bazen de bu üzerine yapışmış olay örgüsü tam tersi işliyordu. Mesela zaman zaman sadece tek bir işe kitlenip onun üzerine yoğunlaştığı dönemlerde, sanki o kararsız ve panikli halinin yerini kendinden emin, soğukkanlı biri alıyordu.

O nadir zamanlardan birindeydi. Ama bu sefer diğerlerinden çok daha farklı işlemesi gereken bir zaman dilimiydi. Hata yapmaması lazımdı ve bu onun paniklemesine sebep oluyordu. Yine kafasında milyon tane soruyla kavga edip durduğu bir akşama tanıklık etmişim tam olarak şu sorularla kavga ediyordu: “Ya hata yaparsam? Hedefe ulaşamazsam, üstelik yüksek ihtimalle zindanı boylarım. Gerçi çok yabancı olduğum yerler de değil ya, ama yine de aynı şey değil. Ki büyük ihtimalle yoldaşlarımın yanına da gidemem çünkü oradaki herkesi başka zindanlara gönderiyorlarmış. Her şeyi geçtim o kadar rest çekmişim aile-

me. Bir de hedefe ulaşmadan yakalanırsam, al bir de buradan yak. Rezil olurum rezil! Bir de onların nutuk gibi sözleri, öğütleri falan filan uğraş dur. Peki, peki! Yoldaşlar, onların yüzüne nasıl bakarım? O kadar hazırlık, o kadar çalışma bir de güvenip isteğimi onaylamışlarken gözlerinde beceriksiz gibi gözükme... Hayır hayır! Şimdi böyle düşünmenin sırası değil, hedef belli bunların hiçbirini yaşamak istemiyorsan yakalanmak yok! Sil kafandan.” Sadece izliyordum onu, yanına yaklaştığının farkında bile değildi. Oradan oraya odanın içinde volta atıp duruyordu. Tam dönüp bana bir şey söyleyecek gibi oldu ki bilgisayardan mesaj sesi gelmesiyle onun hızla bilgisayara yönelip odadan çıkması bir oldu. Annesinin “Nereye böyle hayrola?” sorusuna “Tuvalete anne, tuvalete de niye gittiğimi söyleyeyim mi?” diye çıkışta bulunmuştu. Bilerek yapmıştı bunu o an bilgisayara gözü takılıp da, bilgisayarla ilgili soru sormasın diye.

Büyük ihtimalle istediği haberi almış olmalı ki gözleri buğuluydu ama bir o kadar kıpır kıpırdı. Hiçbir şey olmamış gibi, sanki 3 gün sonra o lanet dikenli teller vücudunu kesmeyecekmiş gibi, sanki nefesi kesilene kadar koşmayacakmış gibi, sanki şu an kalbi heyecan ve hüzünden parçalanmıyormuş gibiydi. Yemek masasına oturup yemek yemeye başladığında annesine dönüp: “Anne benim yarın akşam bir iş için şehir dışına çıkmam lazım” de-

mişti. Ee tabii ki “Nereye? Ne için?” sorularından kaçamayacaktı. O soruları da başarılı bir şekilde tamamladığında yemek masasını topladılar. Ve çay, kahve, sohbet, muhabbet...

Uyumak için herkes kendi odalarına gitti. O da yatağında uzanmış, Che’nin ve Deniz’in resimlerine bakarak hayal ediyordu. Kim bilir neler bekliyordu onu oralarda. Hangi silahlar, hangi bombalar, hangi füzeler...? En çok hangisini sevecekti? Ya da en çok hangisinde zorlanacaktı? Ya da namludan çıkan basınçla beraber korkacak mıydı? Yüzünü Che’ye döndü. Acaba “*Che’nin en büyük korkusu neydi? Ya Deniz’in...?*” diye düşündü. Ve yine düşüncelerde kaybolmaya başlamadan uyuması gerektiğinin farkına varmıştı. “*Çünkü yarın büyük gündü...*”

2. GÜN

Camdan vuran gün ışığıyla sabah uyanmış, refleksif olarak hızla yataktan kalkıp saate bakmıştı. Herhalde geç kaldığını sandı ama akşam yola çıkacağı aklına gelince, büyük bir ohh çekerek kitaplığına baktı. Oradan alması gereken kalemligi ve defterini alıp çantasına atacakken elini kalbine götürüp, Aysun yoldaşın kalemligin içinde bulunan şiirini okudu. “**Çıktık yola ellerimiz koynumuzda/ Sımsıcak sevgiyle, güvenle dolup taşarak.../ Çıktık yola nice kararsızı,/ Tırıs geç en atlarımızın/ Toynaklarının tozunda bırakarak./ Çıktık yola alnımızda/ 30 onurlu yılın teri, / Kılıçlarımız bilmiş.../ Ardımıza bakmadık./ Yüzlerimiz ileri dönük...**” Derin bir iç çekerek dışarıyı inceledi. Her zaman penceresine konan kuşları, bulutların ritmik hareketlerini, toprağın ağaçların köklerine sımsıkı sarılı-

şını ve bütün gücü ile ağaçkakanın ağacı oymaya çalışmasını... Hepsi bir uyum içerisinde tamamlıyordu kendini, her şey gündelik yaşamın sıradanlığıyla uyum içerisinde ilerliyordu. Şimdi de onun bu sıradanlığın içerisinde olabildiğince sadelikle adımlarını atması gerekiyordu. Bunları düşünürken tıkr tıkr sesler ve güzel kokular düşüncesini başka bir yöne çevirdi. Mutfağa doğru yöneldi. Annesi yine o güzel kahvaltılarında hazırlıyordu. Tuttu annesini sıktı yanaklarından, giriştiler kahvaltı hazırlığına nihayet hazırlık bitince, balkondaki masaya kurdular kahvaltıyı eğer o kahvaltı balkonda hazırlanıyorsa genelde hep özel bir anlamı olurdu. Bu sefer anlamı neydi? Büyük ihtimalle şehir dışına çıkacak olmasıydı. Yani güya şehir dışına çıkacak olması...

O günü akşama kadar annesiyle geçirdiler. Şehrin bütün hareketliliğini görebildikleri balkonlarında oturup kahve içtiler, tatlı yediler, film izlediler, tavla oynadılar. Bunlar olurken onun aklı hep: “*Atlayacağım, zıplayacağım, sürüneceğim... Orada indikten sonra o arabaya bineceğim, şu saatte filan kişi yazacak, geç kalmamam lazım, bizim ordan asla yetişemem nerede kalsam?*” vs. Hep bunları düşünüyordu. Bir an “*Buldum, buldum!*” diye bağırdı. Annesi “*Ne oldu, neyi buldun?*” diye sorunca, “*Hıı, neyi buldum? Şeyi anne ya şehir dışına çıkıcağım dedim yaa buradan gitmem zor olur otogara. Senin arkadaşının yanında kalsam, sabah çıkarsam olur mu?*” dedi. Annesi “*Tabi, olur arayayıp bir sorayım*” dedi. Neyse ki iyi kıvırmıştı. Hava kararınca yemekler yendi, çaylar içildi. Hazırlığını da yapmıştı. Çantasını aldı odadan, Che ve Deniz’e veda etti. Kapıya çıktı ve

annesine sarıldı sımsıkı, “Haydi! Görüşürüz gidip de dönememek var!” dedi. Hep böyle derdi her evden çıkışında, gıcıklık olsun diye, annesi de hep sinirlenirdi. Bu sefer öylesine söylememişti. Ama annesi kızmıştı yine, nihayet gülerек eğlenerek çıktı evinden. O güzelim hatıralarını bırakarak ardına, daha güzellerini yaşayabilmek için çıkmıştı. **“Yaşayabilmek ve yaşatabilmek için...”** Bir kere bile arkasına dönmedi, kulaklığını taktı ve usulca sıradan bir yolculuk yapıyormuş rahatlığıyla ilerledi.

Sirtına aldığı çantası sanki bir kaç ay sonra taşıyacağı keleş gibi, giydiği mont birkaç ay sonra giyeceği raxtıymış¹ gibi hissettiriyordu. Yürüdüğü her adımda sanki göreve gidiyormuş havası vardı. Soluduğu hava sanki başkaydı artık, arkadan gelen müziği ile insanların yüzüne, ellerine bakıyordu. Hepsinin acelesi vardı Biri iş yerine, biri okuluna, bir diğeri de evine yetişmeye çalışıyordu. Bu koşuşturmanın arasında o da silahına ve raxtına ulaşabilmek için koşturuyordu. Bazen size de garip bir his vermiyor mu? Bu kadar yaşamın sıradan işlerine koşuşturan insanların arasında aslında yüzüne bakmadığımız herhangi biri çıkıp, aylardır eylem hazırlığı yaptığı yerin son keşifini yapıyor. Ya da eylem hazırlığını bitirmiş, çantasında bombası veya silahıyla göreve koşturuyor. Fakat biz bunu fark etmiyoruz. O hep şöyle söylerdi: **“İnsanlara iyi bak, iyi incele ama onların da sana iyi baktığını, iyice incelediğini unutma...”**

Nihayet varmıştı kalacağı yere kapıyı çaldı, içeri girdi. Gece geç bir saatte orada olduğu

1 Raxt: Kürtçe’de hücum yeleşti.

için çok konuşmadan yataklarını hazırlayıp uyudular. O gece heyecandan uyuyamamıştı. Üstelik sabah çok erken kalkacaktı. Ama yine de uyuyamamıştı. Sabah olunca kahvaltı bile etmeden çıktı evden sessizce, yürüdü. Otopora varınca biraz dolandı. Etrafa baktı göz ucuyla, bir sıkıntı yok gibi gözüküyordu. Yine de emin olmak için firmaların içine girip çıktı. En son bineceği aracın önüne gitti ve bir sigara yaktı. Evet, şimdi yakmıştı gemileri. Bu sefer onun için geri dönüşü yoktu. Zaten öyle bir ihtimali hiç düşünmemişti. Sadece yoldaşlarını düşündü bir an, o güzel anlarını, gülmekten karınlarına ağrı girdiği zamanları... Yüreği titreyerek bahsederdi onlardan bir yürek dolusu yoldaşlarım diyerek... Bütün sevincini, acısını, kavgasını, aşkını paylaştığı yoldaşları... Tıpkı Nazım Hikmet'in bir şiirinde **"Ne güzel şeydi size yoldaşım diyebilmek."** dediği gibi, ne güzel şeydi yoldaşlık... En sağlam dostların bile imrenerek baktığı yoldaşlığın, şimdi en doruklarında yaşandığı yere gitmesine çok az kalmıştı. İkinci sigarasını da bir hışımla bitirince, bindi araca. Sevdiklerine, sevemediklerine ve belki de seveceklerine sımsıkı sarılıyor, öpüyor, veda ediyordu onlara. Aslında bir veda değildi bu. Şimdilik yarım kalan sevgisini, yarım kalan küskünlerini, yarım kalan hasretini. Her birini güzel yarınlarda yaşamak üzere bırakıyordu... **"Yoldaşlarım, hayatımda iz bırakan herkes güzel yarınlarda görüşmek dileğiyle" dedi ve selamladı onları sınıksız yüreğiyle...**

Otobüs hareket edince, yanında oturan bir teyze, **"Kızım, sen nereye gidiyorsun?"** dedi. Evet, klasik tey-

ze muhabbeti başlayacaktı. Biraz tırtı ağzından bir şey kaçırarak diye korktu sanırım, sonra **"Teyze, ben nişanlımı görmeye gidiyorum."** dedi. **"Ne alaka!"** dedi içinden **"Nişanım ne alaka senin nişanlın mı var?"** diye kızdı kendine. Teyze cevap verdi: **"Ben de torunumu görmeye gidiyorum. Allah mutlu, mesut etsin yavrucuğum ama bu devirde kimseye güven olmuyor. Dikkat et emi! Bak geçenlerde, çulsuzun biri bir genci kandırılmış evlenelim diye de sonra dağa kaçırmış, teröristlerin yanına götürmüş. Aman haa yavrucuğum sen kanma sakın uyanık ol emi!"** Bizimkini bir gülme aldı. İçinden: **"Ah ah teyze, şimdi ben sana ne diyeyim ki, ben de o teröristlerdenim mi diyeyim? Yoksa uzun uzun kimin terörist olduğunu mu açıklayayım ha ne diyeyim. Ya bir de bula bula bu konuyu açmak için beni mi buldun yaa?"** diye konuşuyordu. Teyze **"Kızım niye gülüyorsun? Şimdi sizin aklınız ermiyor ama doğru bunlar!"** dedi. Bizimki de dönüp **"Yok teyze, ondan değil. Benimkisi asker yoksa dediğin doğru elbette."** diye cevap vermez mi? Gel de gülme, böyle böyle sürdü muhabbetleri. Nihayet sustu güzel teyzemiz, daha doğrusu o kadar konuşup konuşup **"Neyse kızım, senin sohbetine doyum olmaz, ben biraz dinleyeyim."** deyip uyumaz mı? Daha fazla gülme aldı bizimkini ama nihayet baş başa kalınca yolu izlemeye başladı. Planlarını kafasından bir kere daha geçirdi ve yol boyu hep yineledi...

3.GÜN

İnmesi gereken yere gelmişti. Gözlerini ovuşturarak etrafı inceledi. Yavaş yavaş ciğerlerine çekti havayı, **"Birazdan maraton başlayacak hazır mısın?"** diye sordu kendi kendine, midesinde kelebekler uçuşuyordu. Sudan çıkmış balık gibi çipil çipil gözleri ile

bakıyordu etrafa: “Ee şimdi napıcam ben?”, “Manyak mısın? Ne yapacaksın telefonuna bakacaksın filanca kişi seni yönlendirecek. Heyy Allahım ya yine başladın he!” diye kendisiyle tatlı tatlı atışıyordu. Telefona baktı 5 dakika, 10 dakika geçti kimse yazmadı. Panik durumu yavaş yavaş hissediliyordu. “Niye yazmadılar” diye düşünüyordu. Daha fazla otogarın içinde bekleyemezdi. Bir yere geçti, oturdu. Dikkat çekmemek için en pahalı ne varsa ondan söyledi. Telefonunu kurcalayıp duruyordu. En sonunda telefonda bir sıkıntı olduğunu anladı ama onu anladığında çok az bir zamanı kalmıştı. “Off off ne yapıcam ben, ya şimdi yakalanırsam? Daha adımını atar atmaz yakalandı diye parti tarihine geçerim valla off off!” diye geçiriyordu içinden, sonra aklına bir fikir geldi. Hızlıca o planı uyguladı. Telefon işini, zar zor halletti. İçine su serpilmişti. Bu işin üstesinden bu kadar kısa sürede gelmesi ona bir özgüven vermişti. Ve sonunda filanca kişi mesaj atmıştı. Ama nasıl terler döküyordu, o olayı atlatabilmiş değildi. Bir dakika daha haber alamasaymış iptal olacakmış plan filanca kişi öyle demiş. Düşünsenize, bir dakikayla parti tarihine beceriksiz diye yazılacaktı adı. Kıl payı kurtuldu, kıl payı... Etrafına bakıyordu. Zamanı varken sakinleşebileceği bir yere gidip biraz oturması lazımdı. Üstelik en sevdiği yemeği yapan bir dükkan bulmuş bu fırsatı kaçıramazdı. Yani biz ona, yemek için değil tabi sakinleşebilmesi için iyi bir fırsattı diyelim. Oturdu ve içinden: **“Ben de falancaysam eğer, o silaha ulaşmadan, yoldaşlarımı görmeden, ayağımı o toprağa basmadan bırakmayacağım bu işin peşini ahanda buraya yazıyorum . O iş olacak o kadar!”** diye geçirdi. O kadar sinirlenmişti ki bu aksiliğe, bu iş artık onun için gurur meselesi olmuştu. Yemeğini yerken aynı zamanda insanları incelemeye devam ediyordu. Nedense bir huzursuz oldu ve yemeğini bitirip hızlıca kalktı. Saate baktı gideceği yere yöneldi. Filanca, durumunu sormak için tekrar yazdı ve gelecek olanın gelip gelmediğini sordu. Sanırım gelecek olan gelmişti. Onun o kişi olduğunu anlayınca beraber yola koyuldular. Uzunca yollar aştılar...

Ona eşlik eden kişi o kadar geveze biriydi ki, bir daha hiç konuşmasın diye onun çenesini kırmamak için zor tutuyordu kendini, bir an önce yoldaşlarına ulaşmak istiyordu. Şimdi bazılarınız “Aman ne yoldaşlıkmiş, sanki ne var bu kadar büyütecek!” diyebilir. Ama bunu ancak yoldaşlığı bilmeyenler söyleyebilir. Çünkü en çok böyle anlarda aklınıza gelmiyorsa yoldaşlarınız, çıkıyorsa aklınızdan orada sorgulanması gereken bir şey vardır. Yani o böyle öğrenmişti: **“Yoldaşlarına bağlılığın, partiye bağlılığın demektir.”** Ayrıca diri tutar insanı, örneğin; o tellerin arasında, atlayıp koşarken; ayağın yere takılıp düştüğünde bir hışımla kalkacak gücü buluyorsan kendinde, işte o güç buradan gelir. Zaten onun da bu lanet adama tahammül etmesinin en büyük sebebiydi yoldaşlarına ve partisine olan bağlılığı. Yoksa çekilecek çile değil. Eğer gerçekten devrimi kendi içinde diri

tutan, içselleştirmenize yardımcı olan bir şeyler yoksa yüreğinizde, uğruna giriştiğiniz girişim böyle bir bağlılık sağlamıyorsa, onun şu an bulunduğu yerden çok rahat bir şekilde korkup kaçarsınız.

Yürüyorlardı uzunca yol katettiler. Bu arada adam çok konuşmaya çalıştı. Ama o hiç karşılık vermedi. Çünkü yoldaşıyla en son konuştuklarında: *"Asla bize ulaşana kadar kimseyle konuşmamalısın."* demişti.

Çok susamıştı, adeta dili damağına yapışmıştı. Ama su içebileceği bir yer yoktu. Yürüdükçe zorlaşıyordu susuzluğa dayanması, yanındaki arkadaş *"Az kaldı dayan birazdan su içebileceğin bir yere geleceğiz."* dedi. Yarım saat daha yürüdükten sonra dediği yere geldiler. Çeşmeyle karşılaştılar. Bizimki avucunu açıp, suya doyana kadar içti sudan, elini yüzünü yıkamayı da unutmadı. Sanki kendini gerillaymış gibi hissetti. Dağdaymış da bir nehrin kıyısından su içiyormuş gibi, hoşuna gitti, hafifçe tebessüm ediyordu. Suyla işi bitince yanındaki arkadaşta su içti ve biraz mola verdiler. Sigara içtiler, filanca arayıp son durumlarını sordu. Sanki komutanına tekmil veriyormuş gibiydi. İçinden: *"Bir sıkıntı yok, her şey yolunda komutanım."* diye geçirdi. İyiydiler bir sıkıntıları yoktu ama filanca *"Eğer orası olmazsa dönüp başka yeri deneyeceksiniz sana uygun mu?"* diye sordu. Sonra molaları bitti, yola devam ettiler. Ayak bilekleri hep çizilmişti kanıyordu. Ama o kadar hissetmiyordu ki yere eğilip çantasını alınca fark etti. Çok da oralı olmadı. Ee VIP gitmiyordu sonuçta, elbette bir yerleri kanayacaktı. Nasıl ve nerede olduğunun bir önemi yok şu anda o şimdiden küçük bir gerilla alıştırmaları yapıyordu. Bir kulübenin olduğu araziden çömelerek ve hızlı adımlarla geçmeleri gerekiyordu. Zor bir yürüyüş şekliydi ama bir şekilde evi geçtiler. Sonra koşarak uzaklaştılar. Biraz uzaklaşınca tempoları düştü. Acayip zevk alıyor, yüzü yorgunluktan bembeyaz da olsa o gülümsemesi hiç düşmüyordu yüzünden, gündüz müydü yoksa gece miydi? Tam emin olmamakla birlikte geçiş bölgesine yaklaşmışlardı. Yanındaki arkadaş beklemesini söyledi. *"Yere sıfırlanarak bekle!"* dedi. O da öyle yaptı ve bekledi. İçinden: ***"Vay be!! Sanki cepheyim de ilk atış anını bekliyorum. Bizim gençlerin hepsinin yaşaması gerekiyor bu anları yaşayıp da etkilenmeyecek tek bir yoldaş tanımıyorum. Efsane..."*** diye geçiriyordu. 20, 25 dakika bekledi. Sonra arkadaş geldi iyi haberler getirmemiş olmalı ki kafasını sağa sola çevirerek olumsuzlarmış gibi yapıp yanına geldi ve *"Olmaz burası, askerler var. Biraz bekleyip dönmemiz lazım."* dedi. Filancayı aradılar. Yanındaki arkadaş durumu ona anlattı. Sonra bizimkine verdi telefonu, ilk önce durumunu sordu sonra başka bir yol deneyeceklerini söyledi ve ekledi: *"Eğer istersen evine dönebilirsin. Ne yapmak istiyorsun?"* diye sordu. İçinden: ***"Bu ne biçim bir soru, eve dönmek için mi geldim ben buraya? Tabii ki diğer yolu deneyeceğim, soruya bak hedefe ulaşmama ramak kalmışken ben burada bırakır mıyım?"*** diye geçirdi. Çok sinir olmuştu bu soruya, filanca kişinin sorusunu cevapladı: *"Hayır, eve dönmeyeceğim. Diğer yolu deneyeceğim."* ve kapandı telefon...

Neredeyse bir gün arazide kalmaları gerekiyordu. Buldukları yerden

uzaklaşmak için yürümeye başladılar. Başlangıç noktasına geri dönerken, arkalarından silah sesleri duydular. Biraz tedirgin olmuşlardı. Büyük ihtimalle onlar için değildi o silah sesleri, oturdular. Asker aracı geçiyordu yoldan, arkadaş *"Eğil!"* dedi. Bir anda eğildi ve araç uzaklaşınca doğruldu. Gözleri kan çanağı olmuştu. Üstelik, çok uykusu vardı. Hava da çok soğuk, üstü de çok inceydi. Ona rağmen çantasını başının altına koyarak, gökyüzüne yüzünü dönüp garip bir huzurla uyudu. Sanki adım hedefe yaklaşmanın huzuruydu. Gözleri yavaş yavaş kapandı.

Gözlerini açtığı anda kendini tellerin önünde buldu. Durdu, ***"Yüzüne çarpan rüzgarı çekti içine, soluk borusundan göğüs kafesine indi adeta, işte o rüzgar okşadı yüreğinde sakladıklarını..."*** ve itekledi rüzgar onu, koşuyor kalbi ağzında atarak koşuyordu. Ve bir tel çıktı karşısına bağcıklarına takılıp düştü. Daha yolun başındayken yuvarlanmış, her tarafı çamur olmuştu. Kalktı ayağa, aldirmeden koşmaya devam etti. Hiç önüne bakmıyordu. Tek baktığı yer bir kaç adım uzaklıkta olan yıldızların parıl parıl parladığı yerdirdi. Ve bir tel daha, bu sefer dersini almış olmalı; bütün gücüyle zıpladı; başardı ordan geçmeyi; nefes nefese kalmıştı. İnat etti ve adımları yavaşlasa da devam etti yoluna, diğer teli de geçti. Fakat çantası çok rahatsız etmeye başladı. Bir kilo bile olmayan o çanta gittikçe yüz kilo gibi gelmeye başlamıştı. Koşarken aynı zamanda çantasından sarkan ipleri bağladı. Pantolonu yırtılmış, üstü vıcık vıcık çamur, ağırlaşan bedeniyle hız kesmeden koşuyordu. Çok az kalmıştı ki uzaktan silah sesleri gelmeye baş-

ladı. Bir kere değil üstelik sesler gittikçe çoğalıyordu. İçinden: *"Yok yok, şimdi olmaz çok yaklaştım yakalanmam olmaz!"* diye tekrarlıyordu. Artık gerçekten nefes alamıyordu. *"Ha gayret az kaldı, az kaldı!"* diye geçirirken içinden, lanet amerikan telini görmesi işleri yavaşlatacaktı ki öyle de oldu...

O lanet amerikan telini gördüğü an başladı sövmeye: *"Hay şu tellerinde, bu telleri buraya koyanın da, Amerikan telinin de, Amerikalıların da.... Gececeğim işte, geçeceğim Berlin duvarı da olsa geçeceğim!"* diye başlayıp, *"Haydi ilk adımdan sonra gerisi gelecek."* diyerek kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. Biraz duraksadı. Artık sürekli hal alan silah seslerine alışmıştı. Nefes aldı ve önce inceledi telleri, boşluk bir alan bulmaya çalıştı. Nihayet bir yer görüp oradan geçebileceğini düşündü. İlk adımını atıp bir diğerini de attıktan sonra kendini bir anda toprağa atacaktı. Ama öyle olmadı. Teller ayakkabısını kesti sonra atlamaya çalışırken telin üstüne düştü. Vücudunu kesmesi yetmezmiş gibi kafasına takıldı tel neyse ki kafasını kesmemişti, zor sıyırdı. Adeta kendisini boğmaya çalışan akbabalarla cebelleşiyor gibiydi. Tam o sırada Nazım'ın bir şiirindeki son dizeler geldi aklına: ***"başım ağır / dizlerim parçalanmış / üstüm başım çamur içinde / yanıp sönen ışığına düşse kalka giderim."*** Nedense bu şiir ona biraz da olsa güç vermişti. Nihayet bir kolunu kurtarmış ve kolundan aldığı güçle bedenini de oradan kurtarmıştı. Sonunda ulaşması gereken yere geldi. Kendini, orada onu bekleyen kişiye doğru atmasıyla birlikte koşmaya başladılar. O muhteşem an gerçekleşmişti. Artık nefesi de kesilse, koşmaktan bayılrsa da gam yeme-

yecekti. Ama artık koşmak yok, teller yoktu. Bu durum açık konuşmak gerekirse içine su serpiyordu.

Ve atladılar kamyonun arkasına, yoldaşlığın doruk noktasına doğru ilerliyorlardı. “Burada yıldızlar ne kadar yakın gözüküyor. Çok güzeller, ne kadar yıldız var acaba?” diye düşünerek anın büyüleyiciliğinde kaybolurken, karşısına gökyüzündeki yıldızlardan bile daha güzeli, yücesi o parıldaayan gözler çıktı. Yoldaşlarına doğru hızla ilerlerken, sımsıcak sarılmalar eşliğinde kalacakları yere gidiyorlardı. Yolda etrafı inceleyip keleşe yakından dokunacak olmanın heyecanını yaşıyordu. Füzeleri, bombaları düşünüp dururken bir anda karşısında apaydınlık, silüetimsi bir yüz belirdi; dupduru bir ses, şu dizelerle sesleniyordu ona:

**“Köpüren dişlerin arasından çıkmış,
çok daha ileridesin şimdi.
İnce ve uzun ellerinde istedikleri olmayacak hiç
yakıştıramadıkları her şeye sahip olacaksın.
Sarılmanı istediklerine değil,
sarılamayacağını düşündüklerine sarılacaksın.
Ve öyle güzel
öyle tutkuyla sarıldığın,
minik tek kollu zeytin karası olacak.
Özgürlüğe giden yolda
özgünlüğünü eline aldığın 'sıra dışı' aracın...”**

BİKSİLİ KADINLAR VARDIR-3

..... ARJIN SARYA

Dün gece bir film izledik. Çok etkileyiciydi. Başımı yastığa koyduğumda, uykulu zihnim bu filmi aşır uykuya teslim olmuyordu. Bir kadın suikastçi, adı Lyudmila Pavlicenko **“Ben insan değil faşist öldürüyorum.”** diyor. Kapitalizmin en eli kanlı, barbar iktidarı - faşizm-. Aklımda yoldaş Pavlicenko, elimde keleşim, tur atıyorum nöbette. Alçak çetelelerin saldırılarına karşı ve bir de T.C'nin hava saldırıları... Uyanık olmak gerek nöbette ve tetikte. Bazen köpekler, kediler ve eşekler yüzünden küçük krizler geçiriyorum. Karanlıkta ne olduklarını seçene kadar beynimden bin defa acaba yoldaşlardan birini uyandırsam mı? Tatlı bir alay konusu da olabilirim derken olayı ve karanlığı aydınlatan ışığı kapıp geliyorum.

Sizin de düşüncelerinizden geçiyor değil mi? Bu insanlar çılgın diyor bazılarınız, bazılarınız da macera aradığımızı düşünüyor. Oysa bu savaşın ne çılgınlık ne de macera ile değil, bir bilinç sıçramasıyla ilgili olduğunu biliyor musunuz? Pavlicenkolar, Denizler, İbolar, Cheler, Arinler, Rosalar... Her biri bilinciyle, yüreğiyle şaşmaz bir biçimde ileriye yürüyenler. Kafasının estiğiyle değil, disiplin ve örgütlülükle yürüyenler.

İçtimada, sporda aklım hep Pavlicenko'da. Onun yürüyüşüne eşlik ediyor, onun koşuşuna katılıyor adımlarım. Bir de yeni bir silah eğitimine

başlayacağız bugün. Heyecanlıyım. Burada günler hem çok uzun hem de hiçbir şeye yetişemiyorum. Eğitim, okuma-yazma, günlük işler, dopdolu geçiyor günler. Bir gün tırnaklarımı kesmeyi unutuyorum, diğer gün çamaşırlarımı zar zor yıkıyorum. Güngün geliyor disiplin. Her biri bilinciyle, yüreğiyle şaşmaz bir biçimde ileriye yürüyenler. Kafasının estiğiyle değil, disiplin ve örgütlülükle yürüyenler.

İçtimada, sporda aklım hep Pavlicenko'da. Onun yürüyüşüne eşlik ediyor, onun koşuşuna katılıyor adımlarım. Bir de yeni bir silah eğitimine başlayacağız bugün. Heyecanlıyım. Burada günler hem çok uzun hem de hiçbir şeye yetişemiyorum. Eğitim, okuma-yazma, günlük işler, dopdolu geçiyor günler. Bir gün tırnaklarımı kesmeyi unutuyorum, diğer gün çamaşırlarımı zar zor yıkıyorum. Gün gün geliyor disiplin.

Yeni silahımız, AK-47'ye rakip olarak üretilmiş. Her parçası bunu bize haykırıyor zaten. Kapitalizmin tüket-at mantığının vücut bulmuş hali. Keleş kadar dayanıklı değil. Yoldaş hassas olduğunu söyledi. Mesela keleş gibi her türlü hava koşulunda kullanma şansımız yokmuş. Su ve çamurla temasında tutukluluk yapıyormuş. Denedik gerçekten de öyle... Parçaları arasında çok küçük pimler var. O yüzden sök-tak yaparken dikkat etmem gerekiyormuş.

Yine yoldaşın söylediğine göre atışta istikrarlıymış. Merninin namludan çıkış hızı 900 m/sn... Mesafesi uzun... Fakat ısınamıyorum bu silaha. Merminin delme özelliği var ve merminin hedefi olduysanız mutlaka felç bırakıyormuş. Yüzümü ekşittiğimi görebilseydiniz keşke. Bu silahı da söküp takıyoruz. Tek tek parçalarını inceliyoruz ve tabi ki hikayesi; ilk kez Vietnam'da kullanılan bu silah, Vietnam gerilalarına çeviriyor namlusunu.

Maddenin tabiati, amaca hizmet ediyor. Peki ya insanın tabiati, amacı. İnsanlık tepe üstü barbarlığa sürüklenirken, dünya parça parça yok edilirken, gün gün eksilen insanlığın amacı ne? Tek derdi bireyselliğinin kurtuluşu. Kendi çocuklarına bırakacağı zenginliğin miktarı, işsizlik, açlık ve yozlaşma, büyüdükçe büyüyor. Küçük burjuvazi çocuğunu özel okuldan özel derse koşturup duruyor. İşçi çocuğunu ya okuması ya da bir işçi olması için itekliyor. Her sınıftan gençliğin yarınlarda gördüğü tek şey geleceksizlik. Bu baskılara dayanamayan gençlik ya hiçliğin koynunda uykuya dalıyor ya da bir adım ileri atılıp devrimcileşiyor.

Yaşam, yaşam, yaşam.
Yaşama içgüdüğü her canlıda vardır biliyor musunuz?

Bir böcek sizi gördüğünde kaçar. Bir yılan sizi sokar, bitkiler dallarını güneşe doğru uzatır. İşte bunların hepsi içgüdüdür. Yani canlının bilincinden bağımsız bir şekilde hep orada durur. Biri sizi vurmak istediğinde, siz yaşamak için onu vurursanız; bu da içgüdüdür. Ama siz onurlu bir yaşam için, sınıfsız bir toplum için savaşırsanız; bu bilinçtir.

Artık eylemlerinizi güdülerinizin değil, bilincinizin bir ürünüdür.

Okulda öğretmenlerim kalemin güçlü olduğunu söylerdi. Ben şimdi size **"İşçinin bir günü"** adlı öykümü yazıyor olabilirdim ki ben ce çok satmazdı. Belki değişik bir yönetmenin eline geçer ve durgun, sıkıcı bir film olarak kalırdı. Ben bugün size; **"Biksili kadınlar vardır"** diyorum işte. Bu bir duvardır, suyun yönünü değiştiren ve ondan elektrik üretmemi sağlayan. Bu yaşama, yaşamıma bilinçlice yön verme çabamdır. Zor bir çaba olduğu su götürmez. Ama insan öyle güzelleşiyor ki, değişiyor her şeye.

Silahı söküp takıyorum. Gidecek hızlanıyor ellerim. Derken öğle yemeği saati yaklaşıyor. Hızlıca elimi yıkayıp yemek hazırlığına girişiyorum. Yemekten sonra, isteyen yoldaşlar, dinlenmeye geçiyor. Ben yeni olduğum için genelde dinleniyorum. Derin bir uykudan uyanıp atış ve alıştırma yapmak için hazırlanıyoruz.

Hmm bunun geri tepmesi keleşten biraz daha az. Ama her şeye rağmen keleşim de keleşim. Oturarak, ayakta ve uzanarak atış yapıyoruz. Zaman nasıl geçiyor, anlamıyorum. Eğitim sonunda tekmil alınır, eleştiri-özeleştiri yapılır ve komutan yoldaş **"Xebat baş"** diyerek tekmili bitirir. Boş kovanlarımızı toplarız gülüşerek. Eğitim malzemelerimizi yerleştirirken Biksiye bakıyorum yan yan. İndiriyoruz Biksiyi. İnceliyorum, **"buluşmamıza az kaldı"** diyorum ona.

Arabaların arkasında Biksilerle geçen kadın görüntüleri geliyor aklıma; yorgun ama gururlu yüzleri.

Ben o zamanlar atölye duvarları arasındaydım, onlar özgürlük tutkusunun ardında. İşte tam şu anda Biksi yanımda, aynı yorgun ama mutlu gözlerle bakıyorum yarınlara. Ve tabii ki kavuşmamıza az kaldı.

Ben yazarken, yoldaşlar kişisel işlerini yapıyor. Bir yandan da müzik dinliyoruz kısık sesle. Müzik repertuarımız sanat müziğinden halaya, halaydan popa karmakarışık ilerliyor. Çeşitlilik iyidir, diyoruz. Her birimiz sevdiğimiz müzikleri indiriyoruz.

Biraz balkona çıkıyorum. Burada gün batımı çok farklı. Kızıldan sarıya gökyüzü bir palet gibi uzanıyor boylu boyunca...

**YA
DEVİRİM
YA
ÖLÜM!**

Bu çürümüş gericilik yuvaları hedefimizdir! 24 Temmuz'da Antep'te bu yoz merkezlerden birine sabotaj eylemi gerçekleştirdik.

HBDH Tarık Ziya Yıldırım Milisleri